

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICJOCCKC

1

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἱατρικὴν ἐξέ-
μαθε· μαρτυρῶν τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ
τῶν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰα-
σάμενος φαρμάκων δόσει, ἀτελέφθῃ
κῦθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, με-
μνηθεὶς τὴν μητρικὴν ἰάσασθαι κε-
λευόμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνα-
σθαι] ἀποκηρύττεται.

*Abdicatus aliquis medicinam di-
dicit. Patrem furiosum, & ab aliis
relictum medicis cum medicamento
dato sanasset, receptus est in fa-
miliam. Post haec novitatem furio-
sam sanare iussus, cum non pare-
ret, denuo abdicatur.*

ΟΤ καινὰ μὲν ταῦτα, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρά-
δοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν
πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος αὐτὸς ὁ
νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ ταῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικα-
στήριον. ἐκείνῳ δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἐγκλημα
μὲν ἴδιον αὐκῇ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ
τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ
κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' αὖν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter speciem a patre iam
fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi
ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem
nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem cri-
men non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea
non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid
fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

Lucian. Vol. V.

A

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὥς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὥς ὁ πατήρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς ματίας αὐτῷ τέλεον πέπαιται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι παλλάκις.
 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς αὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμε' ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δι-
κασταί, ἐπὶ τῇ μητρυᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἂ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νέσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχοόμενον. Δι' αἷς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κῆρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθής ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρεῖναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπαν τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωράμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευν ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καβεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ κατ' οὐδὲ συντιθέναι· καὶ ἥσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβελισμὸν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσούμενου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργήν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοι-
 τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
 καὶ πῶν πολλῶ, καὶ προθυμῶ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris indicium, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, expectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud externos medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνότες, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθύς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συννοεῖν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβηθικός τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τῆνικαῦτα, ἢ μὲν εὐμεταχειρίστον ἢ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσοφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
 απτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-
 4 Φιλοκρινούτων) Διακριτότων. δοκιμαζόντων περιέργως. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-
 sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin-
 videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φασὶ μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχειροῦν ἤδη, καὶ τὸ Φάρμακον τεθαρήγκότως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευν τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῇν δὲ καὶ ἡ μητρὶς Φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἐγὼ γε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συμβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum iam admovebam, audacter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἔσωφρόκει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες
δ' ἐθαύμαζον, ἐπήνει δὴ καὶ ἡ μητριὰ, καὶ Φανερὰ
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μὲν εὐδοκιμοῦντι, καὶ κίνω σω-
φρανῶντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βῶν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτήρα καὶ
εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληθέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἐμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
ταῦτα γενόμενον εὐφραине μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν
χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον,
οἷον ἐκ Φόβου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν αὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumpsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, factus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶδος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδαῖς ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητριὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέορθε,
 καὶ ἐς τοῦμ'Θανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκεῖνο
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἂν δὲ τινα ἱατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὥκτειρα ἀξίαν οὔσαν, καὶ παρὰ τὸ προσήκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λί-
 γουσι ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκᾷ.

εἶον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγένετο πολλὸς παράλογος,
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lætatione esse, qui recepissemus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod desidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum *nomen* audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male ista habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
 οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
 τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
 ἐγχείαι Φάρμακον. ὤτετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
 μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰρρώστημα ταυτόν, καὶ παραπλη-
 σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
 τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
 ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
 γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυφίσθαι, καὶ προδίδό-
 ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχ-
 νης. καὶ πᾶσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις ὀργίζον-
 ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τάλῃβῃ λέγου-
 σι. πλὴν ἐγώ γε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς
 αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
 γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύττει
 βούλεται, ἢ εἰδῇ οὐκ ἔθ' ὅμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύττει χειρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκεῖν τοῖς
 βούλεται) Ἐνταῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν νόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
 πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπι- V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
 pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
 novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
 camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
 bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
 nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
 posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
 teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
 mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
 que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
 omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
 tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
 pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
 vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὧ πάτερ, ὁ νομοβέτης, οὐδὲ πάντας υἱίας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τῶν παιδῶν προϋνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἐφῆ γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάβισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργήν, μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἦδει γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκῆτην πιστεύοντα ἢ γυναίᾳ ἐχθρῷ. αὐκοῦν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀποδίδεται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λέγεται τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνάμης στοχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρότασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν πειεῖται, ἀλλὰ νομίζω κίχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores federe iussit, neque irate, neque calumniose quid iustum sit iudicatueros. Norat enim, multis saepe irrationabiles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem.

κιν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρίναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δότεον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδίκωτατον εἶναι Φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συν-οργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκάτα. ἢ δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvere iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino fursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 παρατεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἡγνόουν ἀναβρε-
 10 ψαμένους. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
 σίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς
 ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιός, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖτις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 susus: in his iam necessario manendum, nec transiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixerit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρετάς τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὁπότεν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ αἰδίων, καὶ πολὺ, καὶ ῥάδιον, μεῖζον ἢ δὴ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, I X
πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητέ αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεπονημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἥς ἕξωρος ἦδη, καὶ ἔωλος ἢ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἄδικον οἶσται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedcant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patris. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videris quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus fortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐΦεῖναι δικαστήριον. ἣν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι δαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξῃν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἔξῃν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὐτὸς παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; sin aliqui ultro de iudicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 νόμην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατόν ἦν, τοῦτ' ἀδι-
 κον λύνει ἅπαξ γεγόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεπονημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
 τὸν ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκείης ὧν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεῖς δὲ ὡς οὐδὲν
 ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἃρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῇν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἥδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
 δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἱατρὸν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me in-
 iuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſint, tamen definam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἥδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὥς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος, καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον; σωθέντα δὲ ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπεφυγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-

14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam provectum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniuriam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem persolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim oblivisci, & in solitudinem eiecere eum, qui iure meminisse poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc poenis me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὅρας, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ἔστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονῆρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξας, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπήλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

acta sunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius hoc dicam, vides, pater, tui ſtatus ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revoca-
cavi. Non igitur iuſtum eſt, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio iam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conſiſtantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiffimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ
 ἀρχαῖον ἐκεῖνο ρῖσες ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γιώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβᾶς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δέ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμαρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις εὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τούτον, καὶ ἥς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχανοί, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τούτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου πάντος χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis;
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui iacentem erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τῇ 16
ἐμῇ εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστῶς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀφεϊμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλητος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
τως ἐπισφαιλῇ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δείξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνέθανην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφουλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abiecissent, seque impares morbo facti es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia se-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reductum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim subisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δέ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλὰκις ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιξέσαντες τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδείλασα· συνῶν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, πῶς δὲ ἡ πόσις ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἰασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὑπνοὺς ἐπινοοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσούντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν· οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχῃται, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῶ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι
 ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἥδη πλησίον γενέσθαι
 τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἔμπειρόν τι μικρὸν ἀμάρ-
 τημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεί-
 να ἀνέτρεψε, καὶ ἀνέπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν
 τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18
 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πά-
 θος ἀπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι
 τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βού-
 λεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
 φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πεινόμενος,
 σῶζω καὶ διαφυλάττω, ὡς ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα
 ἑμαυτῷ, καὶ ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα
 τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ
 γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γί-
 γνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
 σεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe ef-
 fecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens
 parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo mor-
 bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
 fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
 adeo aegritudine confectus est, qui morbum morborum
 omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
 permittitis, & pro sua libidine interpretari leges contra
 optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare
 naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo &
 custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse mihi faciat. Si
 vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
 temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
 amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
 vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως ὥ παιδὲς, Φιλοῦντες ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικηκότας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἡ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δικάιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμῆται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἱμοὶ τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πάτερ ταῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam in-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exosus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat *amare* li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συν-
αδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ Φιλό-
παιδας εἶναι θέλοντας, εὐ συγχωρεῖς, καθ' ἐνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παιδῶν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδῶσι κατὰ τῶν τοὺς εὐ-
εργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβε-
σθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tra-
das bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considera, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ
 τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλι-
 καῦτα γεγεννημένον ἀπαθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐ-
 τὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλη-
 μα ἐξετάσωμεν ὅποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν
 γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς
 ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσας αὖ ἐθέλης ἀποκηρύττειν,
 καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην
 συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις
 αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι
 ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ
 ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν
 ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικα-
 σταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ
 ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ᾶμαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐδύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus;
 neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reici, &
 expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Iam vero ad
 ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen
 ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad
 sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad par-
 vum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & con-
 tra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus:
 non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis ab-
 dicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaveris pater,*
abdicato, & sufficit velle sanium, & arguere. Quid enim opus
 fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, ma-
 gnifne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur
 hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem
 statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτιᾶ; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κόμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστίν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριᾷ; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, Φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττό- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προσταττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό Φημι, ὡς
ὡ πάντα προσταττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: tum
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit me? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? Non,
inquit. Quid ergo? Quod curare eam iussus non vis; & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, disputare paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἔαν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἔαν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύης, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἔαν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστατῆς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ὅ· ἡμῖν ἔστι τοῖς παισὶν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστατῆ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταῦτ' δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦει, τὴν δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ

23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ; Οὐδ' εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotas ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego piger. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non;* & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illum non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μᾶλλον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινα προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παιδεύμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆδον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀρ-
 γὴν ἰδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
 ραννος οὕτω βίσιος, ὡς ἀναγκάσαι αὐτὸν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρὴ, οὐ κλεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiam si hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli; sed sponte venientem gaude-

24 δ' ἀνάγκης ἄμοιρος; ἀτελὲς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τρῶις καὶ δημοσίαι αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 ἀτελείας, καὶ προνομίας διδῶσιν. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὡς μάβοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. νηὶ δὲ καὶ κείνο ἐνόησον,
 ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔων με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ἂν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλαικας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὰ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευήν;
 οὐδ' ἦντιναοῦν' ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπα-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curaffes, & pro-
 vidiffes multum, & in doctrinam meam impendiffes, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀπὸ τούτων τοίνυν
χρῆσθαι μοι τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ-
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὴ δὲ τὴν εὐποιάν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦ-
το, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς θεὸν θεραπεύειν,
ὅπως αὖν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ ἐπεὶ δεσπότης αὖν οὕτω
καθ' ἡμῶν εἴμην τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' αὖν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μοι τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aver-
satio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tantū*
muneris, gratiam possem reposci. Non sane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
quod volens bene merui, causa constitui, cur invito impe-
rari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel ali-
quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέ-
ταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηότα, μέ-
μνηε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδείξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
λαττε ἢ τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκοῦ-
σαι, πάννυ εὐλογον ἂν δοξείε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
ἀπειρῷ ἰατρικῆς. εἰ δὲ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά
ἐστίν, οὐδ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
ἰάσεις ἡ αὐτὴ, οὔτε Φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
ρὰ, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
σθαι τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δὲ μου
τὰ περὶ τούτων φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπειμόκαλον,
μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσασθε

17 Ἑξαγώνιον) *Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
neque, ut necessitate coactis, parerem. Nunc vero iam con-
siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
omnino videatur, indocto praefertim, & medicinae impe-
rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
rebit, quantum distent, non velle aliquid, & non posse.
Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλαττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίγνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν Φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακόντων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥαδίον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ἀλισχίμνα) Καταλαμβαίμενα, κρατούμενα, ἢ νικάμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis exsistere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrem omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἣν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 Φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 Φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ἰπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους,
 ἢ εὐφορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοιοῦτον
 ὑπερβᾶς ὁ πατήρ, καὶ ἅλον ἀνεξέταστον καταλιπών·
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 28 ναι, καὶ τὴν Θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπόλυ τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφοράν, καὶ πρὸς Θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥάδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεισι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora n. aliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιᾷ τετραΦημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιρροία· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἰασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἄτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσai, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ραδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς
πολὺ τὸυνμέσω, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐδὺς κεχωρισμένων.
ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθει ὅτι καὶ γυνή
οὕσα μέμνη· καὶ μὴ σύγχει τὰῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἐκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praeferim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Injustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam fure, hoc adde, mulierem furere: nec confunds ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώ-
 30 σκων τι, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηνέαι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχεσθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλῆθες ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis &
 temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum
 calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, ma-
 gnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo
 genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino
 dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat
 aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt
 species, isque multas habet causas, neque appellationibus
 similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum
 esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris
 morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mu-
 lieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae
 in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerum-
 que *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-
 tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ
τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπῃ τις,
ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον τὰυτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ
χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκεῖν ἔμισει, πλὴν ἔχεταιί γε,
καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι
δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
ξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καὶ κεῖνο, ὦ
πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
προχείρως φάρμακον ἐγχεαὶ ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύ-
χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
neribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem
efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari me-
dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec
promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἶνται πάντες εἶναι τι μῦθος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητριάϊς, καὶ ὥςι χρησταί, καὶ τινὰ κοινὴν μα-
νίαν ταύτην γυναικεῖαν αὐτὰς μεμνηνέαι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοθήη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγενέαι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὧ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὸς λέγω· οὐ ποτε
ῤῥῶν ἔξει, καὶ μυριάκις πῆ τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχων Φθονεῖσθαι. εἰ δέ με ἀποκηρύξης
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γεγόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
θις ἢ νόσος ἐπανεέλθοι; (Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si fe-
cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolan curacionem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur; recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἑμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὖθις ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὅρᾳς ἤδη, καὶ ταῦτα ποίῳν, ἐπισπᾶ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνη, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπη, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

Ι ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεγομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ σβονούντων Σήμε ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσω ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονοῦ σύνοικοι, καὶ ὁμαρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἥτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπέστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δειν-
τος. παριέρουσι οὐ τὰ δεινὰ. τὸ δῖωμα
μετὰ γυνίκης, τὸ δὲ ἔθμα μετὰ ὀ-
τικῆς. ὅσπερ καὶ τὸ σύνοικος γυνί-
κῃ, συνοικαὶ δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὡμὸς ὑπειλῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσσεσθαι. καλῶ δέ, ὦν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δή-που παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ 2 τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὦν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγὼνός, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσ-εσχρικώς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἑμαυ-τὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπεικῇ, καὶ μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκα-στον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικόν) Πρίποντα τοῖς πολ-
λοῖς. G.

10 Ἐπεικῇ τε καὶ μέτριον) Τα-
πειὸν καὶ συγγνωμτικόν. λίγεται
ὅτι καὶ μέτριος ὁ μεμετασμένην ἔχων
εὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἄθος ἐπεικῆς. G.

11 Αὐθίκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐ-
στηρὴν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀληθινοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα
διπλὴν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκινά-
σιαν ἄλλ' οἷον ἀπὸ τῆς ἑκάστου

ὑπάρχοντος, οἷον μὴδὲν ἐπισυρο-
μένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευ-
τον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχία,
ὡς ἐπίπαι καὶ σύντομα, ἀβούλῃται
σημαίνειν τὸ αὐθίκαστον, σημαίνει
γὰρ τὸν τε ἀπλὸν καὶ ἀδόλον, καὶ
ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἴτοιμον πρὸς
ἅπαν, καὶ τὸν ἴσχυον, καὶ σύντομον,
καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ
αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον
σημαίνειν φησί, καὶ τὸν Λουκιανὸν
παράγει μάρτυρα ἰταῦθα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimium arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigentii unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiti, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinisteritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ εἴρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρυσάμενος, ρα-
 3 δῖως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐταραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμεν, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὲν
 μετὰ τοῦ τρόπου γράφεις, διακρίνειν
 ὀφείλεις. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 ὁρᾷν μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφοτέρω. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διό
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ ἡγα-
 γει τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεπαινοῦντες. G.

14 Καίτοι ἀναγκάζειν τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαίου ὄντος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eisdem insidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quan-

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίᾳ, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πεῖσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθύς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπίεσθην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὥρων ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεσθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιφροῖαις ἀνεκτῆσάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοινὰ τῇ τῶν
 θεστώτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίᾳς ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὴν καὶ ἰσοτιμίᾳ ἂν. G.
 5 'Εσπίεσθην) 'Εφίλιούμην. G.
 10 'Αναστάσεσιν) 'Ἦγουν ἀνεγέρ-
 σθην. V.
 11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσ-
 ὶδος, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ 'Εττοκλῆς. G.

12 'Εφιστάται) Παρασταμίαν.
 G.
 ibid. Νεολαία) 'Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅλος τὸ ἀρβύροισμα
 τῶν νέων. V.
 13 Προϋνόουν) 'Επιεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γνητικῶς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 rum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοινίαις, διηγόν' ὕβρεις δὲ παρθένων, ἡ ἐφίβων δια-
 θοραὶ, ἡ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἡ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἡ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφείναι τὴν ἀρχὴν,
 καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἅν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἦδη, καὶ σὺν φρόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεῖσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κα-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἦδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοινίαις) Ταῖς τοῦ δήμου
 εὐαχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Διηγόν) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφίβων) Ἐφίβει λέγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν ἑνναυτῶν τογ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μηνύσεις ἐγγυ-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἄρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σίσθαι ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶ) Ἦται ἰγὰρ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σημαινὸν ὅτι ὁ παρὰ
 κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τίς
 γίνεται, ἐκείνῃσι τίς, τιθῆσιν εἰ
 Ἀττικοὶ τὸ τίς ὀπισθεν πρὸς τὸ
 κάτωθεν ἐκ. φερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασίν, τοῦ δ' ὅπως γίνεται τοῦ
 τοῦ γένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐρέθης, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεικέμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὶ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγεῖτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖν, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπάσασθαι ἠπειλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, οὐεῖρά τά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐ- 5 τοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεις) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνήξανον, συνέστησαν. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἑλληπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἡ τοῦ τῆ τῶν χειρῶν δύναμις, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοῦ Φωρεῖναι ποιήσαντες. V. (Διειρευνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut fuis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis insidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληΐβεις, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων· πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρῆσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φεῖδισθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δέ, καὶ ἀνδρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἡδίκημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν παρασχεῖν;

6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα; μεταστειλόμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μίλλον-
τα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος,
ἢ ἀνοσιδίου. G.

ibid. Γενναῖα) Εὐ γεγενοτά. ἢ
εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυ-
νατόν. G.

12 Ἐπιὸν) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλόμενος) Μεταπιμ-
ψάμενος. V. (Μινύσας καὶ ἀγα-
γάν. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt carissima*? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arceffitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαργοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἄγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μέναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰὲ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἰδ' οἱ ἄνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὀμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὀμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογιζοίτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερόν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαργοὶ ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρεῖ-
σθαι ἐκίμενοντες καὶ ἀρνούμενοι
καθόλου. G.

12 Ῥηγύμενον) Γραι. ῥιπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μέγας ἄβου τοὺς ἱερόσυλους.

ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Διολφούς ὡς
ἀδίκως ὄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Αἰσωπιν, συκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κειλοφίται ἀνα-
τεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγέλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omisissis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
cilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἀνθρώπων Ἕλληνα πλῆσιον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσονται, ἢ ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν ἄσεβούντων ὠμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Λίακός, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἀπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς) Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ἑ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραντος. τούτου καὶ ἀποφθίγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

δυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθίᾳ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλειβούλου Λινδίου. τὸ μέτρον ὁρίστων, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγυναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίᾳ, γινῶθι σεαυτὸν. Πίτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμέρον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8 κῷ εἶδει τὸ πλεον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μιτοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπι-βουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἴκειν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτω-μεν, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ-ορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύόμενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τίλος. Βιάτος Πριηνίως, οἱ πλείους κακίους. Θάλατος Μιλήσιου, ἐγγύη παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστι-κῶς. G.

11 Ὑδρας μύθῳ) Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργεΐᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη Ὑδρα. Notā fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτόφειν τὰς καιρο-μένους. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατίᾳ, τὸ ἐκ-τύπωμα ἐν τῷ σάκει περιεῖλ. . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινισσαίς, ἐκατὸν ἐχι-θναίς ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὑ-δρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addi- dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul- lus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quan- tum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvaris nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἔμπεσῇν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποβέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίων, ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα οἶσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὥς ἡδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τίνα μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηγεῖν καὶ οἰύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ εὖσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἴρεσίς μοι προτεβείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, quod agendum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis aliis, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίῃ, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθῆναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὐτὸς γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτονί, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 ληθῇτε τοῦμὲν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' Ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' 15 Πυθῆας) Πῆσται, περιεργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire infidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare infidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui infidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humanè tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cuiusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τῇ συνουσίᾳ τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶν ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἤκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράβη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίης ὀμότητος. εἴτα οἶσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀνείους Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο;

11 Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῶν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἕθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμεν, οὐκ ἐκδούς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπός, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπαν τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς, ὥτεο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καιρὴν τινὰ κόλασιν

6 Ὀθνίους) Ἀλλογενεῖς, ξένοις, ἄλλοτρις. G.

10 Ὑ. δι τοῦ ἀναθήματος) Περὶ

τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος περιγύγιστο ὁ Χαλκουργός. G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos, nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessimus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gratum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσκειν, ὥς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βῶν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδίῳ, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτήμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παριστῶς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τῇ ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῖςδε πρὸς τοὺς μυκητῆρας τοῦ βόου, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ἐδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ὁποτελέσει, οἷα λιγυράτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνῶδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὥς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου-

12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si*, inquit, *horis artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* &, simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire*, inquit, *volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem.* Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille puniatur, tibiae tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκίαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχῃσις ταῦτά ἐστι, δείξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν Φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἔπει εἰδὼν ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἐμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνῃε τὸ ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκείνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βούν, ἀπέπεμψα ὑμῶν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοῦ νομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exosus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imposui: & , Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicas modulus, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intrus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & insensibile per praeceptum abiici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τῇ πρέπουσαν τιμωρίαν,
 τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκίως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
 μουσικῆς. Ὑμεῖς δέ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
 σάντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβων, ἀναβέντες δὲ
 τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὥς πάντες εἰδέναι οἷός ἐγώ
 πρὸς τοὺς πατράας εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
 τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
 μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ
 ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι Φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων
 κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι,
 πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
 αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα
 τὴν ἄμουςον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὥδην. καὶ τὰ μὲν
 παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
 λα πολλάκις, ἐπειδὴ μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
 κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
 λάριδος, ἀληθῆ πάκτα, καὶ οἷα ἐπράχθη, ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapien-
 tis. fabrè modulos, primum musices experimentum. Vos
 vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
 legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
 nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
 sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
 tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
 meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
 amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
 melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
 illo solo. & experimentum cepi artis, & finem imposui
 cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens
 ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
 etiam alia, si hoc mihi praeftiterit, ut poenis non amplius
 indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἴμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὥς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος καλᾶζειν ἡγαγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληγες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσθεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἑβέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία καὶ ἰδία ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτὸς τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκραγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλαρίδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψετε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui scimus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam puniri cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec insectare nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὡς ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ἦν, οὐτε ἰδιοξένος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὐτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας ἐλπίδα τῶν δε πρέσβειων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπιεικῇ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβές ἄμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραικέσων ὑμῶν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὦν) Πρόξενος ὁ ὅλος πόλεως ξένος· ἰδιοξένος, ὁ ἰδία καθ' αὐτὸν ξένος ὦν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιοξένος καὶ ἀστόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεως τινὸς εἶσι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιοξένος δὲ ὁ ἰδίως ἐνὶ ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὅποιοι π.τ' ἂν ᾖσι τὸ ἄθος. οἱ μάλιστα νωτέρου τῶν ἡκόντων πρόξενους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὲς πράξεως τιεὶς ὑπομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συνεπιδύζειν τοῖς, ὡς εἶσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζει ἐπὶ τὸ ῥᾶστον πράγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρότων παρείληπται οὕτω καταχρησασμένοι οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινόμενους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεις τηρούντας ὁμόγειαν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν ἀπείχουσι· οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύοντες, καὶ συμβολὰ τινα ποιοῦμενοι, ἵνα οὐδ' ἐν πείμπωσι ἀγνώτας οἷον υἱὸς ἢ οἰκίους προσδέχονται, ἕτεροι δὲ διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιουμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκεν. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παροπιδιμούοντας, ἵαν τε ἀγνώτας ᾄσιν, ἵαν τε ἠγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὐδ' ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέχεται, καὶ συμπράξαι τι τῶν χρησίων ἢ μνηστῆσαι τῶν ἀπὸρ . . .

V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id, quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, furrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὖσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ
 θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν καὶ ταῦτα,
 τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχ-
 νης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ
 τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προβεῖναι τὴν διάσκεψιν,
 εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐτῆς ἀποπέμ-
 πειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβο-
 λὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυ-
 λία τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα,
 καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφός καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετ-
 έχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς
 ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ'
 ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὖσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens rum publicae bonae famae, si ea fervetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosus, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιβέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσήσόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν σὺν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τὸνναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 θῆναι, ὡς Φασί, παρέσχεεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατᾶραι. Ὡ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπῆς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τῇ καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumnieſur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 ſtum iam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per ſerenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 miſſi auctorem, dampnans ex templo ſuffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγα-
 γὰς ἐτραγώδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδή-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναις
 Φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγούμενοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν καὶ δέον
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 βέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴονιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 sa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudices
 esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἔχεται ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῶν δὲ ἀναγκάϊον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάλαι δέκετο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοωργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὅραν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσδοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάληθ' ἑκὸς γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίᾳ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνικιν, ἢ Ἰταλίαις, ἢ Ὑπερβορείοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοῦς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & maestantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi redditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
 μεθα ὑπὸ πάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
 μέν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
 9 παυσαίμεθα γε οὕτω βιοῦντες. Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώ-
 ποτε Ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοῦσσαν,
 οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
 οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἠύξηται τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερ-
 πλατεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
 καινοτομεῖν μηδέν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
 στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
 τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἅθ' ὅτου, καὶ ὅτ' οἷα· δεξα-
 μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
 10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
 δρες Δελφῶν, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
 εἰ λογίσσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧν καὶ ἡλικῶν ἐστὶν ἡ σκέ-
 ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco
 nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus.
 Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vi-
 vere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suf-
 fragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quem-
 quam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac
 propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum,
 & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum
 quidquam, neque praeter patrium morem lex constituen-
 da, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mit-
 tuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed
 accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo mini-
 strantes, tum religiosis. Videmini autem mihi, Delphi, sic
 demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum con-
 sideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo
 quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐβῶν ἀρχαίων, καὶ θεομῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἐπεῖτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε καινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δέ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μείζον, εἰ σωθρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε
 αἶν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἀργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάσαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔβρο, καινοτομήσομεν; καὶ ὁ μὴδὲ πώποτε, ἀφ'
 οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi :
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tam privatim unicuique Delphorum conducant : su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus : non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum ; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus ;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνέεται, γεγένηται ἡμῶν,
 νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς
 ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους,
 τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέ-
 πλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ'
 ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε
 τοῖς ἀναβήμασιν, ὅκνῳ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθη-
 σομένων ἔτι, οὐδενὸς ὑπομένουτος, ὑπόδικον αὐτὸν καθι-
 στάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ'
 αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνα
 βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & ex-
 plorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo mo-
 re, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quos
 quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omni-
 bus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si ve-
 ro vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis,
 metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum
 futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, &
 sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iu-
 dicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum
 sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ
Η Ψ Ε Τ Δ Ο Μ Α Ν Τ Ι Σ.

ΣΥ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ
ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
άνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς
κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
συγγνώμης ἀναγνώσκεισθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα
τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιῆσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν
ἄβλον, καὶ τὴν Αὐγείου βασιτασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

ἢ Φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
Φλυσιαν ἐν ἑπτὰ γράμμασι βιβλίῳ
ᾧ πρὸς ἰσάμηνον ἀντιξαγόμενος
πρόθεσιν, ὁ σπουδαϊστάτος ἀντί-

πεν Ὀριγένης, μιστοῦς ἀπάσης σε-
φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος
λόγους, καὶ λῆρον ἀποφῆτας τὸ θαυ-
μασιὸν αὐτοῦ σπουδασμα. V.

A L E X A N D E R
S E U P S E U D O M A N T I S.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum
relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
quae deerunt narrationi, imputare & adūcere de tuo, labo-
rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δύναμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι περ-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμῃ καὶ γραφῇ
 παραδοῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δέ, σπουδῇ
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεισθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεατρῷ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πύθκων, ἢ ἀλωπέκων σπαρattόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοίον τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Στωϊκὸς εἶ τὸ
 ριανὸς κατὰ τὸν Σιβαρτὸν ἦν. ἐπεὶ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditibus hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a similibus lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 satus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κεῖνος βίον ἀνα-
γράφαι ἤξιωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
ληηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρῶτον δέ σοι 3
αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς·
λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμψαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρῶτον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον φασκῶν
Ὁρχαμένην Μινύαν, οὐ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτικόν; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
imperium latrocinio suo opplevit. Prius vero ipsum tibi
oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
affimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

τες· Φάνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. Τοῖσδε μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίστατος Ἡράκλεις, καὶ Ζεὺ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιοῦτω τινί. συνέσει μὲν γάρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύτητι, πάμπλου τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τότε περιέρχον, καὶ εὐμαθές, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακία διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας· Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλῆεις ὄντες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζέμενοι. ἰπτόρκοι καὶ ἀργοί, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζέμενον, Κερκάπων ἀγροί. ἀπειλιώθησαν δ' οὗτοι. Ξαναγέρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φασιν διὰ κα-

κῆθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ παιούργος, πρὸς δὲ καὶ προδίτης εἰσάγεται. Ὁσαύτως καὶ Φρυώνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βιάται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιὰς καὶ καταπύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρακτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. Ὡς τοῖς ὁμοῖοις καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averuncator Hercules, & Iuppiter depulfor, & servatores Iovis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus, quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & follertia, & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & docilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἰλεως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή
με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότηας τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χερίστα καὶ βλασφημώτατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθῆην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι
ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακο-
τεχνιῶν συγκεκλιμένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabar.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae si-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναι-
 τιωτάτῳ τῆς βουλήσεως εἰοικῦιαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτιν
 ἐντυχῶν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη
 πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπεικέστατος, καὶ
 προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργέσθαι προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰ-
 μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰετὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.
 5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάντῳ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς
 καλᾶμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων,
 ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις.
 ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστῆς γόης,
 τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεοπεσίους ὑπισχυομένων,
 καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς
 ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδο-
 χὰς. οὗτος ἰδὼν εὐφυσᾷ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν
 αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμώτατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his,
 quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo il-
 lum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium
 illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec sim-
 plicissimum, atque ab omni fucō alienum. Super ea vero
 omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod ni-
 hil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis
 mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset for-
 mosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis for-*
mae colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus,
 pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit il-
 lum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui
 magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & phil-
 tra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos,
 & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad sua-
 rum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρέτη, καὶ διακόνων χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσία μὲν δῆθεν ἱατρὸς ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενόμενων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότην. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἦδη δὲ πῶγ' ὧνος ὁ 6 Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνηθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, ast idem mala multa;
quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam noſſent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtiturus, cum iam defloruiſſet aetacula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat : ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam exſecrabilioris ingenii ho-

τὴν Φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωίῃ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἔξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὸς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφασθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εὔδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διασοι-
 τῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὅπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praefi-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansueris plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma fugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

ποντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθύνει 8 ἤδη. ὥς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ θυεῖν τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρω ἐς θεὸν χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἐώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάσαις πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπακοῦ καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
στῖον καὶ ταῦτα τὸ κατενόησαι. οἷον τῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo mortales, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societatem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse: eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιβείτων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
 ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
 τικά πλούσιοι τε καὶ εὐδαίμονες ἔσονται ἡλπίζον· ὅπερ
 9 μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐ-
 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεΘάνη τῆς ἐλπίδος. Τὸν τεῦθεν τὴν
 σκέψιν ἐποιούντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δὲ, ἥτις ἡ ἀρχή, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
 ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
 οἴους τοὺς Παφλαγῶνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικούντας
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζει. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλιβίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνω, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10
νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτάτον ἐστὶ Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ κατέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθῆναι, διαφροιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κακεῖνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψήφισαντο ἐγείραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι ἴσμεν. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu disfidissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcledonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμούς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχιδνῆς, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπύμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλακάμευς καθεμμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα περφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρίθεν, καὶ οἱ ὀλέθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους γονεάς ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοίβω φίλος οὗτος ὁράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλείριου αἷμα λελογχώς.
 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανῆς τὴν Φύσιν, ὥς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὖρητο δὲ χρησμός ἤδη, ὥς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagones, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Persides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἧός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφῆτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδας, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἄφροῦ
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουβίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερόν ἐδοκεῖ ὁ ἄφρος.
 ἐπεποιήτο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ
 δράκοντος ὀδονίη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θρίξιν ἱππείαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἔστι τὸ Α, τριάκοντα. τὸ Ε, ἑξή-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἰ τις
 αἰσθμὺς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἑκατὸν ἑκατὸν εἰς ἐν συν-
 θῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσ. πάντα ἀπο-
 τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἔστιν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθ-
 μός, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τε-
 τραχόσια, & ἑκατὸν pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae;
 Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,
 Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
 Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
 Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniens igitur cum hac histronia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate assimilatur, equi-

γουςά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτῇ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προῦπῆρχε, καὶ οἱ οἰκοὶ ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστὴς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 νεῶ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἢ αὐτόθεν ποτεν συλλεμβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὦν προκεκενωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἄρτιγέννητον· καὶ βυβίσας τοῦ-
 το ἐν μυχῶ τοῦ πλησῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατὰ χρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκεῖνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἀνετον, ὥσ-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμὸν τινα ὑψηλὸν ἀναβας, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na feta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bifulca, nigra, prominebat, feris & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda victus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur consensu altari quodam excelso, beatam urbem

ἱμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμῆκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξι, καὶ γέροισι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἥυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνᾶς τινας ἀσήμεους Φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἰσόμενον νεώ καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προακονομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβας ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἴτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὦον ἐκείνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκλείετο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμνυβίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πάματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculum petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauriatque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δέ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ ὁρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, Σέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκος ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum fusciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque experunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anserē natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἡ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμένων, οὐδὲν εἰκοτὼν σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λα μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκείνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὅττα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελήσας,
 καὶ τὴν οὐρανὸν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πᾶν Φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτός

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μοιου-
 ουχι διείλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεδόχμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαυρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ ταῦ τῶς μικροῦ ἔρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέαι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπίμορον, καὶ τιθασσόν. ἠπεύγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰεπέσιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷον τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινας τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τὰ ληθῆ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὀπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.
10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σαματικῆς διαθήσεως ὀξύγους τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione perculforum, & ad spes sublаторum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse, eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρὴ ἀποιέμεν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδέυτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσά τε καὶ συγκλείουσά τὸ στόμα, ὥστε πᾶν τὸ μηχανήμα εἶδετο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τα τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκός, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

ἐοικότες· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανσ, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τίνος ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμνησ-
 νητο, καὶ χρῶν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμ-
 φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
 καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
 ρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀθανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
 οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπῆλ-
 λαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
 καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖ-
 θεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι
 τοῖς ἀφικομένοις, ὥς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα
 ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὐ δέοιτο αὖ καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines,
 & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata;
 & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex
 divino iussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
 rant omnia, nimirum oracula edendi rogantibus ac vatici-
 nandi, praecentorem quasi secutus Amphilochem, qui in
 Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
 mortem, cum Thebis ille periisset, eiektus domo & in Ci-
 liciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse fu-
 tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
 cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
 der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
 diemque certum praedicat. Iubet aurem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταρράξαι τε, καὶ κατασημῆναι κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν, (ἥδη γὰρ ὁ νεὺς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηπὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅταν τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶόν σοι, εἰ δὲ 20
μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶόν ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γινῶσκει
ράδιον, τοῖς δὲ ιδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥίνα, τε-
ράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ παι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκε τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπε-
κρίνατο, εἴτα κατελήσας αὐτῆς, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiectum filo obsignare cera, aut creta,
atque id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset,
(iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est inso-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognita
facilis; imperitis autem, & obfuscae plenae pituita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, &, quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἂ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμμήτοις, εἰ μὴ θεὸς τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ φίλτατε Κέλσε' βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐτὸς ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτο ἐστίν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῃ τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἴτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὴν δὲ τοῦτο) Σύθις τοῦ λεγομένου θερσιπίδιου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi deo sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, leotoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter siccato, solutas facile tabellas le-

λύσας ῥαδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεῖς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκνύαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἀκουσον·
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἥ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἐπὶ ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινηνοσμένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνήσθαι ἀπάντων,
 ὡς μὴ ἀπειφόκαλοι εἶναι δοκοίμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοῖζα καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ.

git; tum cera imposta idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatu-
 rit, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 barur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμιδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἔδοκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπαείας προύλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔστιν) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῷς αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπο-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προσητής μου δεη-
 23 θῇ, καὶ εὖξηται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἐὼ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰσθῆς, ὧ' ἐταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἤβροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθσαύριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probahan-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiciens, *fient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφεάς, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἑξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν. Ἡδὲ 24
 δὲ τινὰς καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνέυροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγχοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύζαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἔχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obfignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέρντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλισθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεσώρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἴλεω ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεσβέγετο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν αἴθρῃ ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδοαῖνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κἀθηται. εἴτα θαυμάσεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἐχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum consisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno*. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακῶτι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀληθειᾶν εἶδοσι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρυσίππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλῳ καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμώδησε πώποτε Ἀμα-
στριανῶν ἀνδρὶ. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμώδησαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρὼν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσσι πιπύδῳ.

4 Ἀτεγκτος) Ὁ μῆτε ἄκαυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι μάλ-
μῆτε ἰδρῶσιν ἄβροχος (ἰσως ὑά- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχος.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nefcius, (sic enim ipsum appellabat) inimicif-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senatori-
um viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacratio vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀβέατον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμοδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διεῖρα, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestitutum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρβους Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα Φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθῃσι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ.

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἅπο λυγρόν

Πότμον ἐπιπρωῖεις, παύσῃ βιότοιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμούς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δέ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμος ἦν παλινωδῶν.

*Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
 Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,
 Permixta radiis lauro tua tempora victus.*

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli : nec enim bene cedit :

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, ora-
 cula post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat : mortuis autem illis ora-
 culum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ·

Πότμος γὰρ προΦάνης, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ,
καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ,
Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμ-
πων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατὴρς ὡς ὅπ' ἀκούσῃ.
καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεις, καὶ κλύεις χρησμῶν.
καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χάρει, Θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχειο.

- 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλι-
κίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς
τὴν Ἰταλίαν διεΦοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς
τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος
πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμπον-
τες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mal-
lenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit,
multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaden adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam,
& Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam
usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum ur-
bem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret:
alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλιανός, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀληγιμμένον που λίβον, ἧ ἔστεφανωμένον θεάσασαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστώς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰ γὰρ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκχερισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβάνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἐπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιωταί τινες οἰκέται ῥαδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανηέσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότη. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄβλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos religioso quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero qui essent, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum infaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ῶν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμψθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκούσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀΦικνουμένους ΦιλοΦρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελείσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν Θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένου. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσπορον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατέϊχεν αὐτός, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονυχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare partim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerisque sollicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogat-

ἤροντο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδόντων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὃν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοῖδόν. εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὃ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς Φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεираκιον ἐν ἄδου νῦν συνει-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius rena conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret? respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

34 ναι. τί τοίνυν μέμψεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
 ἀνθρώποισι ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὖτις δὲ πυνθανομένῳ
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἰθ' ὅς νῦν Φαίνη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτίς,

Ζήσεις δ' ὁδοῶκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκαβαντας.

35 ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 περιμείας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ρητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετώτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ Κούρκλος αὐτ., ἔρασθῆναι ὑπὸ σπ-
 ὀδυμῖαν διαβάλλει τὸν λόγον, ὅς λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam natus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non exspectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumore sparserat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

πην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίως,
καὶ συῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις
ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος
γεγονέναι. Ὁ δ' ὥς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλία πραγμάτων 36
ἐλάβετο, μείζω αἰὲ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥω-
μαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προ-
λέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισ-
μοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τού-
των, αὐτὸς ὑπισχεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δὲ τινα χρησμόν αὐ-
τόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διε-
πέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἐν

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε-
γραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τὸν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην
αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias ce-
lebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata
prius focru Luna totis hecatombis, putansque se quoque
iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res
Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes
Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedi-
cens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, &
terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide
se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque
ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versicu-
lus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tan-
quam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerif-
que evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime do-
mus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

- γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξέοντα τὸν λειμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυσον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἔχειν τοὺς πεμπομένους, 37
38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς αἰὲς τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro se illius syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat coniuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum suum missi invenirent. Et ad res Italicas haec & similia prae-parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & sacrum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peraetis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἡ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπιφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητούς ἐγίγνετο λοχεῖα, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γενέσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39 λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὶς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρώσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, inicianor bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exaetio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Multitudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascentisque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendeat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεβρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγγίγνεται ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Ὠωνῇ, ἣν Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί δ' ἦθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεόμενοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣν Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρος αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μαυροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem allii odorem multum rufantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum*
illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανεγγ-
κόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχῇ, ποτὲ μὲν Φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, διῆς Φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.

Καὶ μιν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συναυσίας, ὥς 41
ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποκτικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς,
ἐπήγγελλε θεοπρότους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὠραιοτάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὐς ἐγκλεισάμενος,
ὥς περ ἀργυρωνήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαραινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-

4 Διός) Ἡτοὶ Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo du-
bitationem illam dissolvit :

Pythagoræ vicibus mens alma peritque rediitque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re
impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civi-
tatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cul-
tus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei
apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ce-
teris generosissimos, quosque, & formosissimos, & hone-
stissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua
utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperan-
tis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne
quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκας τε ἀνέ-
 δην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥτεο
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλὰ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τιαν-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἰσὴ ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσαῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἶπε
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δεσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς,
 Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνῳ τὸν πρότερον. πῶς
 2 Κῦσαι) Φιλῶσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; dicebanturque hi intra osculum esse. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrupendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unuf- quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tienensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud colloquium, autreis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, Dic mihi, inquit, Domine Glycon, quis es? Ego, inquit ille, Aesculapius iunior, diversus ab illo priore.

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησµωδῶν; τρίτον πρὸς ταῖς χιλίοις. εἴτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδηµίας τῆς ἐµῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω χρησµωδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησµοί; µηδὲ τοῦτ' ἐφελήσης εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάµηλος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ µείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα µὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι δηλέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησµὸν ἔµµετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἷτος ὀπηδεῖ. πάντῳ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγυανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα) Ἐφ' ὅτι κατοικεῖν Ἐπικουρεῖν ὄντα. γὰρ τὸν Λεπίδον τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymacum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελύχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δέῃα Παφλαγὸνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὃ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρη τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπέισθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδιὰν πλεῦσαι, καὶ περὶ ὅπερ ἐβράδυνεν, αἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νεῖκῳ πλέοντα διεσθάρβαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπαῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλεξάνδρε, τὸν δέῃα) Ἰσως ἐνδοξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦτομα τὸ κύριον εἰπεῖν παρηγόσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisi, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & saluus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente commodum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum *secutum est oraculum, & con-*

καταδίκη μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ οὐκ εἰδένους τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθῆ-
σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατος τις ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρύσατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα, πᾶν δικαίως. τί γὰρ ἔδει μῖον φρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
μνήσιν, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μαρτίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνόν, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι; τῷ δὲ ἀνέειπεν ἑνδοθέν, Ἐς κέρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
ούτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum, (fiebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, Ad corvos! hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀτεβῆ·
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρών
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς ὤθην αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντες.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρτος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο
τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσῃν αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαιῶν, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰσθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀπὲρ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φαμὲν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σπ-
μειοῦ ὡς θισσάτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λίγοις ἐγγυμνασάμενος Λευκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρίσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat concivium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντιθεὶν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μια- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἀκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάρῳδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἰστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν·

Ἐς δίνας Ἰστροιο διίπετέος ποταμοῦ,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρεित्रεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀήρ
Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marconiannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & quos alit Indicus aër
Flores, atque herbus fragrantis: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξάμενους εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δις μυρίων που σχεδὸν ἀνδρῶν ἀπολομένων. εἴτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογία, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρήγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἡδὲ δὲ πολλῶν ἐπιρρεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὰ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινούς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μὲντοι σαφεῖς τοὺς παλλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accipere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contingere, urbsque illa paeue capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariorum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λίστα εἴ ποτε θεάσαιοτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατε-
σφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλ-
λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμε-
νος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ
μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιού-
τους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ
διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον
ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον
Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίστε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50
πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδ' ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδεϊ πρὸς ἐκ-
πληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεται ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
Δοῦλος πρωτογενῆς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὡπύεις γὰρ ἐκεῖνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obfignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non
subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat teme-
re, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant con-
stituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues
acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his,
quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum
opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexan-
dro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet
neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin ne-
que omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fun-
debat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc
quoque:

*Scire cupisne tuam quis nuptiam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat lecto sub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται.

Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας αἰ ποιοῦσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διαταράχῃ, ἀκούσας ὀνόματα,

καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἴτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάρους πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροίτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμοδίας, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν·

Μόρφι ἐβαργουλὶς εἰς σκὴν χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit facilis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἀκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνηαμένου περιέργως, καὶ προ-
 φανῶς, ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.
 καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἔξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλεουροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλοχούμαλα) Ἀπόλοιτο γένος τῆς ἀπεράντου εὐτραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiosè obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, *cuias Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, *deceptus a meo puero,*
qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum*
curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytimide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶν; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σὺ γε πλωμέναι, πέζην δὲ καθ' οἶμον ὁδεύε.

- 54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ ὥς οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος τοῦ δεινὸς χρησμοῖ ὀκτῶ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτῶ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· ποτε ἀλώσεται μαγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτῶ μοι χρησμοὺς ἐπέμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ ὀυνοήτους ἅπαντας. ἄπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ρουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρέρχεται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praefligiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostentae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.
Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ δὲ ἐσελθόντα 55
με εἰς τὴν πόλιν ἦσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶην ὁ
Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμφειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προῦ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰάθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφῦς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῶ πάνυ
μικροῦ δεῖν χολῇν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παῖειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱεροσύ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
um & contarium, quos a praeside Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ῥαδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μετασθησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὥρῳ οἱ κινδύνου καθειστῆκεν· καὶ μετ' ὀλίγον προήλθον Φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὥρῳσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥαδίως γενομένης
 56 μεταβολῆς. Εἴτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἑμούςς ἐς Ἀμαστριν προὔκπεπομφῶς) ὑπισχνεῖται καὶ πλεῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetae, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Ruiliano auctor fuerim: & qua de causa,* inquit, *haec mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solum autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin praemiseram) promittit etiam navim se praebi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καὶ γὰρ μὲν ὤμην
ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ θεξίον. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ῥαδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας
μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμέ ἔφη, Ἔτη
ἐξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
βιωκώς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
προσ τεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγialiαῖς, 57
ὦν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὁπίσω ἀπήλαυνεν.
ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσπορανοὺς τινὰς πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
his, quae futura essent, sperabam. Erāt autem illis ab Alex-
andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, caede maculare manus*: indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοῦντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαιρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ αὖ δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερώς λάβοι ἀδικοῦντα, πολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι
 58 θρασυόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeunt in Bithyniam, ut annum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Iraque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τείχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπῶν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγωναῖς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλερίου υἱός, διασαπείας τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβώνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράβη Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι εὐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς Φενάκης ἀφρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὡς Ποδαλερίου υἱός) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδαλερίου, ὅς ἰατρός ἦν, ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πί- ἔλκων τὸ γένος. ὃ δὲ σηπιδόνι δια- ποθεῖ, ταῦτα φασὶν, ἀλλὰ παίζον βίβρωται τὸν πόδα. V.

Ha vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

- τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντός δράματος ἡ καταστροφή ἔγένετο ὥς εἰκάζειν προνοίας τινός τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινα συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνόβητης Ῥουτιλλιανός, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.
- 61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut coniiicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεόν δέ, ὅπερ καὶ σοὶ ἡδίων, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεοπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνώκοτι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλῶντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δέ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχῶσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξέλεγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμας βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

- 1 ΛΥΚ. **Ε**ΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεάιν τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέα, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέλθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῶ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἄνθρωπος δέ τις ὢν, ὦ Λῴσ τε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφία τὰ μέτρια ὁμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. **Q**UANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi assuetus, & quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησθαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα
ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε πυθό-
μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνίαθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησθαι, τὰ
ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσάδόντων, καὶ μάλιστα
τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
ἅπτερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
& pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
re, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Pla-
tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sed eas, iis simi-
lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
dus accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoe-
dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομήσθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάβης ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῆ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἀν᾽ ἔγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβης τελείως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσὶ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέχοντο πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἑοικας ὅλος δεδουλώσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαῖ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis infidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα· παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὄλεθρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦπιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶ πεΦηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χὼς μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πιτυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκίне, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδ' ἐλάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium efus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Dotior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Κρατ. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πάγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέαν κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa ista barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δεῖω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-
σῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνα-
σχοίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ
γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἦδη ἐλεῶ, τε-
λέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΑΤΚ. Βούλει οὖν ἀφ' ἐμῶν, ὧς ἐταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὥραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦ-
το καὶ σόλειον δοκοῦν. ὠφείλα γάρ,
μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατικῇ. σημαίνει
δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦτιν φθάσαι. Νῦν δὲ
Ἀττικῇ συνθεσίᾳ δοτικῇ κίχρηται
παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὸς
τῷ χεῖρι καὶ ταῖς χερσὶν δουλοῖς
διόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προστίμου-
σα. V.

Μὴ ὥραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῇ
Ἦρας καὶ Διδῆς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς.
τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι
Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακά-
ρων ἰκοίτο. ὥραι γὰρ παρὰ τοῖς πα-
λαιῶσι τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὡς περ
Ὀμηρὸς (Π. Ε., 749.) ἀφικέσθαι δὲ
τούτων ἐλθόντο οἱ πασῶν χαρίταν
τετυχηκότις. καὶ διὰ τοῦτο Φιλό-
στρατος εἰκοσι β' περὶ ὥρων οὕτω
λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις ἐνταί.
σὺς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὀμήρῳ ἀφ' ὧ-
ν εἰδύται καὶ ἔχειν, εἰκὸς γὰρ πού

αὐτὸν συγγενίσθαι ταῖς ὥραις, ὅτι
τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φι-
λοστράτου. (Deinde recentiore
manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιε',
(p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ
Κύπρια γραφάμενον οὕτω πως λέ-
γοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἱμάτια)
ἐν χροίας τότε αἱ Χάριτες τε καὶ
᾽Ωραι (in edd. legitur Ἀῤραι)
ποίησαν καὶ ἔβαν ἐν ἀνθεσιν εἰα-
ρηνόισιν. οἷα φέροντο ᾽Ωραι ἐν τε
κρόκῳ ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῶ θα-
λέοντι ῥόδῳ γ' ἐν ἀνθεῖ καλῶ. καὶ
τ' ἄλλα. Θείφρατος τῆς ὥρας ἄπτι-
ται λέγει ἐν τῇ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et
Athen. II, 27, in extrema pagina
περὶ θέρμων ex antiquo Comico,
opinor, μὴ ὥραισιν [μετὰ τῶν κα-
κῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών.
(Ad quem locum vid. Casaub. L.
II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas
accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam,
quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non
vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico fu-
rore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiffis maledictis hisce, audire
me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-
sunt, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι ταῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρῶντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ φόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνηνός τις ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἀνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μὴδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοξοῖ τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit,

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάλιθ' ἐστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων Φαῖεν ἄν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτὶ συναναφανῆσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐτακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματα ἐστί. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανόμενη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμυσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8 Φασὶ Ῥεῖαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεύ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes coniunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum plurimum bonum. Primum autem dicunt Rheam, delectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ἄνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. αἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξύ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχησθην προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνωρίμος ἄπαντων ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἐώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretenesium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ εἶντα,

Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσχημένος ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ραδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9 ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλλῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφος κατέρριψε. Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκούντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsā mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula. Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, satis puto, Neoptolemum, Achilles filium, saltandi arte praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyrrhichiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, audiens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invitam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & solo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρνατίζειν μαθόντες (ὄρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἅπαντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρχεῖσθαι ἢ ὅπλομαχεῖν μαθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχέρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἔμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ

11 Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησίς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocēi, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vires quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos, Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἔστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται) διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον, τούτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12 ἔστι κοινὴ ἐφηβῶν τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ ἐκικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἐπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαῖδιαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν. Ἄ δὲ Ὀμηρὸς ὑπὲρ Ἀριάδνης 13 ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρήμι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ ταὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent secum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit. Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius. Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similium. Ac ducit choream iuvenis, iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens; ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo Achillis describendo fecit carmina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poe-

- καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποίησαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἄβρους τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποιήκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
- 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκήσεως, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστάς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, φησι, προορχηστῆρα ἃ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
- 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῷ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφείως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat saltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum: induxit Ulysssem, *Speclantemque pedes motu trepidante micantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exercitatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent: indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris fortibus ob rem bene gestam posuere. *Elegii* enim, ait una, *Praefulem civitas*: & rursus, *Ilioni statuam dedit populus bene saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus, & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησαμένων αὐτάς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσῃ μυνεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὼρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκρίβεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾠσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λυρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὴν ἑωθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσῃ
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmō & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos;
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- καὶ μιμεύμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχῇ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δις, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
- 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτοῖς ὁρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἂν τὴν τοῦ βέλους Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτῃ γὰρ αἱ τὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδόν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκΦοβήσειε
- 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὥς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πύρρος ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lentio conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emisit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minarus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

αἰγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γυγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμεῖτο ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὀρχουμένοις πρόσκειται. ἰδοὺς τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσάν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινα
ἀνθρώπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοῖσθαι. Ἐπὶ τούτοις δι- 20
καιον, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἀρεῖ,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιη-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Conicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non mukum
abhorrens, quae *aiuni*, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem;

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὀπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργάσασθαι καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰετῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαι σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὀρχησις ἐκείνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἑμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκαστὴν ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρήνους καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἢ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θεοῦ τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne invidium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lufum praebens. Mi-

μένου. Θαυμάζω δέ σου καίκεϊνο, εἰδώς Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τοῖς ποιηταῖς ἐπ'ἀνέμει) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ Φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ὥπερ ἀμφοτέρω τῇ ὄρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ὥδῃ γλυκερὰ, καὶ ὄρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμῃα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν τε, καὶ ἡμερόεσσαν ἀοιδήν.

ἡμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὄρχησεως ὥδῃ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθε-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi imprimis norim, (rurfus enim ad poëtas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expers, quam tu tamen nunc reprehendere audes. Et rurfus alia parte poëteos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθύς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῦσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δέ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῆνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμία, καὶ εὐμουσία, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδέϊτα γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεισθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ᾄκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητριδῶν ἐφοῖτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναῖκός οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκείνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσούτον κάλλος διηρβρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκείνός γε ἀφόμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδος ἐστίν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἑμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβάνομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπὼν· Φέρε νῦν ἀντεξετά-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicæ *poësi* eam, quæ Emmeleia vo-
 catur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 praeuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quæ certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, prætermitta-

27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστίν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεκλήνος πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· ἔῳ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο· εἴτ' ἐνδοθεν αὐτὸς κεκραγώς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, Φορητὸς ἢ ὠδή· ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus : partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplerur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis inductus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poetae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
 περικείται, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κεινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νεόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγειρῶν πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρή λέγειν· δηλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, οὐ κεχρηγὸς
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ὥδην
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas saltato-
 riam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attri-
 buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
 sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
 sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
 dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
 ritus difficiliter commeans turbaret cantum, commodius vi-
 sum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδὲν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαί, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγωνίως ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῦναι τοῖς ἀγωνοβέταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἔω λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογησασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλων ὄντων, ὡς μὴ δοῦναι ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποίησαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὔρεθῃ, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praesidibus certaminum maior res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut incitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, maiorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicitis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξουσιν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαντῶ ἀκαιρον οἶομαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμμι.
 Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστήσασθαι τῷ λόγῳ, ὄρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμῆσθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεῖναι τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξάμενη ἐς τοσούτον κάλλος ἐπιδιδόναί, ἀλ-
 λά κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκείναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὄρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῦ-
στρίξειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μὴδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιῶι, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαί-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαν-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ
ἡσκήσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferebat autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἤδη σοι διέμει, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἀκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφίστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετεχει, καὶ ὅσον ἡθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστίν, ὣν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπήλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείναι μῆτε Φειδίαν αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλῶν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἰλεῶν ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μῆσθαι πειράται ἀπάντων. κατὰ γὰρ τοὶ τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ τ' ἔοντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicas
 modo, sed rhythmicæ etiam, & geometricæ, & philo-
 sophiæ illius tuæ maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tenet
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quæ sunt, & quæ fiunt, quæque fuerint,

τάτ' ἐσσύμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχιστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφηνίαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἢ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἶδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἢ τοῦ ὀρχιστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολήν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
Φῶν κλῆρον. Εἴτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
κλοπῇν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρω-
τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
βουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτῆσει τῶν
αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
πους πάλιν· εἴτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον,
καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
τὰς γοιᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἥφαι-
στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
Φοῖβος γὰρ τὴν Δήλον τὴν νῆσον, πρὸ
τοῦ τῆν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεν-
νηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
γαῖον πύλαγος, Ἀστυνίαν καλου-
μένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους
ἀλλοτε ἀλλαχῇ νήουσιν. Ἀπὸ δὲ
ὑποδείξιμιν καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξηρί-
σασα (οὕτῃ γὰρ αὐτὴν μένος γῆς
ἐκίετο αὖσαν ὑποδέχτο δι' ὄργαν
καὶ ἀπειλὰς Ἥρας) ἔστι τῆς ἄλλης
καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δήλος ἐκλήθη, ἅτε
ὅλη γεγονυῖα τῇ παγίῳ στάσει. καὶ
δὲ περὶ αὐτὴν κυκλῶσαι αὐτὴν, Κυ-
κλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ
Ἀπόλλωνος· ἰστορεῖ Καλλιμάχους
ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγου-
σιν ἐν Δελφοῖς ὁμῶς ἐπὶ ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους τοῦ νῆδ, καὶ περὶ αὐ-
τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνεί-
σεως λίθων. καὶ τούτο ἔφασκεν τὸ
μέσον ἀπάτης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
matos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
ista Deli *insulae sublatos errores*, & Latonae partum, &
Pythonem sublatum, Tityi insidias, mediumque telluris lo-
cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
nyfi nativitatem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγω
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ
 Κελεῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θεσέως,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὐθις εἰς
 Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θρόακῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκύρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἀν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam. Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Thefeo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Persas, & Erechthei filias, & Randionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis, ergo de multis omissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἔξῃς ὁ Κιθαίων, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ἄκλασις,
 καὶ ὄφεως ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖτις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἥρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγή. Εἰς ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Οὐγὴν, Ἰνούς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebantorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aethaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam mari exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myca-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγή, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἐτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχή, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμός, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκασιό-
 τατα τῷ ὀχρηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄβλον αὐτῷ προηρημένον, ὃ οἰκεία καὶ
 ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κεῖνα δέ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δέ καὶ ἡ Λακεδαιμῶν τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraasti exsulium, oraculumque de illis, & inse-
 pultri qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ἰάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὲρ τῶ δίσκῳ τοῦ μεναιχίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46 καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθύς ἄχρι τῶν ἐν ταῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδούως ἔκωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρῳι τετολμημένα. οὐκ ἀπερῶδα δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ. Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῃ παρθένευσις, Ὀδυσσεύς μαγία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδυσσεύς

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco; & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Sparta-nae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneae, & Didūs amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quae in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achilles in Scyro pro virgine commo-ratio, furor *simpliciter* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. ἔχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἥλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφάλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφικνῶ τῷ λόγῳ, πᾶμπολλα κακῶδες ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν
 Γλαυκῶκα, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλῳ, τὸν χαλ-
 50 κῶν τῆς Κρήτης περίπλοον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæ peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante haec structæ Palæmedi in-
 fidiae, & Nauplii iræ, & furor Aiæcis, & alterius Aiæcis
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadæon, Phædræm, Androgeon,
 Daëdalum, Icarum, Glæucum, Polyidi varicinandi artem,
 Talum illum æneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλά ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαιάν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλόν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλείους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχμᾶδων ἀναδόσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος αἴκησιν. εἴτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἴτῃ πυράν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γεγόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogam. Habet etiam Thraece multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcein, quinquaginta juvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Acastem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

τας πάθες, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὄμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἡριδανός, καὶ Φαίθων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ἐπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίᾳ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τῷ Ἀντιπάτρει, καὶ παρὰ Σε-
 59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃς ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, redditusque illi humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *ma-*
gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίφου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἱταρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μαλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφίεις, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ὅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἑκαστον τῶ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικὸς ἐστὶ, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poetis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poetis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem praediectorum invenienda, quae omnia in promptu, & unoquoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑπισχεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμὸς, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωβοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τῷ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μὴδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπίῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μὴδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἠκμαζει· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἡγεαῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio- nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετος, ὡς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκῶν, ἐδεήθη τοῦ Δημήτριου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξαι, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ Ἡφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερῷοντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, perit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & instantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrifque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

ἄνθρωπε, ἀ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἑσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένεσις ἄν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἔθεάτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον,
 αὐτῷ σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνίεναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπῶν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιούμενου, καὶ ὃ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δάσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἐχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἐρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τις δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

διο, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam fui causa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis. Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse possit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius

στά μοι ἐρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανείσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτο-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπ᾽ αὐτὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστεύων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐβέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τσοῦτων γὰρ μερῶν τὸ δῶμα ἦν)
ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis affimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, eaque, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est, quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Quinam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero audisset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, Ne-

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. τὰυτα μὲν ὁ βάρβαρος.

- 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου Θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦβη καὶ πάβη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζομένον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα τὰυτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὸ Φεβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἴτα Αἰγι-

ς Ποντίου Θηρὸς) Θιόγυις φησι, ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & Phocylides πολύπου ὄργην ἴσχε πολυπλόκου δὲ idem dicit, si recte memini. G. ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλεῖται τοῖς

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, Fili, beluae in faxis marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθος, ἡ Ἀερόπη καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπος ἐστὶ.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἡ γὰρ αὐλὸς ἐστίν, ἡ κι-
 θάρα, ἡ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραματουργία,
 ἡ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβῶν καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ἀδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἄν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρω συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
 καλὸς καὶ ἀγαθός, χειριστόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκά-

14 Λεσβῶναξ --) Τοῦτον λέγει
 Λεσβῶνακτα οὐ καὶ ἄλλαι μελέται
 ἱστορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ
 ἐνάμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῷ ἑτέρῳ σοφιστῆς
 διαπρεπέων, μάλιστα διὰ αἱ ἐρα-
 τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὰν τὴν ἐκ τῶν
 λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. M.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussionem [*scamillam*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θεάν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
ψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
τοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἴου με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
70 Φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἃ
περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται,
τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ
τοῦτο μὲν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
ἀφῇ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπартαι. κάλλους δὲ προ-
νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ
τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπίων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἐτι δὲ καὶ τῶν

Stacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reversurus.
Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non
dedita opera adstans, edentem opus suum saltatorem, Qua-
li, dixit, *spectaculo philosophiae me verecundia privavit?* Si ve-
ra sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pul-
chre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cu-
piditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem
unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in
unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus,
disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & spe-
ciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristote-
lis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam
hanc quoque boni partem esse dicentis? Audivi etiam, qui
juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio,
etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἑλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχυόμενων, μόνῃ ἡ ὄρχησις ἅμῶς ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
 παλαίοντας ἄλλους ἐν κόπῃ, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 σκηδῆματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 ευρυθμώτατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερὲς
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 παοῦν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus sala-
 toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 nam quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πο-
 λά τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν
 εὐρυθρία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς;
 εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροις
 ἢ ποῖον πολυφωνώτερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε
 αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν
 ὀρχήσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμεί-
 νων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς
 μὲν τὸ θεάτρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπι-
 δακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἦθη τῶν ὁρῶν-
 73 των παιδαγωγῶν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
 στῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἔρω, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἄμα
 καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
 εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ
 ἤδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua do-
 cens, inter tibias, & cymbala, & anticorum concinnita-
 tem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectatio-
 nem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum
 plurium modulationemque concentum? sive tibiae fistulae-
 que argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi
 datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores
 futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas thea-
 trum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui
 opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium
 regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum
 est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati mem-
 brorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur,
 ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Ve-
 neris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi decla-
 rare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυᾶ, καὶ ξυνητόν, καὶ ὄζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι. φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ ἀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτός· εἰς ὑπερβολὴν· σκελετῶδες γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροστάτη πόλις, καὶ ὀρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenfes enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκ-
 τορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀ-
 στυνάαζ, Ἐκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς
 ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος,
 καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι.
 ἔφασαν, τὸ τείχος, οὐδὲν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ
 παχέος δὲ καὶ πιμέλους ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πε-
 ρωμένου, Δεόμβεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ
 ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβήσαν, Καλῶς ἔχε, ὡς
 νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ'
 ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαν-
 το ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
 πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ
 συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
 78 ἱστασθαι καρτερῶς, εἰ τούτου θέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

3 Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
 ἢ προσέρχεται. V.

8 Θυμέλης) Θυμήλη, ὁ θυμὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυεῖν. θυμηλὴ δὲ αὐλητικὴ. V.

quam effugiat. Parvo enim ingressu saltatore & saltante
 Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax,*
Hector autem ubi? Alio vero tempore cum ultra modum lon-
 gissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere
 Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis ni-*
hil opus habes. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos
 tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra
 vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene*
habeas! Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut
 videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte
 studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dede-
 ceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde
 omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto,
 ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus
 est, possit. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa usu-

λακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκου καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἂν ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ ὄρχησις δὲ καὶ τὰ ὧτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθῃ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι Φάρμακον ληθευδανόν, καὶ κατὰ τον ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχρλον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρῶντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατάς, ὅποτεν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἢ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καί τοι Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω κεχειρώται τοὺς ἀνθρώπους

tata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστος καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας,
 Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκό-
 λους ὁράντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἐκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικὰς, ἀκούε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμή-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίας ἢ δαμνσις ὑπερησία. V.

14 Μῦθον, ὡς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μετέληπται τῆς, οὐ-
 δὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet sit, ira tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedeant,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem quae sint, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus iustum,

πράγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 εἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοΦαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἰκάζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, οὔδε τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐννόμους καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα
 ὁρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμὸν, εὐμορφον, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκότος, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἐλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
 τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν· τὴν παιδείαν βαθύ· τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τὰς ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thye-
 stis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi affilavit tempore po-
 steriorum. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum opor-
 tet esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-
 nissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἰντελὲς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρῶντων γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἂ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἄθροοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκείνο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θείας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ὅτε χρη αἰρεῖσθαι, καὶ ἂ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἂ

82 πρότερον ἡγνούουν διδασχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι δοιοὺν ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται. ὑπερ ἄλλοι ψυχρολογίαι κακοζήλον τὸ ὑπερτείνειν τὸ μέτρον ἴφασαι. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscat, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione, sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eorum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; et quae, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτὲ μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιῶντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τάλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινὶ τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἦτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξε-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινὶ ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεὺς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπέδεξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θεάτρον ἅπαν συνεμεμῆναι τῷ

8 Ἐνδὲ γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνῳ·
 δαιμονίᾳ γὰρ τινὲς τῶν ἀκρατῶν
 τῶν ἐκμιμούμενοι οὕτως ἐάλασαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀνεγγεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συναπειθεῖν τῇ οὐλερίᾳ ταυτῇ μι-
 μῶσι. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiacem
 furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furentem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinnum uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impexit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὀρώντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σια-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὀρώντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρκεσθῆεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαβέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγώσῃ λαβῶν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτευσον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀληθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, Φασίν, ἀνα-

ce furebat; exultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

νήψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ
 κοῦσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανία κατεγνω-
 σμένοι καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων
 γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσα-
 σθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς
 τὸ θέατρον Ἰκαγόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ
 αὐτὸν ἠνάσεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος τοῦ γὰρ
 ἁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σω-
 φρονῶς τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας
 ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν
 ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
 λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ
 πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουλη-
 θεῖς κοινωνῆσαί μοι τῆς θεας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλω-
 σόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐ-
 δὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suo-
 rum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque
 veri ipse furoris damnavet. Et satis aperte hoc declaravit
 ipse. Cum enim, rursus Aiacem ut sibi saltaret, factionis
 illius homines peterent, & actorem *alium* commendans di-
 xit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero il-
 lum molestia affecit adversarius in certamine & artis ae-
 mulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo de-
 center, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur,
 quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quales
 furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plu-
 rimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino
 aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem ve-
 nire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri,
 & insuper ad furorem usque amatorum saltationem. Itaque
 non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πινὼν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδιώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑΦ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διανοίαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκείθεν σοφώτερός ἡμῖν ἐπανόισις.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lamina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΤΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. I

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινὸν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμὸν.

ΛΤΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῶν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὺς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα.

ΛΤΚ. Σύγγνωθι, ᾧ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμῶ

Νόος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδύ-
κη τὴν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον
Λουκιανόν, τοῦτον γράφαι τὸν λό-
γον. τίχῃ μὲν οὐδ' ἢ τινα λόγων
παρεδίδωτα, σαρὶ δὲ λῖξαι αὐτά-
κριτον ὕφιστάνα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σκοποῦ ταῦτα τοῖς φῆσασιν εἰρη-
ται. ἐπὶ καὶ συγχρόνῳ ἄμφω Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σι. τῆτις. νῖστα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθὲς γίνεται χθσινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτις, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπείσειν, ἡτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
δὲ [νεοχμὸν] τὸ καιρὸς σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἔστι ἀπὸ τοῦ νεόν καὶ τοῦ ἔχω, νεο-
χόν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ
μ. χρᾶται τῇ λῖξει Θεουκυδίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυψέλη λέγει-
ται καὶ ὁ τῶν ὄτων ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ κεραμιοῦν σπιτόστομοι ἀγ-
γεῖν τὸ ἀπίσσωτον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. **L**EXIPHANES ille pulcher cum libro *quid sibi vult?*

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est horum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
sordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλω
παντὶ ἀνόητον αὖ ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἶνοχοῆσαι ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἰρώνα πέδοι κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θαρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιάνδρος ἐν τοῖς ὡσὶ καθῆται.

6 Ἀνίγναις) Ἀναλογίσαι. V.
11 Πέδοι κατάβαλε) ἴσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πίδακιν κατάβαλε. V.
13 Ἡ Κυψελίς) Οὗτως ὁ ῥύπος
τῶν ὠτῶν λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτρεῖσθαι ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθεται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθιος
τύραννος ἀρτιγένητος ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς κατακυβείς, Κύψελος ἀνομά-
σθη. ἄμφω δὲ ἦτε κυψελίς καὶ ὁ
κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὸν ἔλκον
ἐρρήθηναι. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii *mentionē suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξύ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκίне, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχὸς γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἐτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σὸς γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ἐστὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτηγία. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ Φωσάνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλoutρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπῶς ὀνόμασι καὶ λέξεσι χράμενος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V.

7 Εἰλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτήσιον αὐτῷ καλεῖν. Φωσάνια δὲ ταινίας λί-

γει ὀβολίνας. ῥύμματα τὸν σάπανα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρον οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσχετα ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρῶν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλὼς καὶ ἐχρηγύως καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυτεῖς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Confidera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis confans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Viderur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam eundum. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
fero: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῷ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμφι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχθηεῖς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπὶ σπερχε, καίτοι ἀσκολιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερμὴν ὥδην· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας σὺν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχούσι τὰ ἀνδρᾶ, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἔνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀντὶ τοῦ περὶ εἶσθαι δυνάμενος. V. (δύναμαι V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῆμα τῆς ἕβρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλεῖσιν. ἴσθι δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐκαιοτηκνίαν, ὁμοίαν ραφί. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη τὸ σάγμα ἥτοι ἡ σιλλὰ. τοῦς οὖν τὰ σσαγμίνα ἔῃα ἐλαύνοντας ἵσταν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἀρματολάτας εἰσθαμνὶ καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἳ τινες τῷ ἄρματι ὑπὲρ εὐχθσαν. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν ἀζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχυρμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτας τοὺς ὀπαυοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκολιάζων) Ἀσκολιάζειν τὸ ἐφ' ἰνὶ ποδὶ βιβηκίτα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἴσθιν ἄλλισθαι. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείπειτο, ἢ ἄλλισθαι; ἀσκολιάζοντι οὖν ἀντὶ τοῦ μοιόποδι πῶσθαι. V.

7 Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἵνικμα καὶ διυρά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχόμενα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διυρῶν. Ἀνδρᾶ μέρος τοῦ κήπου. G. (Scholion frequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumtum, nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γεγόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λήγειν. ἀρόματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐχειρᾶσμίνα πεδία. σπᾶνδίκης καὶ βράκανα, εἰδὴ λαχάνων. κᾶχρος δὲ, σίτηρον ὀσπριον. τὸ δὲ ἐδάριον τὸν ὄρον ἀντὶ τοῦ ἀνισύρην, ἐτρίβην τὸν ὑποταῦρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λακιδόπως

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vetulus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui: deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse manibus laborem adiuvissem, illos quidem derelinqui, cum frigoris causa, tum quod essent usiones: nosti autem, in frigore vehementi

ὥς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς περικότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀγορεύζας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων λαχανεύσας, ἔτι δὲ κάχρους πριάμενος (οὐπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαί ἦσαν, ὡς αὐτοποδοτὶ βαδίζειν). ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρη τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδὼ θάμνα, καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι θανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολού-

δι, ἢ τὰ ἀλλοσιμένα ὄσπρια, ἥτοι τὰ βιβρεγμένα παλῶσα. οἱ δὲ ἱατροὶ λίκιθον φασί, καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ χρόν. χρυμασιπάλως δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ἐπώρας πιπράσκων. σίλγη δὲ . . . πυρίτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἀρτοὶ εἰσιν ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σπυδῇ ἀπτημένοι. γήτεια δὲ τὰ κρύμνα. οἴβας δὲ τὸ περιτραχήλιον, ἀπὸ τῶν ὀπιωθῶν, κρίας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν τραχήλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλας δὲ ἐστίν, ὁ διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούς. ἡδύνει δὲ, τὸ σκευάζειν ἥτοι μαγειρεῖν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηραλοιφεῖν δὲ ἐστίν, τὸ ἀνευ λουτροῦ ἀλείφειν ἐλαίῳ. γνάμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ ὀρολογίου μίσον ἐπανιστηκὸς κἀνθιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ αὐτοῦ σκῆ. πόλον δὲ τὸ μίσον καὶ πόλον τοῦ αὐτοῦ ὀρολογίου λέγει.

καριμάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας οἶμαι, καὶ σαρφετάδας φασί. βύζην δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστέον τὸ αἰονεὶ διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὅχλου καὶ τὴν πύλκην παραβιβασμένης ἐστάναι, καὶ ὠθεῖν τε καὶ ὠθίζεσθαι. τοῦτο γὰρ τὸ ὠθίζεσθαι σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δεικνύς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ βλέφαρα. φαρμακὴν δὲ τὰ ὅμματα φασί, ἀπὸ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἱατρίας δεῖσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατάλους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων) Εἶδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικας καὶ βράκατα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλεστα λάχανα. V. Ἄγρια καὶ ὑσπλυτα. Coll.

ibid. Κάχρους) Ὀσπριον. V.

8 Διανεύσαι) Ἀπὸ τοῦ κολυμβῆσαι V.

ustiones exsistere. Ego autem obiens vernacula, alliaque inveni ibi nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & braccanis pro odore lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallet) in mulam iterum impositus excoxiatus sum in perinaeo, & nunc incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languco corpore, atque opus habeo pernatere in aqua plurimum. Gaudeo autem sessus ab-

3 μενος. Ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὐτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὀρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶβον τουτονὶ, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοδὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ φώκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδεΐπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι.) Λεκιθόπαλις ἢ τὰ ἀλλοεσμένα ὑσπρια, ἥτοι τὰ βεβρεγμένα παλῶσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λέκιδι φασὶ τὸ τοῦ αἰῶς ἀχρὲν. V.

ibid. Γρυμαιοπώλη.) Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς σπάρας πιπράσκων. V. At in altero Mf. V. sic legitur: Γρυμαιοπώλη.) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκυτάρια πωλὼν, παρὰ τὸ γρυῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σέλγη.) Κοινὰ δειπνιτήρια. V.

5 Πυριάτης.) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σπεύδῃ ἀπημείας. V.

ibid. Γήτεια.) Τὰ κρίμνα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρίμνα.

6 Οἶβον.) Περιτραχίλιον ὀπίσσω. V.

ibid. Λωγάνιον.) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τραχήλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον.) Ἀμβραχιώται καὶ Ἡπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενοι χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φασὶ ὁ Διοδύσιος ὁ Ἴτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἴτυκη πόλις Σικελίας. ἴσως δὲ οὗ βοδὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶων ἐτίρωι τὸ στεθύνειν. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἀχρστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασὶ.

9 Σίλλος.) Ὁ διάστροφος τοὺς ἐφθαλμούς. V.

lui. Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoëlas. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, Strabus, here, factus sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμεν, ψύτταν
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ὥσας
ὥσθε με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχίως. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: 'Ὠχόμεν ψύττα' Ἀντὶ τοῦ ταχίως ὠχόμεν. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίως ὠχόμεν.

2 Κατατείνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλασטיγῇ ἐναποχέειν. ἢ βαρυνόμεν τοῖς ἀνδριατταρίοις προσήκουσιν ὑποκειμένοις καὶ κοττάβην ἐκπέμπει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παιδίας ὁ κοττάβος τοῦτο. μένον ἵσταται Χάραξ ἀναθὴ ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐκαιωρῶν. καθελκόμενον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλασטיγγας φέρει, ἀνδριατταρίων ταῖς πλασטיγῇς υποκειμένων. ὁ κοττάβιζον τοῖνον λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὅτι οὐκ οἶνον ἢ ὕδατος, καὶ πλῆσας τὰς γνάθους, ἀφίσει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλασטיγγων. αἱ δὲ δεξιμαῖαι κοῖλαι οὔσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐκικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τῶν υποκειμένων ἀνδριατταρίων, καὶ κρούσονται ἀνὰ μέρος ἑκάστη κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦν ἤχος ἀποτελούσιν, εὐφραίνει τὸν ἑρῶτα, ὡς τῶν παιδικῶν κατευστοχούντα. ἑρωτικὴ γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῶν πλασטיγγων ἢ λάταξ διαμάρτοι, ἥττωσθαι δοκεῖ ὁ ἑρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμιλῶσθαι. καλονύκται δὲ τὰ ἀνδριατταρία μάνεις. Οἱ ἀκριβίστηρον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φατὴν εἶναι εἰδὴ κοττάβων, κατακτῆν, καὶ δι' ἐξυβάφων. ὁ μὲν κατακτὸς τοιοῦτος. ἢν τὶ οἶονε λυχνεῖν ὑφ' ἑλὸν ἔχον ἐν ἐαυτῷ ποττοπον τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ εἶναι πιστὴν τὴν καταβαλλομένην πλασטיγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ἐξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖον τι λυτρυρίον τοῖος πλήρες ὕδατος ἐτίθεται, ἐξυβάφον καὶ ἑνὶ πλόντων, ἅπερ ἢν κατοῦσιν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προΐουσαι λάταξιν ὁ ἀγῶν. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ πιδίξω καὶ αὐτὸν κοττάβην ἀφίει, ἐπὶ τὴν πλασטיγγα ποίησαι πιστὴν πλασטיγγα ποίειν τοῦτο τὸ) πλασטיγγας δὲ τὸ υποκειμένοι ἀνα τὸ μικρὸν, τὸ πινυκτικὸν λίγει. ἐὰν δὲ μένον τύχη αὐτῆς, πρὶ τὸν μάνη πιστεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρώτον εἰσαγαγόντων. πρὶς δὲ τούτοις κυκλωτερῆς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μένον τιθέντες τοῦ κοττάβου, ἔχουσιν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μένον ἐφιλοτιμούντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῆνος τις ἐαυτὸν ἐπερείτας, ὑγρὸς ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς οἷους μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοττάβιζειν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῷ συνθηῇ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρβάρως καὶ παρακωμμητικῶς εἰρησθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrens: nosse autem, quam sim amans
ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro
abi, haecque & alia condito, & expurga matram, ut lastucinas

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς Θρῆ-
 4 δακίνας μάττατε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ Ξηραλοιφῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἧ δ' ὅς α Φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὐτοσὶ ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γινώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλιν. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κέρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῷ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς τaráξας, καὶ ἐγχέας μοι Φάρμα-
 κον, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μηκέτι

1 (Ἡδύνειν) Σκιάζειν, ὥτοι μα-
 γιρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδάκινος) Ἄστους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 (Ὡς Θριδάκινος) Εἶδος ἄρτων αἱ
 Θριδάκιναι.

2 Ξηραλοιφῆσαι) Ἄστυ λουτροῦ
 ἀλείφειν εἰς ἑλπίδα. V.

4 Ὁ γινώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλιν) Τὸν ὀφθαλμοῦ μέσον, εὖ
 σκια δύνειται τὰς ὄρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιρήματικῶς γὰρ τὸ
 ἐτίθειν σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγχλύδας καὶ σαρπητῶδεις κα-
 λᾷ. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυώτω. V.
 Κακῶς διάκειμαι τοὺς ὄφας. M.
 ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτάρα-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Τάρα-
 τον. σκοτίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἐρυθρὰ
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι).
 Ἐπίτηδες ὁ παιγνίων τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τίθειται διὰ τὸ γελῶτον.

*pobis subigatis. Ego vero ad ficcam uallionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum facce plebis confertim trudenat. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderans oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque*

λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήμεν· καὶ περὶ ἧτερ
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθήμενοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 προχειρασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
 ἃ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κω-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδοάνας χερμαδίου ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανατισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ Θερμῇ πύλῳ καταιονθέντες, ἐξήμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφές κᾶρα δελφινίσαντες, παρένεον
 ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
 ἄλλα ἰδῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κα-

1 Λημαλέους) Σὺν λήμασι, V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρόν. V.

3 Ἀπησθήμενοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 δυσάμενοι. ἰσθῆματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. ἴσκει δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γυλοίου καλῶς γε πρῶτον, διαπλάτ-
 τειν, ὅς καὶ προφάτως μὴ ὑπόουσι
 γέλωτος, αὐτὸς ἀνευρίσκων προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
 λήλους, ὁ ποιεῖν εἰώθεσιν ἐπὶ τῶν

παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
 τῶν τοῦ ἡττημένου, ἵθνη καὶ κα-
 τανατισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαί-
 ζαντες, εἰπεῖν παίζαντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαφές δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φρεσὶ πύλον, ἐν ἣ φρεσὶ ὑποδύντες
 ἄσπερ δελφίνες τὰς κάρους κυβιστά-
 ρις ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβᾷμεν. τὸ
 δὲ ἐξυόμην, ἀπὸ τοῦ ἐκτενίζομεν.
 ὀδοντωτὴν γὰρ ἔστραν τὸ κτίσιον
 φρεσὶ κνήμιον δὲ καὶ σκαφίον. εἶδον
 κουρᾶς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes ;
 absumus. Eo cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
 elae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se : alius
 obviiciebat se coryco : alius autem plumbeas manum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassimus, atque illussimus [lussisse-
 mus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
 fusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinosaurum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnabant. Reversi autem rursus
 alio, alia ahi faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς αὖ οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμολάγει, ὃ δὲ ἡμεῖς τὸν ἥστικιν, ὃ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας. ὃ δὲ ἐρρόφει τῶν κριθῶν. Καί περ δὴ καιρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνας ἐδείπνουμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαί, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δείπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχληλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριάς, καὶ τοκάδος ὕος τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουρᾶς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουρᾶς. V.

7 Ὀκλαδία) Ὀκλαδίας μιν δίφρος, ἢ ἀνακλύστραν φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὃ εὐτελὲς κρέββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρνον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελὲς κρέββατος. V.

9 Δίχληλα ὕεια) Τὰ τῶν πιδῶν ἄκρα τῶν ὕων, ἡδία ὄντα καὶ ἰσχυρὰ. ἀσάντης καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἄπειρ φασίν ἀκροτέρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκαλῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἄπειρ φασίν ἀκροτέρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὕος) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσχυρίζον οἱ τῶν καλαίων ριοφάγει βρῦμά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρία καὶ τυρόν. καὶ ἡδύον αὐτοῖς βρῦματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσχυροσμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἀπὸ φασὶ τὸ ἀπὸ ταγίνου. μυττωτὸς δὲ ἐστὶ τρίμμα διὰ σκορδαίν καὶ τιγῶν ἄλλων. μολιττοῦται δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπὸ δὲ δὲ ἀλεκτρούνα, τὸν παραβηκότα. λειπογνάμωγα δὲ βοῶν, τὸν τὸ γνάμμα ἀπὸ βελόντα, ὃ ἐστὶν ὀδὸς ἀπὸ γαστρίδος. V.

put radula ex dente facta [pectebam], quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbata & verticem decomaverim [totonderim]: alius lupinosis edebat: alius vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: posita autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedium extrema] suilla, laterum pulpa, fumina, & porcae foetae inestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex farta:

ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
τινὲς καρυκῆαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
λιττούται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
ὅσα ὀστράκονα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
κτρυνὼν ἡδὴ ἀπώδως, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ
ὅλον ἵπποκαῆ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
μήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέραν, ἀλλὰ τῶν
ἀπὸ βύρσης, ἡδὴ μὲν ἀγλευκῆς, ἄπεπτος δὲ ἐτι. Ποτήρια 7.

1 Ἀβυρτάκη) Σκυάσμα βαρβα-
ρικὸν διὰ καρδέμων καὶ πράσων. V.
In altero eiusd. Cod. haec sic le-
gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκυάσμα
βαρβαρικὸν διὰ καρδέμων καὶ πρά-
σων. Νυμφοδόρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβα-
ρικὴν νύμφην φασὶν, ὡς λυτικῇ τῆς
κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φασὶν τοὺς
βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
λίγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
ἐνδυσμούμενον βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
συσκευάζοντες αὐτάς, ἀμίλει καὶ
τούτῳ φασὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἵνα

καὶ μελιττούται παράκεινται, αἱ
εἰσὶν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλαι. V.
ibid. Μελιττούται) Ἐκ μίλιτος
πλαστούτες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐυχίλιες λέγεται
Βοιωτικῆς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
μνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
οἶν δὲ ἵπποκαῆ τὸν κλιβανίτην ἄρτα.
V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυνὼν ἡδὴ) Τὸν
παρηβηκότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῆ) Κλιβανίτην ἄρτα. V.
in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
γνώμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
& thrymmatides, & involueta foliis, & mellita. Et e marinis car-
tilaginosae multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Pon-
tica de sporta, & Copaicæ [anguillæ], & gallina domestica, &
gallus, qui iam canere desuit, & piscis convictor. Ovem autem
etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
dem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de
novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quæ sub
terra, tum quæ supra illam crescunt. Vinum autem erat non se-
nex, sed de uire, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δε ἔκειτο πάντοια ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης; ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυῆλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλίδος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὥπτα, εὐρυχαυῆ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῖῃν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὲντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὗτα λέγεται παρὰ τὸ δελφινῶν τύπων τοὺς πίδαας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μίγεθος ἐν τῷ ἀνακλίσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων. μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ Μέντορος τινος ὑαλοφου τοῦτο κατὰ χρῆσιν τοῦ εἰδὲ τῶν ποτηρίων. ἄσσαν πρὸς τῷ πυθμῆνι μεγάλῃ ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κίχληκε. βομβυλίδος δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δειροκύπελλον δὲ τὰ μακρὰ μῖν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηρασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχαυῆ τὰ βαθία καὶ πλατῆα. εὖστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ τὰ ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὰ καὶ ἐπὶ γὰρ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ, τὰ στρογγύλα μῖν, βαθία δὲ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμῶς ἴσως ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῦτη νῦν καλοῦσιν. ἀκροθάραξ δὲ, ὃ μίσως πᾶς μὴθῶν. διχοδύφης δὲ, ὃ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτίπτοια δὲ, τὸν χρυσοχρὸν φησὶ. λαῖρον, σὺν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἰδοῦν εἶναι, παρόσιον καὶ τὰ ἀνθηλαίρια φημὶν. ἡλλόβια τὰ ἐντότια, παρὰ τὸ τρεῖς λοβοῖς τῶν ὠτων ἐνερμόσθαι. πίδαας τὰ ψέλλια. ἀδίκον ἡμίραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχγυλωττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλωττίαν. ὁπτεῖν τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἀπὸ τῶν ἀπασχολούτων ὀρᾶσθαι. ἄχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδὲς ἐχρήσατο. εὐήτρων δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀρρητοποιούς ἐκουσίως διασύρων εἶπε τοὺς τελεστάς, διὰ τὴν μωστηρικιδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐκνευσαμένους. V.

3 Βομβυλίδος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελλον) Τὰ μακρὰ μῖν, εἰς χάνας δὲ τύπον ἐξηρασμένα. V.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστράκεια. V.

4 Εὐρυχαυῆ) Βαθία καὶ πλατῆα. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθία. V.

namque percoctum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavianum illud, Mentoris opus, caudam habens capienda commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, quae affabat Thericles, late hiantia, & alia ore commoda, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], & aestiva membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μόντοι ἐπολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
φαλήν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
στί, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχα-
ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
ριχισάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ λεκκίδα ἐπαιζεν,
ἄλλος ἐρρίκνωτο σὺν γέλῳ τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠλοκάταξις Εὐδη-
μος. καὶ γὰρ ἠράμην αὐτοὺς, τί παρόντες ὅψ' ἤκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμάς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τηροπλῦτον τὸν καλοῦσι. V.

ibid. Ἐπολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ μιλιᾶσιν. V.

3 Ἐπίτρεπον) Ἀπὸ τοῦ ἐπίπιμ-
μα. V.

ibid. Ἀμυστί) Ἄνευ τοῦ κλιῖσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυρσίνου. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
πανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμενον. V.

5 Κύκλωσι τις) Εἰσόφερει. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζῆτεῖν.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camiai supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
xida: & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistriam
[psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum
parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore Ioui comissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemos. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? At Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλλόβια, καὶ πίδαας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῆγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλόνυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἀδίκος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσης, οὔτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέ-
 10 ὦρσα ἑμαυτόν. Εἴτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπερ ὠσιώθησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λείρόν τινα ἐκρότουν) Ἦτος γυναικίον χέσμον, ἐξ ἐσθμημάτων ποίχιλον καὶ ἀνθινόν, καθότι λείρια τὰ ἀνθὴ φασίν, ἢ καὶ χρύσεον χέσμον, ἡδύοντα τῇ ὀράσει τὴν ὄψιν. Διδ καὶ λειριόσσαν ὅπα Ὀμφοῦς φασίν. ἢ ὅσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδολοσχίαν διὰ πύρα τοῦ ὀιοντος περιττόν. εἴρηκε καὶ νῦν οὗτος λῆρον τὸν τοῦ θυλίου χέσμον, ὡς περιττόν τῆς χρείας καὶ παρίκοντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνώτια. V.

2 Πίδαας) Ψίλλαι. V.

4 Ἀδίκος ἡ ἡμέρα) Τὰς οἰκας μὴ ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσης) Δικαστικούς λόγους μὴ ἔχουσας, ἀργὰν ποικύσας τὴν γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐπίστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ. V.

dem, Ego, inquit, segmenium quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infanda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptim in ius traherent, crimen
 obiciētes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ιερώνυμοι ἤδη γεγεννημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκείραΦεῖς ἐγκαΐψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύνων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰεὶ κουριῶν, ἐνθρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λάξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμγίπη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τινα τρόπον ὅσον δὴ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφυύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονεῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγίλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστροῦντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γυναικείατα ἀθετῶντας. καρπώδεσμά δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γυλοῦ ἐνεκα πύπλονται. οἷον τὸ ὑπὲρδάλλον καὶ πορδαλεῖον, ἢ δὴλα πᾶσιν. ἀχροκτιφίς δὲ τὸ δρῆρινόν φῶς, ἢ τι σκοτίας οὖσας. Σεισθηρία δὲ, ἢ ὡς ἂν τις ἀποιδιοχλωσύνῃ. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπνηγύνισμα. ὁκλάξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφοῖς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, φέρονται διαβρίχων, ἢ βοῶν

καλῶν καὶ συστρέφον, ὃ διὰ τοῦ διακωδανίζειν παραπλοῖ. συνεχῆς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πιπισιμίνης, συνεβλημμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦς τὸ αἰδοῦν τῆς πίσθης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρονεῖν προσάγειν τινί. σκεπάδειον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπα ἔργον, τῶν περιανύμεν γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Λάξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχημένωι μεγάλας συμφοραῖς θαρραλέως δὲ ταύτας ἐκύνονται λίγισται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' ἂν γίνοιτ' ἐν ἀσφαλὲς πόλις, ἐν ἢ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σάφρονα λαγύνει πατεῖται, κατῆλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πατοῦργα χερσὶν ἔργα κλυεὺς πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, dedine poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναι' ὥστε ἐν δεσμοῖς ᾶν, ὑπέβδυνέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δέ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφές μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρωος ἑξαβλως
 ῶν. οἷσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐων, διετέλεσα. ἐξοικεῖν γὰρ ἔμελλ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμέριόν τι κακὸν ἔμπεσόν, διέκοψε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεῖς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεῖς, ἀπῆγγεν αὐτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγγώνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλάζ-
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μὴ πῃ ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὄνῃσαν, ἐκείνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκείνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo arcessivit Damascias, athleta olim & multorum victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἣν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθῆται μιν ἑῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γε τὴν θεὸν, ἣ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπαδέιον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτες ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολίης ἀκριβῶς, ἰκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέβησαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τῷξότις γὰρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13 γαλῶνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ παρηβηκότος, ἦκω ὑμῶν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν) Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς εὐτὼς ἰκαμάδουν. οὗτοι γὰρ σχίνοιν καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχίρως ἵνασκημονεῖν. V.

8 Πολίης) Πέπαικται τὸ πολίης· οὐθεῖα γὰρ ἐστίν. οἷον ἡ πολίης, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπαχου-
στίον εἶναι. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ
ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα-
μαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lenisfum roden-
tem adolescentem, illum masturbantem & lascive contrectantem, si
quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum ad-
mittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus,
adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus,
huic igitur supplicantes, Damafius & uxor illius, senex iam, &
cana caput accurate, obsecrabant, ut sui miseretur: at illa sta-
tim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum],
aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescentu-
lum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod
his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, minus-pugnans
est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim la-
genam hancce effoeti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσιν θρι-
πιδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πῆλινα
ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνόακωτα, ὡς ἐξ αὐ-
τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν
πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
λῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
ἄττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν εἰνονοφλύειν.
ἐπαινῶ τούτο, ἦν δ' ἐγώ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμέν
τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὐ λέγεις; ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγὰν
γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γάρ ἐστιν,
ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοβνῆς

πίτοις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν
ἀπορροῶσι τοῦ διήδρου, οὐ σκευάζον-
ται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμ-
βτὰς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
ασμῖνα στίλφεις ἕνεκεν. πλακοῦν-
τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκροτυλιμέναν,
ἀντὶ τοῦ τούτου καὶ κρωβυλώδη εἶπεν,

οἰοεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. δ'
ἂν συνῆβαια χορδὴν λέγει. παιδο-
βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμέ-
νην. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβλήσομεν,
ἀντὶ τοῦ φλυαροῦμεν. V.

& olivas caducas, (seruo autem illas sub sigillis vermium opera
praeclare erosis) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
ista pocula, acuitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
placeant ex intestinis cinnato plexu formatam. At tu, puer,
plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
puerulum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc,
inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticissationis. Bene
dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit
loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, liben-
lius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore eneclis sum:

εἰμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτιῶδου. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμει; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστόμοις οὔσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλωττία τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀνηγόμενην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδας
τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσας, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφοιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόβιον, Φθόνῳ
τῆς εὐημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογᾶ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μαί. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφορᾶ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσαν δὲ, τῇ μεγείῳ τοῖς κύμασιν
ἐπὶ διελισσάμενους· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῷ κακοδαίμονι τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἐπὶ τὸ
ἀπὸ τῆς ληθείας εἰκότος τῆς τριάρ-
μενου νεῆς, τὸ ἀπόγειος πίνειν. Δι-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληροῦν-
ται αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus libentius audirem manusapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatīs. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturiz, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usurus essem, & nive vos de lingua mea
conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium;
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρών, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενον
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλις, ὦ Λεξιφάνες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξέληλυθας,
εὖ ἰσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελᾶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἤλευν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἵχες τοσούτον
ἐσμὼν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πεί-
παικται ἀποσκαπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῶς τὸ κατου-

ρουμένην. V.

3 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἰσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
naetus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibar. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποδὲν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

Ὀλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δὲν σε δεῖνόν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινά,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέαι, ὅς τάληθες εἰπῶν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάβους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δο-
κούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σῶπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσίόν-

13 Σῶπολιν) Εἶθε καὶ νῦν τουτονὶ
Σῶπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
ρεῖς καὶ κορυζῶντας, (μικροὶ γὰρ
τοῦτό γε) ἀλλ' ἀποπληκτοὺς καὶ
λεμφόδους ὄλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχειρίσιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἴσαστο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ ὕπο-
μεταχειρίστω ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπεβάλετο ἂν. πού
γὰρ ἂν τοσοῦτον ἐυπύρηνεν ἑλληβό-

ρου; τίνας Οἰταιῶν ὄρεαι, τίνας
Ἀντικύρας ὀρεπεδίαν ἐπιδαφιλου-
μένων τῇ χορηγίᾳ; καὶ τὸ δὲ χα-
λεπιάτερον, Τίνας καὶ πίπειν ἂν
παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιδουλοῦσιν
οὕτως ἀπάττων κατακόμης κα-
κιδαιμονούτων, ὅς μὴ ἂν τινα τοῦ-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνε-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ' ὅπως ἐνάμιλλον
οἶσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἰγγύς
τούτῃ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruisti, ut ex iambico illo tibi dici possit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudisti, qui nulla te iniuria laeserim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquo-
so tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus fecisse putas, & firmam valetu-
dinem esse, quae calamitas est: & ab infans quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem mise-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτῳ ἐγχερίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἴασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμμανεῖς καὶ κορυζώντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχεάς Φάρμακον χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνῶμεν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἵσας ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσι ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατήσω μίγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖριστον δὲ Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μαρμαίρειν. Ἀκκοῦ γὰρ γίγναι γυνὴ ἐπὶ μαρία διαβαλλομένη. ἢ φασιν ἐν-σπριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρα διαλέγεσθαι. ἔνθαι τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λαλέεσθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετησίαν. ἐπί-τησίς δὲ τὴν Ἀθῆναι ἀπὸ τοῦ αἰδέ-

σιματάτην, ἀναίσχυτον ἴππιν, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡσυχθεῖα οἶδεν. ὀλισθῆναι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπείγματος καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθειαι τὸν χρῆσάμενον. τὸ γὰρ ὀπταῖσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἥτοι προφτινόντος, καίται. ριναυστήσιν δὲ ἀπὸ τοῦ ταῖς ῥῖσι καταυλῆσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ριναυλόντες, ἥτοι διὰ τῶν ρινῶν φοροῦντες ἐπὶ διασυνμῶ τινόν καὶ χλίον. ἀκάθαρτον δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπίσχισιν τῶν καταμνήων πάσχουσιν. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui iam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacunque demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui manifeste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbitratur, &, ut Samius ille Mnefarchi filius, silentium nobis

βιωπῇ καὶ γλωτταργίαν ἡμεῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηναίαν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνὲι Φρεντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὅττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἐοί-
κα δὲ καὶ ριγασθῆσθαι, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταῖριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
νει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΗ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκίνε, ΛεξιΦάνης;

26

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σάπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατὰ-
λιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμεῖν διαλεγεται, διαστρέφων τὴν
γλωτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι.
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*]: Minervam, & magnum monstripugnacem Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem abeo ad sodalicium meum Clhiam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius inscendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycihe, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χρωτῶν τινι Φάρμακον τοῦτι κερασάμενος ἀπῆειν, ὡς πίων ἐμέσσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίβι, ὦ ΛεξιΦανες, ὡς ὑγιὲς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀστοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίβι, καὶ ῥάων ἔσῃ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σὺ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τούτου τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτώμα γένοιτό μοι τοῦτα τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίβι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη Φροναίους, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἴδου πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; παλὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίθυβόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτι τὸ μῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξέληλυθε τὸ, κατὰ· εἴτα ἐπ' αὐταῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte atribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermorum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopolis, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum pareret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium gluiisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἢ δ' ἔς, & ἀμυγέ-

τὸ, ἧδ' ὅς, καὶ ἀμνηγέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἅττα. βιάσαι δ' ἑμῶς, καὶ κάθες εἰς τὴν Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμῆμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἥδη μὲν καθαρὸς οὐτοσί, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ καὶ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν 22
προωδοποιῆται τὰ παρὰ σοῦ καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ
ΛεξιΦανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὥς ἀληθῶς
ἐπαυεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμῆμεκας) Πλατωνικὸν τούτο, καὶ σημαίνει τὸ ἑγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσματος διαταγέσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἀβρύνεσθαι. ἴσως δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακίμφοτος αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐταρίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐπαγκτῶσθαι αὐτῶ τὴν γαστήρα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποπνεύσαι ἢ τὸν ὄγκον ἐπιειγέσθαι, πολλῶ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποβληθῆναι τὸν εἶκος καὶ τὸν ψόφον οὐ μίτριον ἴσσεσθαι. V.

πῃ, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἱκταρ enomiuisti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, pleniusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumptum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexiphannes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μένος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λους αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥητοράς, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τανος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἑοικώς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
 23 γός τε καὶ εὐθύρπτος ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπαμείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θάρρῳ ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι,
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεῖρον τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μὲν βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
 autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera
 eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
 inscitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriolem partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀρθρμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέμνησέ μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ Φαυλότατα, μηδὲ περισθίειν ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἢ στερῆρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὣν πάμπολλυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24 καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ εἶεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἣν τὰ πάντων συκοφαντῆς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προσεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος παραινήσεως δοκεῖ παρελθεῖν. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῇ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῇ Ξενοκράτει, βαρύνει τὸ ἄθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῶς καὶ γὰρ, παρεκτείνετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento; ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & infectatio aliorum; & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῆ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἶον πρώην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπερρίψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεβήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἑταινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξίων, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἐνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μαθάνων ἀγνοήσειεν. οἶον ἐκεῖνα πῶς οἶει κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὥς λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si quia verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoluisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτῶνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ ἵπτατο, καὶ τὸ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετοικικά τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἐτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θῃς, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
 λάβης αὐθις εἰς τὴν λιχίαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appellares : quae quis nescit, χιτῶνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθισθεῖς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poetas lau-
 damus poemata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis; & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖ-
ξαι; αἰὲν μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τούτῳ δὲ πλεον
τοῦ συνήθους εἶναι μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἶ τον χέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἦκω σοι, ὦ Πάμφιλε τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαι σε, ἣν ἀκούσης οἷα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δεόν, εἰ
καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, αἱ γε

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contendentibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ζημιπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκίνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἐτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς ἄλλ' ἐτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἅμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων δίκη δὲ ὁμῶς συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ὑψηλοφροσύντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φεγξάμενος, σὺχ' ὅπως ἐς τοσαύτην ἀνασχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσούτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἁγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρομίων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμαξῶν ἀναβαίοντες, τοῦ ἅμα το περιήπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἰσχυροὶν ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξης. οὗτος οὖν ἵ' ἐνδείχεται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι παρακολουθῆσαν τοῦ εἰσθότος, ὅλας εἶπει ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερφλονηχοῦντες. V.

3 Διεφέροντο) Διαμάχοντο. V.

• *plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?*

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa; cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Σταϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνείναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα φασὶν αὐτῶν ἐναγχος ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὐτῇ, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γαλοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὥς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὥς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἐστὶ τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

rore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque victimis*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πατρία ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δέ, ἤδη ἀκούε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφίριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἶσθαι ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδεδείκτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταῦτα δέ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ -- ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσχάπται, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐτερίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφίριστοι) Ἐπιφιλονέικοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anops certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εικότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μάλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δεκῶ, τὸν ἄρμεινον βιοῦντα μάλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλειῖσθαι ἡξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιέρανθηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιάνιστόν τι ἀποφαινῶν, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἰ τις ἔωθεν ἐξῶν ἐκ τῆς οἰκίας, ἰδοὶ τοιούτον τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior fit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: neque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero fati haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πίαις φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινὸν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελᾷν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ-
7 κείον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίῳν Θανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμῶθευξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσουσαι αὐτῶ· καὶ τις Ἀ-
καδημαῖος εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκίμησας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περὶ ἡν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον
ὕπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικάσταῖς ἢ διατριβῇ καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχος
ἐπὶ Φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξίων· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι Φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πώγωνα βαβὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακχῶν χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειρασθαι ποτε ἀνδρείας, τούτων δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐθὺς ἀποκεκόσθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρίποντα ταῖς μισθοφορίαις.
G.

14 Βάκχλος). Βάκχλος μέγας,
ἀνόντος, γυναικώδης. V.

fuiſſet, & eadem traſtaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius
apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
cauſae iam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus,
philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praeſecturam ſibi
demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integri-
tatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere,
praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque prae-
ſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam
ſtatu deteriore. Hos enim tamen aliquando expertos eſſe
virilitatem: hunc autem ab initio ſtatim abſciſſum, & am-
biguum quoddam animal eſſe, cornicum inſtar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μῆτε περιστεραῖς, μῆτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σαματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιβέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδείτερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκείνο ἐγκλημα παθεῖν
 ἄν, ὡς διαφθεῖραν τὰ μεράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώδθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο,
 προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθείος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιοτέ-
 ρον προκριβῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba proluxa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferri omnibus. Inter haec tertius alius supervē-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὗτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λεῖος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν Φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὡς ὁ Ἀζων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς Φανεράς ὄψεως. νῦν δὲ καὶ παλινω-
II δῆσάι μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπάμενος χρώματα, καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρῶτι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακίμψατον τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσει πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunuchosimilis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praefens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ
 ἔρκειν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ
 δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν
 οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡξίουσαν 12
 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκο-
 πεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὀρχεων ὅι
 δὲ ἔτι γελοϊότερον μεταστείλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆ-
 ματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυῖναι,
 καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστό-
 τατον ἐφροσῶτα ὄραν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάν-
 τας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα
 ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον
 εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13
 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασι, γυμνάζεται,
 καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὀρχεων) Βάλλ' εἰς κόρακαί, μισρὶ, εἰ τοῦτο φιλοσο-
 φεῖν ἔγνωκε. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem
 vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem
 factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii po-
 stulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, pos-
 setne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii,
 magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis,
 iubere illum congregari, & inire, & iudicum aliquem, aeta-
 re maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philo-
 sophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes,
 & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt
 reiicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter qui-
 dem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se &
 comparat, & accusationem componit, & adulterii crimem

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χειρῶν ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὣ ἐταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἐτι δὲ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνῶμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται ὁ Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

mouet, maxime sibi contrarium : isque more malorum caudicorum hoc agit, & inter viros aduersarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se afinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuuenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ΑΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἢ γραφῇ οὐκ αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείας, καὶ ἀληθείας, ἣ δὴ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεχτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὅκοσοι σοφοὶ εἶντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι. Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκητο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίην καὶ ραθυμίην, καὶ προσέτι μισοπονήν, κείνοισι τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὐτ' αὖ ἀνδράσιν ἐπικυ-

Ι ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρο-
λογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνην) Δόγμα. V.
13 Ἐπικυρίωσι) Ἐπιτύχωσιν. V.

DE A S T R O L O G I A.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehendo, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque honorant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei antiqua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, inscitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum contraria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt sal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορεῖουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν οὔτε ὑγίεια οὔτε ἀλγέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνθρωπώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτενος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀζυῖν, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίῃ, μουσικῆς ἀσοφίῃ. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθείες
 3 τῶν τεχνῶν, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφίῃ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθιοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίῃ δὲ αὐτέοις, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθιοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκήσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ περιέεσθαι· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτους τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκεύουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀντιμάχιον) Μάταλον. V.
 5 Ἀφούιν) Ἀδίκις. V.
 7 Πρῶτον) Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεῖον ὁκοῦντα ταῦτα. Χαλ-

Διόνυς γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.

11 Εὐμοιρίῃ) Εὐκλαρίᾳ. V.

fa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri incicia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia iibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernereht, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἔν-
θεν δὲ ζητούντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
σεληναίῃ τὸ Φεύγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὐ- 4
ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
κινέονται) φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.
Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μετὰ 5
δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
έδοσαν. Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμερ-
γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγεῖραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
στου κινήσεως ἐσημῆναντο, καὶ ἑτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
νέων καὶ ὥρέων διατάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
ἡ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο ἕτεος δὲ
ἡλίου, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημῆναντο.) Ἐσημαιοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
runt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem
planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsarum natura-
rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
ptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera ab-
solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶν μέζω ταυτέων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἥερος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταβέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μογοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκέια ζῶα ἔοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τῶν δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὅκοσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὅκοσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. ναὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησάντατο.

7 Ἀπὸ τίᾳ) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecuerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τούτου σο-
 φίην εἶπτο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
 πον ποιεύονται. Ἐγνώσαν δὲ τούτων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λῶνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τὰδε ἀπηγγέσατο,
 οὐ μάλ' ἐμφανέως, οὐδ' ἐς φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητείην, καὶ ἱρολογίην, οἷα διανοίη ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εὐῦσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος.

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyēs
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyū etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusquē sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *speilabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὐτὴ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνές τε τὰδε τιμέοντες, μοῖρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 Φέως. ἦν δὲ ποτὲ Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίβοισιν, ἡ χροῖῃ μεμ-
 μημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἵκελος αἰδόντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστον
 εὐτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίῃ ἐκείνου
 αἰοῖσθ, κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὁκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης.
 II σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστον τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης περὶ πολλὸν αἰείρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θή-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore affimilatum, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi mement-
 o, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosces, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λαῖες, δι δὲ ἄρρενες εἶοντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι τῷ καὶ
 μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυον, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρεὺς 12
 δὲ καὶ Θυέστω περὶ τῇ πατρώῃ βασιλείῃ φιλονεικούν-
 των, ἤδη τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἐμελεῖ καὶ τὸ ξυγόν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνωσαν ἑαυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἔνθα δὲ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τῶν δὲ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτείου λόγον ἐποιή-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡελίος τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοισ ἀντιδρομέουσιν· καὶ
 αἱ νῦν δύσεις δοκέουσιν τοῦ κόσμου δύσεις εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλεῖά μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτείου ἐγέ-

3 Ἀναφανδὸν) Φαίρις. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contenditibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & orbitibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaeque fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετό. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντew ταυάδε φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δο-
 κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μεδέποντα, ὑψηλά τε φρο-
 νέοντα, καὶ ἀστροῖσι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
 15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς
 ἀπεσφάλῃ τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάριον εἰκῇ κα-

3 Μεθέποντα) Διόκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φριτοβλεβείῃ. V.
 11 Ἐπιείκῃ) Μίτριᾳ. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalus Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium: For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ ΠασιΦάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροισι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαιδάλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες,
 δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γὰρ ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡελίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἱπ-
 पासίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,

10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

rasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro si-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 strinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes disci-
 plina, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon confcenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὲ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῃρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἕς τε μετέβαλλον τὰ εἶδα, καὶ νῦν εἰσιν αἵγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥελιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνεΐην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμῆω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλές ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν,

4 Πρῆστῃρι) Κερκυτῶ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatum, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eò electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere. nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἐωυτοῖσι πάντα ἱκελα ἐπτελέουσι, καὶ
 χρόην, καὶ μορφήν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης
 Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆω ἀπίκετο. Οὕμενον οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδωκεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῳσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ Φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἑξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ ναυρήτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥερος, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γέηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Ναυρήτε) Ὀκινρά. V.

regunt, uti tanquam parentes familia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrufit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

Lucian. Vol. V.

P

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῃ αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχεῖν λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆςδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ αὖν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίῃ τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπеси τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτῶν διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἄλλὰ σύγ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρτὶ Θοῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέῃ ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὤκκισον, οὔδ' εἰσόδους περιβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν αὖν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἑκάστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοις οὐκ ἔξω ἀστρολογίῃς ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένης ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ ἀφροδίτου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, δὲ Ὀμηρὸς μετὰ τὴν ἱστορίαν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφροδίτου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, δὲ Ὀμηρὸς μετὰ τὴν ἱστορίαν. V.

ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus opera uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunt connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Ex enim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης· καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χοῆμα ἱράτατον 24 ἢ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐβελήσας ἀτρεκέες ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἐνωτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἰδὴν ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδὴ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίην ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἐωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκῆν. Λα- 25

mus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi viderur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matrem ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διατάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεα γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
- 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέεσθαι. Ἀλλὰ μούνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
- 27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτῶν ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὔρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναι μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθεῖα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπείων πρηγμάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκείνοι ποιοῦνται, οὐδ' εὔτιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίην κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
- 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην
- 14 (Ὁρῶν) Φροντίδα. V. 15 Χρεῖα) Ὑποβίσι, προνοία. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescantis lunae & decre-scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-des non recepere; neque in honore habuerunt Astrolo-giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-que fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

αἰψευδέα ρέν, ἀνωθελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
 ματασύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὅκοσα τῇσι μοίρησι δοκούντα
 ἐκέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκείνα ἔχω εἰπεῖν, 29
 ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
 πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
 ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέντος, καὶ ὀρνίθων,
 καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασταλεύεσθαι, καὶ
 κάρθεα δονέσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
 τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
 ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
 δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπειος
 ἀστέρων δὲ οὐδεμίαν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
 ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
 ἐστίν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων
 ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τάδε ὠφελεῖ, τὰ μὲν ἐσθλὰ
 εἰδότες ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανεῖ, τὰ

4 Σφετέρην) 'Οδίν. V. 8. Κάρφια) Κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χώρ-
 τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
 expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
 quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
 illa habeo dicere, Stellas quidem in coelo suam sibi viam
 volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
 que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
 bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
 agirari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
 vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
 quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
 quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
 autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
 mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
 quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
 prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σοφοὶ ἀγνοέουσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηϊδία καὶ
πρήεα ἡγέϊται. τάδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) 'Ραδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίον Σώ-
 στρατον ἀναφέρον, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὦντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρα
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μέγιστον συνεγεγόμεν. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδῆλωται μέγέθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαίτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῶδα τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boetium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecit, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημόνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναῖοτατοὶ τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὀρώντες, ἔχουσιν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προτιθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκείνων, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
- 3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιόσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ἄρμυσεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγευγάντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνῇ τε καὶ γνώμῃν μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima. De Demonade autem iam dicere fas fuerit duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant, ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem genere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate, sapienti viro, & iu-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρατος ἐκ παίδων εὐθύς κεκινήμενος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερία καὶ παρρησία διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρώσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἦξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρω τῷ δακτύλῳ αἰψάμενος, ἡπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεῖν εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἐτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀπὸ τοῦ αὐτοσχεδιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo hominum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & infito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκῶν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 ταῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταὐτὸ κα-
 ταμίξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἐδόξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διάπαιαν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 δίαίτος ἅπασι, καὶ πρὸς ὧν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τυφῶ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνεῖαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τῶν Σινωπέα) Τὴν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi refecuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens, communis, ne paucillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dissimulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disciebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδὲ πώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῷ θεῷ,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἱα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἰδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκαῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳ τι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθῃ δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perfringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.

- 9 Ἐμελε δε αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς Φιλοσο-
- 10 Φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡνία Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἑκατόν ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς Θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰεὶ τὸ κωμικόν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὲ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae tributa medioctia. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαρὺν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν ἱ
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὡς τινα
τῶν κρείττωνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
τοῖς πλήθεσιν ἐκτῆσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κεῖνοι τότε, ὅτι
οὔτε θύων ὠφθῇ πάποτε, οὔτε ἐμνήθη μόνος ἀπάντων
ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πάποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

res. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter fane, coronatus
& pura veste indutus cum in concionem prodiisset, par-
tim concinnae, partim vero asperius, quam pro suo instiru-
to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
sacram Minervae fecisset, Nolite, inquit, mirari, Athenienses,
*si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
miis putabam.* Ad alterum vero illud de Mysteriis, Hanc sibi

ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσι αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἦδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἱλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θανμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἦδη καί με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερῆσατε.

- 12 Βούλομαι δὲ ἓν ἅπαρ παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὦν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum, quod, si mala sint mysteria, iaciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus asset prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον,
καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν
Δημῶνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος,
ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὅσα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ
σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ
Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη.
Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημῶ- 13
νακτα, τίνα αἴρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ;
ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπὼν ἤδη
παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ'
ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν; εἰ σὺ
ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφούν-
τας, αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ
αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πεύραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἢ ἔλεγε· εἰάν Ἀριστο-

fraſti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime de-
centes eſſent: acceſſit ad Demonactem, rogavitque, *Quis eſſet*, [quid ſibi arrogaret] *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens decepti non nimium faciles*. Inſtante vero
Sophiſta, atque interrogante, *Quo vero viatico inſtructus, De-*
monax, a puero ad philoſophiam acceſſiſti? Teſticulis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonac-
tem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At
ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philoſophari?* & iam diſ-
cedens apud ſe ſuaviter ſane riſit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? *Ridiculum mihi*, inquit, *eſſe videbatur, te a bar-*
ba iudicari velle philoſophos, barbam cum ipſe non habeas. Si-
donio aliquando Athenis floreſcente, ac de ſe laudem com-
memorante eiufmodi, ſe philoſophiam univerſam explo-
raſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles ma-*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, εἴσομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ
15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν
Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρωςχελοῦν-
τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳ τι
16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς
καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥσθῃ ἀνθεινὴν
ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη· οἱ μὲν παρόντες
ἠγανάκτου, ὥς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῇ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πῖρασμα, καὶ τὸ αἰσχρὸς τινα κατὰ
γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
Zeno ad Poecilē, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:*
furgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, nomi-
ne illum appellans, *vocat te Pythagoras*. Pythonis cuiusdam
Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
syllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum*, inquit,
puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
ex ambiguo, & una minitante, *Stasim tibi virum monstrabo!*
cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athle-
ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
& sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν. Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεῖς, ἥξιον τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα ὀλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤκεν οὖν τις μεираκίσκος ὡραίος, αὐτὸς ἀπολαλεκένας λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἀπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον Φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, Φηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐτοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19 λοσοφούντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἥξιον. Ἐρωτήσαντος δὲ τίνος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφειδῶτα ἀπίσκητε· καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum*. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero fani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipsius anulum serva: hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminarum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus*. Ex Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris similis*. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

Lucian. Vol. V.

Q

- τῷ ὄρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαιμόνα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδοῖτα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, ταῦτό τις δύνατο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλωμένα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροῖς ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσάμενων πάντως καὶ τῶν ἀνισαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περειγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημιῶναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περειγρίνε, οὐκ ἀνθρώπου πίσεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν, ἤρετο, Τιοῦτους ἄρα τοὺς ἀντιπόδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπωδᾶς ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicias, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμοτεχνὸς εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένους, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 εἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιάται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ᾔδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινὰς ἀνθρώπους ὀναμάσειε.

cunque vellent: Noli admirari, inquit; nam & ego artis tuae
 sum: & si vis, sequere ad panem venditricem, & videbis, uno
 me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi
 det, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis
 esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum luge-
 ret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iun-
 gi, & equos additare tanquam conscensuro, & coenam pa-
 rari, accedens, A Polluce, inquit, affero tibi epistolam. De-
 lectato autem illo, atque putante, pro communi reliquo-
 rum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque,
 Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te, inquit,
 quod non iam ad ipsum abeas. Idem lugenti filium, & in te-
 nebris se concludenti, accedens dixit, Magum se esse, &
 posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines

- μηδένα πάποτε πεπενθήκotas. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀπορούντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἰτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σchein νερίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
καί κείνων καταγελαῶν ἡζίου, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάνυ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμέων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
βέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δέ τινος τῶν
ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημόναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδέν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondententi, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abcamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utique, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obliicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
 τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
 ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
 Ἀγαθόκληε, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
 πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὅποτε διὰ τῆς Ἑλ- 30
 λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
 λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος, ἐπειδὴ
 τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
 μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα.
 Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πελ- 31
 λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἥδη δὲ ἀπῆει μετὰ πεμ-
 πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
 χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
 Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
 κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
 Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
 ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriente, solum se & primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum eum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἔστιαν, καὶ τὰ τοι-
 34 αῦτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προῤῥήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησάμενου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. Ρήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῶ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅπόσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludunt sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de factis, parum nimis exigis, quantumcumque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πᾶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἐδόξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πᾶν εὐστό-
 χως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μνᾶι ἂν καπνοῦ γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποιήκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν) Οὐ γὰρ οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἀδύνατον, ποῖα τιμὴ εἰσεγράφατο αὐτὸν φρατρίαν, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Οὐρεττίαν, Φλαβίαν Αὐρηλίαν, καὶ ἄλλων πλείστον. οὐ γὰρ καὶ πάσαις ἐπολιτογραφήθη εἰς ἑν.

ἄλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἔχρην εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφῃ πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀρίστου περιλαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδουλότο, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκάπτων, ὥς μὴ καθαρῶς ἐλλανίζοντα, Ἑλληνα βυυόμενον εἶναι. V.

exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare, inquit, lignum si hostem habueris. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indocto plane homini, & viriose loquenti, cum diceret, Imperator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum ac potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem

τινα τῶν εὐπαρέσχετων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα θρονουῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σου
 42 πρόβατον ἐσθόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λού-
 μενος ἄκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον; Ἐρομένου δὲ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κείθεν σοι
 44 ἐπιστελεῖ. Ἀδμήτῳ δὲ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθή-
 καῖς κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἑλύτρεν, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγραφῆναι.
 45 Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaque, *Hanc quidem, in-*
quit, ante te ovis gestabat, & erat ovis. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta,*
inquit, inde tibi rescribam. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suæ columellæ sepulcri inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Ad eo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίων.
Δανάης δέ τις πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης. Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἴ Δανάη, ἢ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτής, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητάς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὴ καί κεῖνο 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
πτιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τιλοῦ-
μεναι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστεως δεύ-
μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰς θάμην
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγουσι, λέων ἐστίν. V.

*monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam lirem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Crateris, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiis mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones*

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τις ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δραπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινι
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείας, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δραπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ὅς
 καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμύφεται, ὅτι
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ ὄρω-

πακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ πατρὸς σώματος μαδῶν
 χρίσματι. V.

*appellant. Lepidum fane illud quoque ipsius & mordax fi-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fueris, quid
 pati dignus es? Demonax, Tum dropace illum velli iube, in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
 Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: Si non irascatur,*

λα δὲ ἀκούων. Ἐρομένω δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἶει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντας ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὅψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συναβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλυπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δὸς μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ- πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πηλίκαι πρὸς
 ναίγειρος πέποιθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπεῖς. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam;
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuum manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 nienfibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudo Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehen-
 sione confularet illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θεῶν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσασθε, ἂν μὴ ταῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν κατέλγητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαραῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δοῦναι οὐκ ἐπιτρέψω
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογέους
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἥδε μάλιστα,

6 Ἐλέου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ σι, τοιοῦτον ἀμὲν πρᾶγμα διαδοῖται
 ἡλείου βωμὸς εἰκτιρμονας κηρύττει V.
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοιτο, φη-

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categori-
 as [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, *Hermine*, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum consti-
 tuendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*,
 inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam *Misericor-*
diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses ae-
 neam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, o viri *Elien-*
ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque *Socrati* statuam, neque *Diogeni* posuerint. Audiavi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse,*
sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργῶς.
 Ἐπ' ἡνείκε καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικὸν τινα διηγηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκει τῶν φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα -
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοῖ, καὶ ἅπανα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παρίοντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργηγρως ὢν, ἀκλήτος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάβευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παρίοντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνβείλκεν πρὸς αὐτὰς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.
 Therfitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur?*
Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
ror Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore prosecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 ἑαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δὲ πο-
 τε Ἀθήνῃσι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·

Καίρος δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρός, καὶ
 66 οἷός αἰετὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐπεινους, τί εὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προ-
 τεῖναι τηλικούτου ἀνδρός σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorē, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit hilis, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne*
cirpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quis,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶοις τισὶ
 χρήσιμος ἔσεισθαι. Οἱ μὲντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιτολὴν ἐπένησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαβέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μὲντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὅποιος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdū hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sit. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes se-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδείας, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συν-
εχεῖς σπουδὰς ὧτα· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης
ἀνέσεως, εὐκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις.
ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι.
ποθοῦσι δ' οἱ Φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν θρον-
τίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσσθαι. πάνυ δὲ με
ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύ-
λη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ ἡ Ἀγὰ, καὶ φυ-
σικῆς ζωῆς ἐχόμενοι τὸ χάριον,
ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς
ἡλικίας ἀσθενείαν, οὐχ οἷα τί ἐστιν ὑπο-
στεγνῇ τὰ εἶδη ἐνδύεσθαι, οὐδὲ τῆς
τοῦ ἡγῆτου ἐπιστάσεως ἀνέσφα,
ἀλλ' ἡ ζωῆς παρουσία ὡς περὶ

τινα ἀνέσει προμνησθῆται τῆς ἀπὸ τοῦ
ἐτέρου ἐγκόπου ἢ ἐνεργείας, ταύτη
γε οὐκ, καὶ τῇ αὐτῇ μερὶς ἐκαστὴν
ὑπαλλαγῇ σάξισθαι καὶ τὸ ὑποκει-
μενον ἀσθενῶς λαμβάνει τὸ ἡδὲ κακῶς
ἐπατάγοντες τοῦ ἐπιστάτου,
τῇ τῶν ἡγῆτων καταδύχῃ. V.

A M O R E S.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomnefte sodalis, a mane in-
de implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-
que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna
admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. In-
firmior enim est animus, quam qui perpetuam contentio-
nem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus
parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc
matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul-
cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
τὺς εὐρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέ-
γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρῃην, ἢ καὶ, νῆ Δία, θῆλος ἐφεί-
ται σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν. Ἡράκλεια θύον-
τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
προσῆσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θάπτον ἄν μοι, ὦ Λυκίνε, θαλάττης κύ- 2
ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσεις, ἢ
τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
λελείθαι φασί. νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
latus adeo scopus inventus es, quod narrare desiisti: ac
per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
admissurus.

Theoma. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κριβείς, ἀλλὰ ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμῶμαι βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 Συοῦς Ἰόρας πολυπλακάτερα, μὴδ' Ἰόλεων βοηθὸν
 εἶχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβεννύται πῦρ, οὕτω τις
 ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὥς ἐρεθίσαι τῆς Θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΥΚ. Πέπαυσον τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 τῆς ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναῖξιν αἰραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν

(1 Βουκολοῦμαι) Κατατρύχομαι.

V.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλεον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πα-
 σιφάν, ἐπεὶ Ἡλίου οὐσα ἐκ μνήδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις) Ἐπὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναῖξιν ἵγχετος Ἀ-
 φροδίτη γινομίτη, οἷτα δυσάδεις αὐ-
 τὰς ποιήσασα, ἀποχρίτους αὐτὰς
 ποιῆσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἀτάκα-
 σσι. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens fatietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippo-
 lytea rufficitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna fortitum,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνθούτων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαροῖων τάχα δεή-
σει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
σαυτὸν εἶναι νομεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστροι μέλουσί σοι,
καὶ Φαιδρά μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθει-
μένη, διακριδὼν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
εῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγούμενου σου τὸν
πολὺν, ὥς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν
ἡράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
τρὶ λεπτὸν ἀφιδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐδύς
5 ἄλας) Πλάνας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
aegrimonia. Quin tu effusus multis id genus nugis beatum
te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fatis
Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
Aequè voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum
recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, εὐκ' ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἔρων. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκόπνοις, ὥς Φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταβεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμολογίας
σπουδῆς, ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερεύσάτω. καὶ μοι γε-
νοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάβους ῥέ-
ποντα ὀρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Οἰλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβοῦς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας
πλάστιγγιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praefta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extantae sa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transfigat: huiusque mihi aequus arbiter; cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἦν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδ᾽ Ὀφέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλατος ἡγῇ τὴν
διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκοῶς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπτος ὢν,
διττοὺς ἀρτυσαι μισθοὺς.

Τὸν μὲν βουκολέων, τάνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἦδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνέων ἐρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοιον παθεῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσκοίνισιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγύς ὑπό-
γυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεω-
στὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγον. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημογευσομένην ἢ ἐνηχομένην. V.
10 Ἀρτυσαι) Διαμείνεις, δέχη. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde id quidem se-
rium, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:
sed alter supra modum puerorum iolebatur amoribus,
barathrum iudicans Venerem nasiebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter ef-

ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὥς ὑπερευθρούνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς ἔνεσθ' ἀφράγιστα σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμῆσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστάς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδούμαι σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰεῖδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΤΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναιτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἔνῃν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικότων) Δίχροτα, δίχρη, πλοῖα μονήρη ὄντιν, ἃ καὶ δίχροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πύμνης καὶ ἐκ τῆς πύρας ἐκατέρωθεν πηδαλίοις ἰσχυρτὸν ὅπως αὐτοὶ τε μὲν μεταστρόφονται καὶ ἐπιπλέω-

σι καὶ ἀναχωρεῖσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῶ πρόσπλου καὶ ἀπίσπου αὐτῶν σφάλλωσι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δικότων) Δίχρος ἢ δύο πύρεσις ἔχουσα.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermorum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego pauhim hinc discedens e regione tibi confidebo,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάλασθαι τῆς ἀποδῆμου στρατείας ἐπιγαλεσάμενος, ἀπ' αἵστεος ὀρικῶ ζεύγει κατῆεν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον- τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεξεύγνυν- το) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγυὺς ἑμαυτὸν ἰδρύσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ- μᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπα- ραντες παρχησιῶ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀνόνας ἐκχέαντες, ἡρέμα πιμπλα- μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοί- ζῳ διήπταμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσάν αὐτὸ πύρραν. Ἀλλ' ἅ γε μὴ ἐν τῷ με- 7 ταξὺ παράπλω σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφαλὸν

16 Ἐφαλον] Παραβαλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraf- fem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere- grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad mare descendit. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge- bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem asse- di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al- tum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, & carchesio autem an- tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir- ca findentem illum proram remugiente. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni- mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκαίων πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφεῖς εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ρόδου, τὸ συνεχές τοῦ μεταξὺ πλοῦ

8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπᾶσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβαδίζον, ὑπερφυοὺς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὥτως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοάς, ἐκάστην γραφὴν κατῴπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὥφειας, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ὁ Ρόδος ἀνέκειτο. καὶ ἔπει πολλὺς ὁ λόγος. M.

14. Ἀνανεούμενος) Ἀναπαύεται, ἀνακαινίσκει, ἀναμνησθεῖς, ἀναγιγνώσκει, εἰς ἄνοιαν ἔλθων. V.

tem praeterveſti Pamphylium finum attigiſſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae: donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, ſubduſto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitiū mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi piſturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me conſuebant, qui par-

φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προϋλαμβάνον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοομένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πάλλαικας ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίκοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προίστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ρητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐ δι' ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαιόστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ ταῦς παιδικαὺς ἐρωτάς· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχτο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλά καὶ Προμηθεὶ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ἥν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ χρίσκου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κοπτῶ, κύμμος ὁ κηκομμένος τρι- οὐδετέρως. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent : pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam satiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum; quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem : nam duce[m] veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus : odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλείοι προσέδραμον. εἶδ' ὅποια Φιλί, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἤξιον με. καὶ γὰρ Φιλονεικοῦντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἔστιν ὑμῶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἡ τέτταρας διέγωνκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με.

10 κλήρῳ διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί κεινὴν μὲν τὴν ἡμέραν ἐιστιάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἴτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῆς. ἑώρων δὲ καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς εἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντα. Χαρίκλεϊ γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & lactitia pleni accurrunt: tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, viassim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, forte decernetur. Placent ista. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverſi autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis puoris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-*

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν.
ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι που νήπιον, ἢ γέ-
ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς Ὀφθεῖη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
ικανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διανοοῦντο. γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
δόξαν ἡμῶν Κνίδω προσαρμίσαι κατὰ θεῶν, καὶ τὸ Ἀ-
Φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
Πραξιτέλους εὐχαρείας ὄντως ἐπαφροδίτου· ἡρέμα τῇ γῇ
προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρίς, βραχὺ, ὀξύ.
οὐχ οἷόν τε κτεῖραι. ἀκαρῶς,
ἐπιβήματα, ἐν βραχίᾳ ὄρεα, ἐν ἀτό-
μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαί

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λέ-
γομεν τὰν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πύ-
λαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγνίσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectacula causa, &
templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
illo Praxiteles artis opus revera venustum: paulatim ad
terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

πομπροστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκ-
τέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀ-
γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
Ἀφροδίτῃς πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τάλλα,
ἕσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτῃς βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
Χαρίκλῃς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
φροδίτῃς τὸν ἐν Θεσπιάϊς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

- 12 Καί πως εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσσιοι
προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἑδαφος ἄγο-
νον μάλιστα, λίθων πλαστὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
ἐν Ἀφροδίτῃς, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς
κόμαις εὐβαλέσιν ἄχρι πόρῳ βρύοντα τὸν περίε ἀέρα
συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consu-
etō occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sostriati porticus, & quae oblectare nos pote-
rant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
Thespius est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim confecto Venerae velut aerae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro
totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores vi-
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαιφιλὴς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαίναιν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἢ ὥρια. τοῦτοισ δ' ἀνεμémικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγὰς Δάφνη. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερως προσεῖρπυε κιττός· ἀμφιλαφεῖς τε ἀμπελοὶ πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἢ δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκόις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾷσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὐξων. σφύζων. βράζων. ὑσμινῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. Ὤρια) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἀγονα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφεῖς, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ ὑπλοῦν, τεχνικὴν τε καὶ σοφιστικὴν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστι. V.

ras illa densa fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem fortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepserat. Densis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivium ibi

13 εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀήροες δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὥτως Ἀφροδισιάζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεῷ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθιδρύται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γυμνῶνται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσέ τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρίκλῆς, ἐμμανὲς τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δίδεις Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis fatis oblectati, intus in ipsum templum ingressi fumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuarum hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membrum omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beautissimus*, inquit, *Deorum* vinclus propter hanc Mars! & accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adsans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νέως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὖν ἔστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὀπίσθεν εὐμορ-
 φίαν διαβῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρ-
 ιλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπληθες ὥς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἑλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πιότῃτα τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένον
 ἕξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἶποι τις ὡς ἡδύς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
fictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
narum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ρυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν αὐραῶ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἡδίων ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονουμένης ποτόν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χάρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ρέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπῖ-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τάλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληδες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ὤμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque propterea quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovis nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
 absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colli-
 gens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam.
 Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
 poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae

ἦττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμευ γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πράξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλὰ-
 κίς ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιοστείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσημει δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιάς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος. Ἀττικοῖς. V.
 καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν 7 Ἀγιοστείας δόκουν) Ἀγιοσύνη.
 σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ' καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuve-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitum domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem fer-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

Βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ
 βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν
 αὐτὴν εὐβολήσκει, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσω
 σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομί-
 ζων· εἰ δ', ὅποια Σιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ρί-
 ψειεν, οἷδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλη Κνίδω
 καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφείῃ
 καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστο-
 χίαν ἐβεράπτειεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεβίζο-
 μένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ
 δένδρου Φλοιὸς Ἀφροδίτῃν καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ'
 ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρε-
 πές οἱκοι Φυλάττατο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς Θεοῦ. πέ-
 ρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθη-
 σαν· εὐρέβη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ
 ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἥρεμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experie-
 batur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam
 Deam [*Venerem*] iecisset, nullo talo eadem facie cadente,
 adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans.
 Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro
 omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi &
 incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore cor-
 ripsiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero
 magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque
 arbusculae mollis cortex pulchram *Venerem* praedicare,
 aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi
 pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offer-
 ri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio
 expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati leno-
 cinetur, audacia, Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρεισερρύη, καὶ στὰς ἀφανὲς ἐνδο-
τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠρέμει, συνήθως δὲ τῶν
ζακώρων ἐξῶθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἐνδὸν ὁ και-
νὸς Ἀγχίσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγούμεαι; τῶν ἐρω-
τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὥφθη, καὶ
τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν ἐλεγχον. αὐτόν γε
μὴν τὸν νεανίαν; ὡς ὁ δημόδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακώρου διηγου- 17
μένης, μετὰ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρίκλῆς,
Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
ἐμφυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἀρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
τοῦ Διὸς σκῆπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
κρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ
πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpfit, & stans
occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarrat?
amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu con-
specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vi-
ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουλήσεις, οἷδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφουλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθαι ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδεν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δοξῆς ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ νῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇν.

1 Θεσπιαῖς) Πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρας ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε. φιλονεικίῃτε. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quí istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δι' ἡρεμίας ἀκαύειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ᾦν βουλομένοις, ἐξῆ' μεμνήσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Κραλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσαντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδύς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέτιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προβεῖς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθύς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφίς) Ἑστγασμίνον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad testa undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero fortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας, ἰσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀσροδίτη, σὲ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ διήσεις καλοῦσιν ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἱβὶ δὲ γυναῖξί συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισται δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱεράν τῶν ὅλων Φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πηξασμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δημιουργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἐτέρου Φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadellae adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico univerforum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῶν θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρῃσεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίᾳς καταβολᾷς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφύνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασάμενη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενεῦσθαι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίξασθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοις σεβασμοῖσιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔβ' ἡρώϊκά φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionebus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas feminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affeget virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionebus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδοῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἴθ' ἢ πάντα τολμῶσα τρυφῇ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησέ· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρώντες, οὐθ' ἂν δρῶσιν, οὐθ' ἂν πάσχουσιν, ἡδοῦντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων σπεύραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-

21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἢ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄβλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἢ ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς φύσεως, οὐτ' εἰς ὃ γεγέννηται Φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναι ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφῇ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρ' τῆς οὐδ' ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατ' αἰσίοθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22

νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνειδῶς ὁ βίος ἐκαθάρευν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἠρκούμεθα) Ἠγαπόμειθα. V. 14 Ἀμέλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transire: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτῃ πρὸς τὸ θῆ-
λυ τὴν ὀρέξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγγελάρχης βου-
σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποιμήνῃ ἄρρενος πλη-
ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι
κάπροι; λυκαῖναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
εἰπεῖν, οὐθ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
ἄρρενος ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ Φρονεῖν εὐλογού-
μενοι, Θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ
νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
βισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
τες, ὁμοφροῖν ἡστοχήκατε, Φεύγοντες ἂν διώκειν ἔδει, καὶ
διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
23 λῶν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρέχθη) Ἐπιθύμῃσι. V.

servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tem-
pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia per-
sequuntur apri? & lupas lupi incendant? Universim dica-
mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
quaecunque humidam per aquas sortem fortita sunt, sed
neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco
mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
consecrari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
secrantes? Ac si singularim omnes eandem sibi rationem
sequendam eligant, neque unus paulo post superstes fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ Θαυμαστός ἀναφέρεται λόγος, ὅς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ Φροῆσιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐξ οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδοκός ἐαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὦ πολὺα προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφός ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχαι, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἔς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ἰδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν, θεὸν ὡς εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἰδεῖ καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλεόν
24 ἐπαινέται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξύτα-
τας ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάντῃ γοῦν ἔρᾳν ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ᾧ Γελάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Οἰλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

*At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praestat honore;
Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.*

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur.
Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliqua-
rumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis vi-
ris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pue-
ris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus ex-
citat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter
Lyfiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Al-
cibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas trun-
cavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter comissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηναίων, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πῶγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἦν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεισιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνοιοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν φιλαπεχθιμόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσούτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικεῖαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνότεραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τίπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομῶ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transiisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affectura rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi*] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe es-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν· ὁξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὥς εἶπε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πάν-
 ῃ διηνεκὲς ὑγίεια, μηδεμίᾳς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βᾶσκανος δαίμων
 ἐνεμέσῃσεν, ἐν γε τοῖς παροῦσιν ἡδίστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὁμῶς ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτῃ μεταδιώκων.

1 Ὁξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρίλκον, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατίνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem fordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur
 a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθῆναι ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξίν ὥσπερ εἰ ῥυτῶντες. ἃ δ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ὦτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μὴδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρον, Φασίν, ἢ Σιδω-
 νίας ὕελου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατίθεισιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνονται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρω κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut fordescent. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratenfibz apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέστες, ἡδῶ τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθῃ τράπεζα κοινῇ καὶ Φιλίας μεσότην τράπεζαν παραβήμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖσι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαβέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἶποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαβῆς, ἣ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύνας, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγυδόνος χαλασάσης, πλέον, ὥς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισθύν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναικὶ μὲν, ᾧ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτεριχσώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἀρρένων ὁμιλίας, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ᾧ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισται τὴν ἴσιν ἐξουσίαν καὶ γυναῖξιν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἂν-

28

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passio contumeliam ab initio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem paulum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam, puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstinemus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias exegitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-

θρες' ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα,
 ἀσπόρων τεράστιον αἰνίγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναῖκος, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἔστω
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα καὶ πόσῳ
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἔωκει δέ
 μοι καὶ καθαροῖω χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυ-
 ναίξιν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, εἴη ἢ
 Φιλκίτις. V. Et Sappho, addit C.
 6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
 μπόλοποιὸς ἐξεπίμπευσεν, ὡς ἔταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαινόμενος) Ἀγαπακτίσας.
 V. Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγαπα-
 κτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμπ-
 βάσκειν. G.

cum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentosum sterilius aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obfcoenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicratide*,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρίκλεως δεινότητος ἐπὶ
 σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγα-
 νιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε
 καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ
 πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπισ-
 μένας γλώσσας, ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν
 ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχῶν 30
 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι
 τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστός εἶναι) λόγων
 ἀμοιβαίαν ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικα-
 στήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατ-
 ηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν
 ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὧ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχε-
 δὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅποσαι προὔχουσιν κατὰ
 σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν
 ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me federe ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia
 ad feriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle
 de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius,
 decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam
 alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam,
 & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una
 hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse
 memorem. Parum igitur cum sustinisset se Callicratides, (vi-
 debatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus
 & ipse certaminis esse) orationem contrariam exoritur: Si
 concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset
 communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris,
 & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix
 enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia vi-
 sae sunt, si quis illis dicendi potestatem permetteret, tanto

τιάταις ἀνθωπισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐχρημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἀν' Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἴλεως, Ἀφροδίτῃ, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ περ ἦν ἐν δυνατῶ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγυὲς ἡμῶν εἶσθαι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-

2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου) Τέπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorē, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

φρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερός εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στον ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἀν' ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὁροδάμων ἱερῶν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἔρωτας, ἐπὶ τοῦ καλαῦ
μυμημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμύχανον

— ἥ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σκίοεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάλῃθες οὐ προ-
δύσομεν, ἕξαντες ὄκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωας, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέ-
λειον εὐθύ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμφορίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινα κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνα

sanctus vir dixit, qui multas ex loco descendit veneres affecu-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;
cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidas: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos,

μέν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀρήκτου δέθεν Φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν οδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάθῃ συνήψας, ἣ' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς
ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίης εὐρηγται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρωσι, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρείας ἐπιθεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαλῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχελῶν.

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam custodia victum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀδεβέντες ἠυκαίρουν, ἐπίνοεῖν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνήζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γεγόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἴβ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεΐα, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλᾶσθαι τὸ βέλτιστον, τὴν εἰκαίαν πόαν ἐπιστῶντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπῆρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐρύσσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μακροὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηβέντες ἄνθρωποι

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentisque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam, vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt. melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet coniecere. Vix parati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehenſi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quottannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἡμώϊσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρών, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕμνησαν μὲν ἑαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχνηαι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελεῶν ὀνματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωτος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παροίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ διαδοχὴ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δὲον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρέων ἀπατεῖται

vixae, indigentes tegumento homines, excoriorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugit
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque af-
 servandarum siccas cavernas? Verum coeptam ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vionemersa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igitur
 a venusto tempore masculos amores quiskquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν Φθαρή τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλαυ ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμΦανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρικλείς, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοήσῃ αὖθις ὡς Φαῦλον εὐθύνε' μὴδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνδοσι πρὸςβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπέξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμαίνω τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἑναγχος ἐπῆει, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἱρημίαν ἐκαινοῦντος ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὡς μικρολόγῃ, εἰ Φῶλον, λῶσις ὅσται τοῦ κόσμου· τὴ χαρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χηρῶν γοῶν ἐφ' ὑμῖν ἀθετοῦσι τὸ μέναι φορᾶς; M.

Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolefceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλληνα. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία Φβεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥῆθ' ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεύς, ἡ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστω συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐπαίμεινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἴχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἐκάστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινῶς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δ' ἡ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατὰκριτα, μηδὲν, ὣν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque urfi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat*. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐρώσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λόν, οὐκ ἴσατιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37.
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθ-
μει· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων· ὅμως δ' αὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἠνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀΦρονῶν ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιοτάτους ἐρώται) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφορίσαστο,
ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπὶ ποιεῖ πρὸς τὸ
τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτα, τί πλὴν
ἡδονῆς ἡ ἀρετὴ φοβερὰ ἐπαγγέλλε-
ται, ὥς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιῖαν, ἢ τῶν βρωμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλλειας τοῦ ζῴου
συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσ-
φημον ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαν-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόβοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὀγυγιῶν πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπεῖς θεάματα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινῶνκε· καὶ γὰρ αἰδῶς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδῶς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνύησιν.

Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δ' οὗν, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & factum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
στον ἡδονήν, καὶ τὴν σωφρονούσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδένεις,
ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
δου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἑωνούμεθα. ἀνάγκη γάρ,
βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομέ-
νοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα
τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖῳδες. ἄχρι
τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ Φρονῶν ἀνέχε-
σθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτή-
τοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμορφος,
ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολῶ-
σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas
libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, ni-
hili putas? & muliebne genus exfulare e vita iubes? dein-
de quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de
Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum
mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento &
auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim
grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos
cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat
autem necessitati utilitas. Liberos tenuis numerus sunt
mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis
enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde
adscitis artificibus formam interpolantem? cuius vere turpis
est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est,
lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομίσει θηρίων τῶν
 πρῶτῃς ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἰκοὶ καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γρᾶς δὲ καὶ θεραπανίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσαι τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονεύσαντα κάρον, εὐθύς ἄπτον-
 ται σπουδῆς ἔχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῶν τοῦ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχεύρισταί, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπωλῶν, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ
 40 βλέφαρα μελαινοῦσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἢ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθραίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censere
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetorem reddunt: ac tanquam in publicâ pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ἐπ' ὅσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai· σιθῆρᾶ τε ὄργανα, πρὸς ἀμβλείᾳ Φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλίκων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχιμιον ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὀπίσθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρῳ τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφης ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνωθῆαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμέρφως προσηπτικῶτων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμάτας. τί δὲ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis; flavo tingunt flore; propriam naturam [*nativum colorem*] damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obruso ignis ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, & minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin prociderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς
 ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
 μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
 στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ
 ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσὸς,
 ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
 δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπέδησθαι. καί περ-
 δὲ αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι
 κάλλει διαμαγευθεῖ, τὰς ἀναίσχυντους παρειὰς ἐρυθραί-
 νουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πύονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφαινέῃ. Τίς
 οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐδὺς ἀπὸ τῆς
 οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρέβων τοὺς γεγαμη-
 κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γεντυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα διωτὰς διασέρειν τὰς χλιδᾶσας τῶν
 ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαι δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constrin-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspergat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unus-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina,
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὲς μὲν νη Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπὲρ πλεῶν γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργαίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχσθαι δυνάμενου τί σιτίον, ἄκραις δακτύλοις ἐπιγραφουσai, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἃ δ' ἥς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσσει τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥτως καταράσσεται Προμηθεῖ, τὴν

• Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Ῥίαν λίγμ. ἔτι καὶ τούτῳ διασύνρουσι τοῖς μοι τὰς ἀφελειούς τῶν γυναικῶν. ἐπὶ κλέειν τῷ Ἀττιδὶ τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάρην, ὃς ἀπὸ Φρυγίας καμάσαι εἰς Λακεδαιμόνα εἶλεν Ἑλῖνην τὴν Μεγίστου. V.

infelicitèr amantis ad pastorem commissationem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaue inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppleræ sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter hæc enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum molliæ: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitæ bene sibi constantis indicia. Eorū vero, quæ acerbiora sunt; si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exsecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian. Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπράς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἶμι' ἅπαντας τοὺς Θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλάσσειν, ᾧ πολυτίμητοι Θεοί,
 Ἔθνος μιᾶρον· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λαβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι . . .
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεν' οὐ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

- τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίς βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἀξίον τοίνυν ἀντιβεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀδύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονειψάμενος ὕδατι λυτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 δα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

*Ergo immerentem diffidant Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudit toro:
 Venena dehinc, infidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona perfequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς
 ἐντομᾶς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἑσοπτρα
 τῶν ἀντιμόρων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 θεοὶ Φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεῖς, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλατος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non secti ferra pedi-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; &, si ad musicam eundum
 sit, canora lyra. Peraetis diligenter omnibus philosophiae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἱ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπᾶσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστρός ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίστους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστής ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίς δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πᾶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσας τὸν ἐν παλαιόστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετᾶς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admenfus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinaeque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου καθεζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξίόν-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ πάντος ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖξαιτο μὲν οὖν ἑρῶν τις δι' ἀπταιστοῦ καὶ ἀκλινοῦς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς ἡῆρας ὀδεῦσαι, μηδεμιᾶς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιψαύσειεν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συνοσῆσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θρασυίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολᾶς τοῖς
μετ' ἐκείνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχωῶσαι τάφον, ὁστέοις δὲ ἀναμίζαντας

6 Ἐπίρμαι) ἄλγμα. V.

perpetua, ex adverso amici sedere, & ex proximo suave loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum cum illo communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam, sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum, invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigantem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur, vivere non sustinuerō: ultimarumque mandata iis, qui post illum cari mihi erunt, dederō, commune utrique monumentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

ἑστία, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεὸς γείτων ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε.
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταιμνήστραν ἀνήρουν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγισθοῦς ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαινούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἰσχύτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτὰς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστῶτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi fancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dīs Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestē Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vesti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecerunt; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἄφρον' τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαις,

οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἥθος.
 ἥνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
 τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιζόμενα γράμματα,
 μένεα ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θάλουσιν, ἐκάτερος ἐν
 θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς
 ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιώτερου,
 μόνον οὐκ ἔραστῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
 καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ἂν χρήζων κτείνετω.

3 Ἐνδείκνυμαι Ἐνδείκνυμαι
 καὶ ἐπιδείκνυμαι ταῦτόν. ὅταν ἐπὶ
 τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ ἀγαθῇ φιλοτι-
 μύμενος ὅλος ἢ γυθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
 dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
 τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spiritum auferebat, corporis curam gerens,

Texu pep̄li firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
 Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
 Mycenae abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
 que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
 vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, et quam di-
 gniori, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
 tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi vcho.

Et paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium.

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ παλαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθῆσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλῆσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφήν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀρίσθην, ἐκ διαδοχῆς ἐΦ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὀλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρον κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι

Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκείνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut fit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis le^ubus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt; veritatis-enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ἤνεσε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἔρᾶν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἶθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡδὲ νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παῖσιν ἀγαθοῖς πρόσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνῶντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω Φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrans voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedere, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμιάς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικουσύης. αἰοίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληρόνες. εἰ δὲ δεῖ
 Φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθήρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοῖν
 ἀπεφήνασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἐκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὦ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιασθαι·
 διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης Φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἵχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἐτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἐγώ γε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κερίου. ὅς Θηραμένης) Ille vir fuit πανούρ-

tempus, turpi nulla conscientia in animo habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & negligenter, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuist, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἢ ἄμφω νενικηκότες, ἐξίστου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἴκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα δια-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναι μοι δίκαιον, ἀπο-
 φανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅποτεν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
 φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδ-
 εραστῆν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχβεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἵ-
 ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρί-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Κίοι inter
 se belligerabant: quando igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat; cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χίος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐ-
 τοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὅτε
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλικρατίδας, ὃ τὴν νικᾶσαν δ
 διακτητὴς οὗτος ἵναιμιν. ἢ ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀναχειμένης Ἀφροδίτῃ.
 διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναι-
 κεία μίξεις. Ἀθηνῶν δὲ παιδεραστία
 κομάντων. ἢ τοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὅτι μικρᾷ
 καὶ διαβεβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
 maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conci-
 liant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus exsistit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφόδρα σοβαρῶς. εἰκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκένοι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγόρησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρω μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῶ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἄμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δὲ πῃ
διεκρίθη. σὺ δέ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλον ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ᾔσθαι, πῶς ἂν
ἀπεφῆναι;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶε με, πρὸς Θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψήφον;

II Τῇ δὲ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena exceperat. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliores par-
tes ruitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habitus
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lufum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomnefte, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuiffes, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ἐς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥοιμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκείνων. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶν περιέργος ἢ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάντῃ θυμῆρες ὥοιμην, ἐΦήβω παιδί συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὅμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἔξον ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωος, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὀψείως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐΦάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶν μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυώμιος) Ὁφρῦσι μετίμαρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiamsi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem toros dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantara poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαβεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἔχως καταλιπών. εἴτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰεὶ λεπτατέροις μὲν
 ἀσπάζμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἀπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πιέζει. καὶ
 σφριγῶσης γαστρὸς ἀμφιλαφές τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερου τινὸς ἄπτεται πρᾶγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὶ, μιὰρὶ καὶ ἐπάρατε, τὸ αὐτοῦ ἐξεῖπας.
 ἐξῆλθες καὶ προῦλης ἀπίλοιο. M.

Etus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens;
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mamillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remeriri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῦν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν ἔρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῶν χλανίδα κλειθεῖς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀνταρῶν καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτης ἡδονή. στένων
γούν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
πάβει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβῆς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλήσι καμαστὰς,
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γε, ἢ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipforum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, Φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δέ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω ἀποικνεῖν. ἀφένενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεά, τῶν ἐν Οἴτῃ παβῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomnefte, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omiffa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum fpectaculum, eorum, quae in Oeta Deo ufu venere, praefentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. Ἀποκηρύττεται) ἀπει-
δῶν ἀποκηρ. vult lenius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο π. τοῦ π.) Sic Fl. Τοῦ π. reliquae edd.
omisso τοῦτο. ead. Ἰασάμεν) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
latur P. Ἰασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
l. 6. Ὑπουργεῖν) Sic I. H. &c. Ὑπουργ. P. ead. Καὶ) Compa-
ret in I. H. P. aliiſque; abest a Fl. l. 13. Ἀπολογησομαι) ἀπο-
λύσομαι marg. A. 1 W. Pag. 4. l. 7. Ἡδὴ) Sic I. Pell. Μὰ δὲ
edd. priores. Μὰ Δε' Marcil. ead. Καθεστῆκός) Sic edd. I. Fl.
H. P. &c. Καθεστῆκός P. l. 17. Προθυμία) προθυμία Fl. & L.
Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
Φιλοκρινούτων) φιλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
λοκρινούτων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. Ἐν-
έχον) ἐνέχον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis
etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. 1 W. l. 7. Μελλήσας) με-
λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραϊνέ μὲν) Et sic habe-
re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα)
Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male
Fl. l. 7. Ἐξενίκησ) Constantem hanc esse lectionem notat
Solan. l. 9. Καινόν) Ita restitutum ex P. Κοινόν enim edd. aequae
ac Ex. l. 15. Ὠκτιρεῖ) ὠκτιρῶ L. ead. Ἀξίαν οὖσαν) ἀξιοῦσαν
marg. A. 1 W. Pag. 9. l. 4. Ὡς το) ὡς το Fl. l. 8. Ἠτῆσθαι)
Sic I. Fl. H. P. &c. Ἠτῆσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
edd. plerisque. Πάσχει Fl. Pag. 10. l. 10. Καὶ) Id adesse
etiam in Fl. l. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. Ἐφ'
φ) Ἐφ' δ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5.
καὶ) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
edd. aderat. Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9.
Ἦν) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. Ἀνάγν.
Lucian. Vol. V.

σδαι) *συνάγεσθαι* marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* norat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγέννηκας*) Recte sic *P. S. Γεγέννηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προδεδεσπασμένην*) Sic dedi ex marg. *A. 1 IV. Προδεδεσπ.* enim edd. priores. *Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. I. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) ἀνέλειφας male *I. Ald. Fl. H. B. 2. Correxist S. l. 13. Παρητήσω*) Sic bene *I. Ald. P. H. Παραιτήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μη*) Deerat in edd. excepta *I. Addidit etiam marg. A. 1. IV. l. 5. Αὐ*) πάλιν marg. *A. 1 IV. l. 13. Τούτῳ*) τούτων *L. Nil mut. edd. l. 15. Οἶον ὄντα*) ὄντινα *L. & marg. A. 1 IV. Pag. 16. l. 11. 'Εφροσέντ'*) Sic *Ald. I. H. Fl. S. & Ex. 'Εφροσέντα P. l. 12. Μη*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' οὐ*) δὲ οὐ marg. *A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι*) μὴ *I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. &c. l. 12. 'Ον*) ὅς *Ex. Fl. 'Ον P.* cum edd. *Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ita restitui ex *Cod. L. Σωφρονήσαντα* enim vulgo edd. *l. 14. Τυχχαῖοι*) Sic restitutum ex *P. & L. Τυχχαῖοι* edd. priores. *l. 15. 'Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον*) Sic *I. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 IV. l. 5. Οὐ*) οὐ male *I. l. 8. 'Εμαυτοῦ*) ἐμαυτῶ marg. *A. 1 W. l. 16. Πάθους*) Sic recte *Cod. L. Πατρὸς* edd. omnes & cett. *Codd. male. Pag. 20. l. 15. 'Απερ*) ὅσπερ *P. Vulgat. servant edd. I. Fl. H. P. &c. Pag. 21. l. 2. Γούν*) Sic edd. vett. & recentiores. *Γὰρ L. ead. Ποιήσωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. *Οἰήσωμεν Marc. l. 5. 'Ανέτριψ*) ἀνεπρόδισα marg. *A. 1 IV. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit Solan. *l. 17. Δίκαται*) Deest in *P.* Adest in edd. *Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων*) γεγεννημ. *I. Pell.* punctum post πολλὸν habet, & πῶς οὖν οὐχ οὕτω. *Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ*) πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγχαρήσωμεν*) συγχαρ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P. l. 11. Νομοθέτης*) νόμος marg. *A. 1 IV. l. 14. Τμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. Τμῖν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ*) Sic *Marc. Αἰτία* edd. male. *Αἰτιᾶται B. 2. l. 11. Ἀλλὰ τί; ὅτι*) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις*) *Ex P.* est. Nam abest ab edd. *Κελεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 IV. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *l. 14. 'Αν*) Deerat in *S.* Aderat in *I. P. &c. Pag. 27. l. 2. Προνομίαν*) Sic edd. vett. & recentt. *Προνομίαν* *Vorff. ead. 'Εχεν*)

εἶχεν *I. male. l. 6. Γενέσθαι*) γίνεσθαι marg. *A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας*) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. *A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δὲ*) νῦν ἰδε *Fl. male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μῖσος*) καὶ μῖσος marg. *A. 1 W. l. 4. "Οτ'*) ὅν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γὰρ*) Sic *I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. cad. Δυνάμενος*) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l. 13. Τὸ δουλεύειν*) τοῦ δουλ. *P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προσδεσπότες*) Sic edd. omnes & Cod. *P. Προσδεσπότας Fl. Προσδεσπότας Gronov. Προσδεσπότες marg. A. 1 W. Pag. 31. l. 5. "Ετι*) εἴτι *Fl. male. "Ετι cert. & P. l. 7. Γὰρ*) Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἰᾶσθαι*) Et sic habere edd. principes, notat Solan. *Pag. 32. l. 4. "Αναφύσσεται*) Ita restitui ex *I. & L. "Αναφύεται* enim male *Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. cad. Εὐθαλῆς*) Sic recte *Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλῆς* male *I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν*) Ita restitutum ex Cod. *P. & B. 2. ac marg. A. 1 W. "Αποφορὰν* enim cett. male habebant. *Pag. 33. l. 5. "Εκκείμενα*) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. *l. 11. Τοῦν μέσφ*) Sic *I. H. P. &c. Τῶν ἐν μέσφ P. & L. l. 16. "Εν*) Sic *P. L. & marg. A. 1 W. "Ον* edd. *"Ον. Ex. Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονσι*) γέροντας *L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optima omnes. cad. Δέ*) καὶ *Fl. Pag. 35. l. 5. "Οργή κατ'*) Vid. notas. *l. 8. Οὐδέν*) Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. *l. 11. Μῖσει*) Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πώποτε*) Ita etiam exstare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. "Υπομιμνήσκεις*) In *P. erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent I. Ald. & reliquae. l. 8. Τοιαῦτ'*) ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P. l. 6. "Επίστειλεν*) Sic *Fl. H. P. Ald. "Απέστειλεν* *I. "Επέστειλεν* etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l. 10. Τῶν πάντων*) πολλῶν, & sine articulo, Coll. *l. 11. "Υμῖν*) Sic recte *P. I. H. Fr. Ald. "Ημῖν* male *Amst. & S. "Υμῶν Fl. cad. "Οσφ*) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag. 39. l. 10. "Επισικῇ*) ἐπισικῇ τε Coll. *l. 13. col. 1. "Απατρίσαι* editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l. 21. col. 2. Μάγιστρος*) Pars haec posterior Scholii non exstat in *C. Solan. l. 22. col. 1. "Αληθευτικοῦ*) Sic restituit Solan. ex *G. & C. cum ante editum lege-*

retur ἀθλητικῷ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omissum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἷον ἀντὶ) Pro his verbis ἄλλοῖον αὐτ' legitur in C. Solan. Pag. 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. l. 13. Ἀστασίαςτος) Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαςτος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectio- nem etiam confirmat marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δὲ) τρόπου ὃν legebatur in editis. Correxit ex collatione Solanus. *ead.* col. 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addi- di; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. Reitz. l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. Pag. 41. l. 7. Προεστοῦσαν) Sic Fl. l. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. A. 1. l. 13. Προῦνθουν) Sic Coll. Fl. H. P. S. Προῦνον I. l. 16. col. 1. Ἐσπείσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίην habebant edita. Νεολενία mendose C. Pag. 42. l. 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπέπεμψις marg. A. 1 W. l. 3. Ἀπειλή) Re- ste sic P. B. 2. & 1. & S. Ἀπηλὴ male I. Ald. Fl. H. l. 5. Ἐσκο- πούμην) διενοούμην P. Prius servant I. Fl. H. P. aliaque. l. 6. Πάυσαιτο) πείσαιτο Vorst. Nil mut. I. Fl. B. 2. P. Pag. 43. l. 1. Ἀποστάσεως) Ἄλλι ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοπούντο) ἐπεσκοπούντο Coll. l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοτο) ἐπονίζοτο antea legebatur. Merito emendavit Solan. Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gronov. l. 19. col. 2. Μεταστειλά- μενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit Solanus. Pag. 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. l. 12. Ῥιπτούμενον) Ἄλλι ῤηγνύμενον, Coll. l. 14. Τμῶν) Sic recte P. marg. A. 1. S. & L. Ἡμῶν male I. Ald. Fl. H. Pag. 46. l. 3. Πάνυ πέρρω) πέρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελά- σσεσθε) γελάσσεσθε tantum Ald. Fl. H. B. 2. P. S. Καταγελά- σασθε I. unde iam καταγελάσσεσθε fecimus. *ead.* Τμῶν) ἡμῶν male rursus I. Ceterae recte ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iu- bet Solan. *ead.* Ἐξ ἁπαρτος) Pell. Forte ἀπαξᾶπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξᾶπαντας voluit. l. 19. col. 2. Το) πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνέκαστο) Ed. Cler. ma- le ἀνέκασται. *ead.* col. 2. Πιττακού) Πιπτακού male edit. Cle- rici. Pag. 47. l. 2. Ὡν) ὡς I. sola, & marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Πριηνέως) Πραγιέως Ex. G. Prienei C. *ibid.* Πλείονες) πλείονες G. Πλείονες καὶ C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύν) ἐγγύα C. Pag. 48. l. 2. Eis τὰ τ. ἑ.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

latius. *l. 5. Δὲ, τίνα*) Et sic eadem edd. Δέ τίνα P. *Pag. 49. l. 13. Καὶ εἰ φίλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) κατασκύπους marg. A. i W. *Pag. 50. l. 13. Περίλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Πέρυλλος* tamen adscripsit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Περίλαος*) Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν καλέσειν*) Et sic Fl. habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσσαι*) Sic B. 2. P. & S. recte. Μυκήσται male *l. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) καταλούμ. male sola B. 3. *Pag. 54. l. 6. Προσέσσαι*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Προέσσαι* P. L. & marg. A. i W.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρώξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitore suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν πολιτικούς* C. *l. 12. col. 1. Ἀστυξένος*) ἀστυξένος C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσσεως τηρούντας*) Sic C. *Παραδόχης τυχόντας* misere in editis. π. τυρούντας V. *l. 13. col. 2. Ἐὰν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατράσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένος* C. recte, & sic dedi pro ἰδίῳ ξένος, quod in vulgato erat. Ἰδίῳ — ξένος G. *Solan. ibid. l. 18. Ἦθος*) Ἀν ἦθος; *Reitz. ibid. Οἱ μέντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται*) προσδέχεται ante legebatur. Muravit Solanus ex C. item ἕτερας ex eodem, cum ἄτερας in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γενομένους*) οἱ γίνονται in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τὸν κ. &c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua κερήμενον τῇ κλίσει est in Coll. *Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in Angl. Adest in edd. *ead. Προθεῖναι*) προσθεῖναι marg. A. i W. *l. 11. Ὅσω*) Ita restituit ex L. & marg. A. i. Ὅσον edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ*) μὴ marg. A. i W. *l. 7. Αὐτὸ*) Sic Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ *l. & marg. A. i W. ead. Ἐμυσάτιστο*) ἡμυσάττ. *l.* Prius servant H. Ald. P. &c. *l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores. Pag. 58. l. 9. αὐτοῦς) Sic I. Fl. P. S. αὐτοῦς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. αὐτοῦς) Recte Fl. & S. spiritu leni. αὐτοῦς ceterae. l. 13. Ἐλλῆσιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰεὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & c. l. 14. Παιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδῆ) Αἰ. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπλησται) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. ἢ τινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινοίας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπινοίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίας Heinf. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακίᾳ P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & c. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμύθητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἑμαυτοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσιαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύειον) Μινύιον antea male. Vid. Homer. H. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μεμπτὸς) μωμπτὸς P. l. 8. Το) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ῥουτιλιανῶ) Ῥουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Reitz. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Ποικιλωτάτην) ποικιλωτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλήσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολήσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελίστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. A. 1 W. Δεομένοις edd. priores. l. 13. Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς Fl. l. 15. Εὐφου) Ita etiam habere l. Fl. & B. 2. notat Solan. Sed habet & H. &c. Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Θόωνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. l. 7. Αὐτός) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vet. l. 9. Τυανεῖ) Τιανεῖ l. sola. ead. Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. l. 15. Ἐπειοῖ) ἀπειοῖ P. ead. Χρονογράφω) Sic l. H. P. S. Ald. B. 2. Χρονογράφω Fl. Pag. 70. l. 6. Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεισιτ. male P. Pag. 71. l. 6. Δυεῖν) δυοῖν P. Δυεῖν Ald. H. B. 2. Fl. S. recte. de l. vid. nott. l. 9. Ἐν) Abest a Fl. Adest in aliis. l. 15. Ἐς τὰ ἱερὰ) Deest artic. τὰ in Fl. H. P. S. B. 2. Adest in l. l. 17. col. 1. Δελοφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελοφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελοφούς. Solan. Sed & προδοιδίμους in edito male αοιδίμους. Reitz. Pag. 72. l. 4. Ὅπερ μείζονος) ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil vulgatum lect. mutant edd. Ἐπὶ μείζον etiam marg. A. 1. adscriptum fuerat, sed erasum deinde. l. 9. Χαλκιδόνα) Constans lectio. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. l. 11. Προσοικούν) πρόσοικον l. Pell. Pag. 73. l. 9. Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule l. l. 15. Κάκεινοι) Sic dedi ex l. & marg. A. 1. Ἐκαῖνοι enim erat in reliquis. ead. Γὰρ) Sic l. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4. Προσιπέμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vet. l. 6. Καὶ μισόλ.) καὶ deest in edd. Ald. P. S. H. Adest in marg. A. 1 W. & l. & Fl. l. 9. Ὀλεθροῖ) Heinf. & Guyet. ὀλεθροῖ. l. 12. Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. A. 1 W. l. 14. Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. l. 15. Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. A. 1. Στύνεσθαι edd. omni. Vid. not. l. 16. Εἴρητο) εἴρητο P. A. Vulgatum servant l. Fl. Ald. P. H. &c. Pag. 75. l. 1. Ἠῖος ἄγχι) ἠῖος ἄγχι l. sola. l. 5. Τετράκυκλον) τετράκικλον male l. Pag. 76. l. 3. Αὐτὴ) Sic Cod. P. recte. Αὐτὴ edd. priores, male. l. 9. Συλλαμβόμενον) συλλαμβόμενον A. P. Nihil mutant edd. l. 16. Ἐνθεάζοντες) ἐνθεάζόμενοι A. P. L. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 77. l. 1. Δειξομένην) δεξομένην Ienf. Pell. quoque an δεξομένην; idem habet & marg. A. 1 W. Sed δειξομ. edd. pertinaciter retinent. l. 6. Ὅ, τι λέγοι) ὃ, τι καὶ λέγοι marg. A. 1 W. l. 9. Προωκοδουμένην) Sic P. R. five B. & Fl. Προωκοδομημένην edd. cert. l. 12. Τῇ) Aderat in Fl. Aberat a reliquis edd. l. 16. Πόματος) Sic edd. P. Ald. H. & reliquae. Στόματος l. & P. Pag. 78. l. 13. Τεγγνημένον) γεγεννημ. edd. priores. Pag. 79. l. 3. Προσξυρ.) προσξυρ. Marc. Nihil mutant edd. l. 8. Αὐτοῦ) Sic cum l. etiam H. Fl. P. &c. Sed αὐτοῦ recte correxit Gesh. l. 19.

col. 2. Κατάγω) κατάγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Απ καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νωρῶτεροι) νεωρότεροι Fl. & marg. A. 1 W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πάν) πάν P. L. & marg. A. 1 W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμεραν) Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἀνευ τοῦ προσηπὸν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὁ δέοιτο marg. A. 1 W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inferui ex marg. A. 1 W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογογραμ.) Sic edd. Ἐπιγογρ. marg. A. 1 W. l. 13. Πάν) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτῳ) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρη) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὼς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτμίδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρκείου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. 1 W. l. 12. Δὲ) Illud δὲ inferui ex marg. A. 1. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. 1 W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνῆς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ l. Eis recte ceterae. ead. Ἡ ὀκτὼ) Ita reposui ex marg. A. 1 W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἅμα l. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quaeviserit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Αναφέροντες) ἀνανήφοντες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. 1 W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγυλάστος) καταγλάστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. A. 1 W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. 1 W. l. 6. Χροσμοδούντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σεννηριῶν) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum anteq̃ in Quom. hist. c. 21 Σεβηρια-
νῶ vel Σεβεριανῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex corre-
ctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*)
Δήλῳ P. & marg. A. 1 IV. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεσι) Resti-
tutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καί*)
Adest a *Fl. P. Ald. &c.* Adest in *I. & marg. A. 1 W. Pag. 94.*
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Fl. H. P. ead. 'Ενέπλησε) ἐνέπληξε I.
Pell. l. 6. Ξηίοις) Recte sic P. ut Iens. voluit, ξηίαις enim
edd. *l. 7. 'Εργαζόμενος αὐτῷ) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ*
Pell. Εὐνοὺς ἐργαζόμενος marg. A. 1 W. Editionum αὐτῷ in αὐ-
τῷ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. ead. 'Αλλὰ*) Ex P. & marg.
A. 1. Deerat in edd. *Pag. 95. l. 1. Συνίης δὲ, οἷας*) Ex emen-
dat. Solani. *Συνίης δ. δ. Fl. Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα* edd. ce-
terae. *Συνίης* etiam marg. *A. 1. ead. Μέγα) μεγάλα* Ex. *Fl.*
Nihil mut. edd. nec P. *Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος*) Nihil hic muta-
re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐ-*
τὸς διεδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l. 5. 'Η-*
λιάς) ἰλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ) οὐ*
I. l. 15. Μελλήσας) Sic recte *I. &c.* Μελήσας *Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit So-
lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πανθεράν Σελήνην) τῇ πανθερᾷ Σελήνῃ*
Fl. Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μελίζων ἀεὶ προσεπανύει*)
Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μελίζον ἀεὶ προσεπανύει. *l. 6.*
Χρησιμοφόρους) χρησιμολόγους marg. *A. 1 W. l. 12. 'Ακερσεκώ-*
μης) ἀκερσεκώμης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg.
A. 1 W. Πυλῶν edd. vulgo. *l. 16. 'Εν*) Aderat in *I. & marg.*
A. 1. Aberat a *Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς*) Ex
P. additum. Deest in edd. *ead. 'Ακερσεκώμην*) Sic edd. reliquae.
'Ακερσεκώμην Fl. vid. nott. *l. 12. Τὰς) τοὺς B. 2. sola. l. 13.*
Προσηγανᾶτο) προσημῆχ'αν τοῦτο P. *l. 15. Πρώρρησις*) Sic re-
cte P. *H. Fl. B. 2. Πρώρρησις I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12.
Pag. 99. l. 4. 'Επεφθέγγετο) ἐφθέγγετο Fl. Pro vulgata stat
Cod. P. & reliqq. edd. *l. 9. Γάμος) ἔρως P. l. 11. 'Ερως) γάμος*
marg. *A. 1. l. 12. 'H)* Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P.*
&c. Pag. 100. l. 2. 'Εκείνης) Ex Mf. Gr. *'Εκείνου* edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. *Κολπούς* P. *l. 6. 'Ἡ)* Nihil hic variare
edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
ce. *l. 8. Κήρυκες) κήρυκες* minore litera edd. priores, aequae ac
ποικιλβατίνας. ead. Καρβατίνας) καρβατίδας Fl. male. l. 16.
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ I. & P.* cum marg.
A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίης) Sic edd. plurimae. *Δίης I. & marg.*

A. 1. Διδς Schol. l. 5. 'Ανδρῶν) Sic recte *Fl. & P. Deerat in A. H. B. 2. Ald. S. Sed & additum in marg. A. 1 W. l. 6. Διδς βληθ.*) Διδς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν *l. 7. Παιδίου*) Ita esse in *I. Fl. H. B. 2.* notar Solanus. Sed & est in aliis. *l. 10. Θεοτρόπους*) Sic edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl. Θεοπόλους Θεοεικέλους* adscriptum marg. *A. 1 W. ead. 'Τμνήσοντας*) ἡμνήσ. *I. male. Pag. 102. l. 3. Οὔτοι*) Deest in *Fl. Adest in cett. & Cod. P. l. 9. 'Ἡύχουν*) ἡύσχοντο male pro ἡύχοντο marg. *A. 1 W. vel ἡυχούντο. l. 10. 'Αληθῆ*) Ex *I. 'Αληθῶς* cett. minus recte. *l. 11. Σακέρδωτος*) Sic edd. Σακερδῶτος *P. l. 15. Δέσποτα*) Δέσπῳτα male *I. sola. Pag. 103. l. 5. Διδύμοις*) Sic recte *P. S. B. 1. & 2. Δυδίμοις* male *I. Fl. H. Fr. Ald. l. 6. Προπάτορα*) πατέρα *Fl. l. 7. Χρησμοδούντα*) χρησμοδοτούντα *I. sola. Oſto reliquae, ut edidimus. Pag. 104. l. 5. Προσαγαγεῖν*) προσάγειν *P. & marg. A. 1. Vulgatam servant I. Fl. H. P. &c. l. 10. 'Αναπλεύσας*) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B. 2. S. P. 'Αποπλεύσας I. l. 11. Κλύσματος*) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l. 15. Δι*) Sic omnes praeter *A. quae γάρ. l. 18. Εἰπεῖν*) Illud εἰπεῖν inferuit Solan. sed malletm indicasset unde; nam quod verbum proximum παρηγήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz. Pag. 105. l. 5. 'Επικούρους*) Sic edd. omnes, excepta *I. quae ἐποικούρους. l. 7. Τῷ Πόντῳ*) τοῦ Πόντου *P. & L. l. 13. Θεσπίζοι*) θεσπίζει *Fl. l. 14. Τῷ*) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag. 106. l. 5. Κεφαλαιῶδῶς*) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *I. Κεφαλαιῶδη Fl. Κεφαλαιῶδες* reliquae. *l. 17. col. 1. 'Αθηναίσις*) Sic recte *V. pro 'Αθηναίος*, quod erat in ed. Clerici. *ead. col. 2. Θεασώτης*) διασώτης male in editis. Correxit ex ingenio Solan. *l. 18. col. 2. 'Επὶ κακῷ*) ἐπικαλῶν pessime edit. *'Επὶ καλῷ V. unde ἐπὶ κακῷ* fecit Solan. *Pag. 107. l. 2. Οὐ δ' αὖδ' οὐχ ὑπὸ δ' αὖδ'* edd. *H. P. Ald. Fl. B. 2. Fr. S. 'Ἐπὶ ὕδατι I. marg. A. 1. & Codd. A. L. 'Ἐδατι* sine ὑπὸ *P. l. 6. Καὶ τὸν*) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. *ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον*) Desunt haec duo in *P. πάροδον* etiam omittit *Fl. l. 13. Διηπτερός*) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B. 2. H. l. 14. 'Εμβαλέειν*) ἐσβαλέειν *I. sola. Pag. 108. l. 4. Δισμυρίων*) δυσμ. *I. male cum Ald. & reh. l. 8. Ψυχρῶς*) Sic *P. & edd. plurimae. Ψυχρὸς Fl. male. l. 11. 'Επιρρέοντων*) ἐπασρέοντων marg. *A. 1 W. 'Επὶ πολλοῖς ἐπασρ. P. & A. Nihil mut. edd. Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων*) παρακινῶν *P. aut L. (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων* male *A. Παρακινδυνεύων Fl. Vulgatam habent cett. ead.*

ἔπελθον) Sic *I.* Ὑπελθον rel. Ἐδελθον male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίεις) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπίεις cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A. i W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) δὲ ἐν μέσῳ marg. *A. i W.* *l.* 13. Λύοιτο) Sic edd. omn.
 Δέδοιτο *P. A.* Δίδοιτο *L.* *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῖ βαρύνω
 ἰσχυρὸν ἀγγινέχῃ φάος δὲ *A.* ead. Λείπει φάος) Λείπει φάος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P. Fl. B. 2. S.* Ἄλλος *I. Ald. H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A. & P.* Ἄλλως marg. *A. i.* Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελδόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. i W. & P. Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ) Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττιαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτρίδι) Κυτρίδα marg.
A. i W. ead. Χρίσσαι) Sic *Fl. & P.* Χρίσσαι *I. & cett.* ead. Τέ
 κε) Sic *Ald. P. B. 2.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi αὐτίκῃ esset, *I. Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τούτου καὶ πλεу-
 σούτος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Restitutum ex *P.* Εἰώθε
 edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *I.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπαυσε) κατέπαυσε τε *I. sola.* *l.* 9. Ἐπι) Deest in *Ex. Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἡ με-
 σταβολὴ *C. Fl. ed. Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλουν τι) ἀπλούντι
 coniunctim *I.* Sed pro τι in *Cod. P.* est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex *L. & Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίας) Ῥαδίως
 ἢν margo *A. i W.* *l.* 10. Προβεβιωκός) προβεβηκός *Fl.* Sed vul-
 gatam tuerur *Cod. P.* *l.* 16. Βοσπορανούς) Sic *Fl. H. P. Ald.*
B. 2. S. Βοσπορειανούς *I.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. i W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *I. sola.* *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald. P. Fl. H. B. 2. S.* Φιλοσόφου *I.* *l.* 16. Ὀρμῆς) Sic
 restitutum ex *P. & L. & marg.* *A. i.* ὄρμῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυμένη ἀνεπαυσάμην est in *P. & marg. Ald.* ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere *I.* cum *Fl. & apertius Ald.* Ceterae ἐνδέοντι
 iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκυχαρ.)
 καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A. i.* & *I.* Sed illud κόψαι ignorant
 cett. *l.* 6. Τὴν ἀρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρομήτορες) προμή-
 τορες male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφαράθη) ἐφάρη
P. & marg. A. i W. *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προ.) Deerat καὶ in *S. & A.* Aderat in *B. 2. H. P. Ald. I.*
Fl. & Fr. *l.* 10. Πολυκώδης) Sic *S.* eiusque affecta *Amst. Πάλως*

marg. *A. 1 W. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῷ* Sic edd. *Αὐτῷ* correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν βοηθῶν A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχούσι) ἐν-
τυχούσοι male I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

*Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. ead. Ἐξ ἀρχῆς) Sic P. B. 2. Ἐξ ἀρχῆς una voce I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφίμενος) ἀφίμενος male A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυόμενον) Edd. priores & M. ἐναμβρυόμενος habebant. Sed recte μ delevit Solan. l. 11. Τὰ ὅμοια) τὸ ὅμοιον W. l. 14. Κυκλικῶν) Nil mutant edd. nec M. Pag. 122. l. 1. Δεήσει) δεήσει W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ) δ' οὖν W. l. 8. Μόνου) Ex Fl. & M. dedi. Μόνον edd. vulgo. l. 14. Ὅλος) Sic W. Ὅλος edd. priores. Pag. 123. l. 10. Σοι) Deerat in edd. inferui ex Cod. W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ ἰσου ἡμῖν καὶ σὺ γογγύησαι) ἰξίσις ἢ κ. συγγογγύησαι Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Τὸ) Ita esse in I. Fl. H. notat Solanus. Sed & est in aliis. ead. Ἦν) οὖν P. male. Ἦν recte cett. & M. Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ) Ita dedit Solan. pro vulgato σημείου δὲ τοῦ. *ibid. l. 13. Τούτιον)* Ita correxi ex C. Τὸ πιδὼν V. Τουπιδὼν M. Solan. *ibid. l. 14. Ἀττικῇ) καὶ ἡ Ἀττ.* erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, sine dubio ex collat. Codd. *ibid. l. 16. Ταῖν)* Sic recte C. Τοῖν male V. *ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα)* ἀρσενικῶ ἄρθρῳ C. *Pag. 126. l. 2. Ῥυθμίζει)* Sic M. & edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ῥυθμίζοι male I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν) λειτουργίαν Ald. Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. l. 13. Ἐθέλοις) Nil mutare I. Fl. notat Solan. *Pag. 127. l. 14. Πρώτον)* Et sic habere edd. verr. notat idem. l. 16. Κουρήτας) Sic edd. I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας S. habere Solanus notat; sed fallitur, si Salm. ed. putat. *Pag. 128. l. 1. Γὰρ) γὰ M. & Fl. Vulg. serv. cett. l. 4. Ἐν ὅπλοις)* Sic I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐν ὅπλοις W. *Pag. 129. l. 17. Μὲν)* δὲ M. Sed a recentiore manu. *Pag. 130. l. 6. Ἐν δίδωσι)* Et sic cum I. habere Fl. notat Solanus. Sed habent & H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῆς Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' ἂν) δ' ἂν νῦν ἐτι W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παισάντες) παισάντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a W. Ideo expunxit Solanus. *Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν) καὶ διδασκαλίαν Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασιν)* Nil mutat I. Fl. H. P.*

& M. l. 4. *Καμάξατε*) Sic *Fl.* *Καμάσατε* cett. & M. l. 12. *Ἀνδρίας*) *ἀνδρείας* W. Prius tenent *I. Fl. P. H. Ald. ead.* *Γυμνοπαῖδια*) *γυμνοποδῖαι* male edd. priores & M. l. 13. *Ὁμοίος*) *ὁμοιος* Graev. male. Nil mut. edd. l. 16. *Κυβιστητῆρας*) Sic W. & Homer. *Κυβηστ.* edd. priores. Pag. 132. l. 1. *Αὐτῇ*) Infertum ex W. Deerat in edd. l. 2. *Ἐδίνεον*) Restit. ex Homer. *Ἐδίνεον* male edd. Luciani priores. l. 12. *Φησι*) *φασιν* W. l. 13. *Τὰς εἰκόνας*) Restitui ex W. *Τὰς εἰκόνας* edd. male. Pag. 133. l. 1. *Τοῦτο*) *τοῦτον* male *I. sola.* l. 8. *Ἵπ' αὐλῶ*) Sic dedi ex W. *Ἐν αὐλῶ* edd. l. 11. *Ἡ λύρα*) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. Pag. 135. l. 7. *Ἐμπούσαν*) *Ἐμπούσσαν* W. l. 16. *Πεποιημένων*) Sic *I.* *Πεποιημένων* reliquae & M. l. 17. *Τὸ*) *Ἀντά;* *Solan.* Pag. 136. l. 1. *Ἄρη*) *Ἄρην* *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. l. 8. *Γενικῶτ.*) Sic M. & edd. praeter B. 2. quae *γενικῶτ.* l. 17. *Παιδῖαν*) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. *Fl.* & B. 2. *Παιδῖαν* habebant edd. ceterae. *Παιδῖαν* P. Pag. 137. l. 5. *Ἡδιστα*) *ἡδιστα* male *I.* l. 9. *Ὁρχημὸς*) Sic restitui pro *ὀρχημὸς*, quod omnes edd. obsidebat. l. 12. *Ὁρχηστὴν τε*) *ὀρχηστὴν τε* male edd. *I. P.* &c. omnes, praeter S. & *Amst.* quae recte *ὀρχηστὴν τε*, quod confirmant Codd. M. P. L. Pag. 138. l. 4. *Ὁρχεῦνται*) *ὀρχεῦνται* P. l. 15. *Ὡκει*) *ὠκει* W. male. Pag. 139. l. 2. *Τότε*) Hoc inferui ex W. Deerat enim in edd. l. 6. *Αὐτοῦ*) Sic recte *Fl. H. P.* *Αὐτοῦ* male *I.* l. 9. *Τραγικῇ* &c.) *τραγικῇ* & *καμωδικῇ* *Fl.* Nil variant cett. nec M. l. 10. *Τρίτης*) Ex P. restitui. *Τρίτη* edd. male. l. 12. *Τὴν καμωδ.*) Articululus abest a W. l. 14. *Διὰ τοῦτο*) *διατοῦτο* uno verbo *Ald.* Pag. 140. l. 2. *Πρώτου*) Sic *I. Ald. H. Fl. P.* *Πρώτον* *I. Pell.* l. 4. *Ἡσχημένος*) *ἑσχηματισμένος* *I. Pell.* Pag. 141. l. 8. *Αὐτῇ*) Nil mutant edd. vett. *ead.* *Νενέμικεν*) Hoc ex W. restituit Solan. *Νενέμικεν* edd. priores. l. 15. *Κινουμένων*) *κινόμενον* *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. l. 16. *Ἐπὲ τάραττον*) Nihil mutare M. S. *I. H. Fl.* & P. notat Solanus. Pag. 142. l. 7. *Τοῦ*) Abest a *Fl.* l. 9. *Προστέθεικεν*) *προστέθηκεν* *Fl.* l. 11. *Ἀμαθίας*) Sic esse in *I. Fl. H.* notat Solan. Sed & P. aliaeque sic habent. Forſan quaeſiuit, num quae *ἀμαθείας* haberent, ut mox. *ead.* *Παράσχομαι*) M. recte cum edd. Sed *I.* male *παράσχομαι.* l. 16. *Πολυμαθίας*) Sic iam edd. *I. Fl. H. P.* &c. *Πολυμαθίας* W. Pag. 143. l. 8. *Γενικῶτῆρας*) Sic edd. pleraeque & M. *Γενικῶτ.* P. & B. 2. l. 14. *Θεμέλιοι*) *Θεμέλια* L. Prius habent edd. l. 16. *Ὅπερ*) L. recte. *Ὅσπερ* edd. cum Codd. M. P. male, si sequens *τοῦτο* ſpectes. Pag. 144. l. 1. *Θερμαῦστρίζειν*) *τερμ.* male *I.* Recte ceterae per

3. cum Cod. M. l. 8. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ)
 Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) θείτρα W.
 male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ)
 Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. ὦν) De
 hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνειαν M. Nihil mut.
 edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146.
 l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10.
 ἱάκχου) Scripsi ex W. ἱάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S.
 l. 12. Ὅσα Ἡφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. nor.
 l. 15. col. 2. Παγίω στάσει) Sic habent C. & M. Παγίότητι ed.
 Cler. Παγίω στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους)
 Non aderat in ed Sed addidit Solan. Non significans tamen ex
 quo Codice. ibid. l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκνον, ut
 erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C.
 ead. col. 2. Αἰστὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omīssa ea vox
 sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστι) ἔστι M. prave.
 Solan. ibid. ἄλῃς) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur
 ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C. ἄλῃς. Solan. Pag. 148. l. 1. Ἀλῆρρό-
 θιον) Edd. priores ἄλῆρ. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant
 edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd.
 l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant
 edd. nec M. Πίδος vult Graev. ead. Εὐεργέτιν) Sic recte M. I.
 Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. re-
 cte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπόντιον
 Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρ-
 νίων W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. ead. Πελοπείας) Πελοπίας
 W. l. 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam servant edd. l. 10.
 Παρθένουσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένουσιν P. male. ead.
 Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προρη-
 μένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προειρημένον
 I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald.
 & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσεώς)
 καὶ Ὀδυσσεώς W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed
 reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλις)
 καὶ ἡδὲ αἱ ἀφορμὰς Fl. καὶ Ἥλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulga-
 tam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Ni-
 hil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore
 υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nort. Pag. 153. l. 4.
 Ἀράδου) Sic edd. vett. S. & A. vero ἀνάδου. l. 7. Ὀρφέα)
 Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέη I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W.
 Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores.
 l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & C.

recte. At *l.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. 'Ερυθρίας) 'Ερυθρίας *W.* Nihil nostram leſt. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. 'Οσαι εις δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. Κανεία) Κανεία *W.* male. *l.* 16. 'Αντιπάρχου) 'Αντιγόνου marg. *A. 1 W.* *Pag.* 155. *l.* 5. 'Εαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* 'Εαυτὼν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Λαλέοντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγόμεν) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόμεν volebat. male, vid. not. *l.* 13. Γοντευομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut lenſ. recte coniecit. Γοντευομένοις enim edd. priores & *M.* *l.* 14. Τερετίσμασι) τερετίσματι *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. 'Υποδεδοικότα) ὑποδεδοκότα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2.* *l.* 6. Βασιλίδης) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M.* Leg. βασιλίσκος adſcripſit Solanus. *l.* 9. Συνέναι) Restitutum ex *W.* Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταὐτὰ *P.* *l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἶδε *I.* Οἶδεν *M.* *l.* 9. 'Αριστέων) Et sic cum *l.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. 'Ο αὐτὸς) Illud ὁ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. ead. 'Ποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cert. *Pag.* 160. *l.* 6. 'Ισχον) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P.* *Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. 'Εκαστον) Nihil mutant edd. nec *M.* 'Εκαστον *Graev.* *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γε) Hanc esse edd. leſtionem & *Cod. M.* notat Solanus. *l.* 12. 'Ορχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) Marcil. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτὴ *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. 'Υπισχουμένων) ὑπισχουμένων *I. Ald. & H.* At prius recte cert. *l.* 14. Εὐχέρης) εὐχερεῖς *Pell.* *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητεῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* Καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὐτε) γὰρ inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *l.* 15. 'Επιτηρεῖ) ἐπετ. lenſ. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. Φείσαι) φάσθαι *W.* Περφείσαι *P. L.* Φεῖσαι *I. Fl. Ald. H. &c.* *l.* 11. 'Ιδῆς) εἰδῆς *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. 'Αθλήσει) αὐλήσει male *B. 2. & 3.* 'Ασκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *l.* 13. Τὸ) τὸ καὶ *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Defunt haec duo verba in *W.* *l.* 13. 'Επιδείκνυται) ἐπιδείκνεται male *I.* Cert. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετείληπται) παρείληπται *C.* *Pag.* 169.

l. 5. Τῷ) Ex W. infernum. Aberat in edd. l. 6. Αὐτῇ) αὐτῇ W. l. 9. Ἀμαθεῖς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλίπεις) ἑλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παρδιαν l. Pag. 170. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correx. Solan. l. 7. Αὐτοῦς) Hoc iam bene H. Fl. P. Αὐτοῦς l. l. 8. ΣΕΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta Fl. quae σεαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι) εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγώση) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος) παραστησάμενος L. Nihil mutant J. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. & c. l. 15. Ὁρχηστομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχηστομανήσονται edd. priores. Pag. 174. l. 1. Οὔτι) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νόος) Ita habere l. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 4. Κομίδῃ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυψελούντα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid.* l. 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγον in ed. Cler. mutavit Solanus. Sed mox etiam συγχρόνῳ in σύγχρονοι mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τίς χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid.* l. 19. Ὡτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid.* l. 20. Κεραμεῶν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato παραμέως. Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. Τὸν) τῷ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελογίσω. Ἀνελογίσω M. *ibid.* l. 18. Χαμαί) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inferuit Solan. *ibid.* l. 20. Κυψελίς) κυψελή M. *ibid.* l. 21. Ὡ) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος l. vel saltem dubie. l. 6. Λυκίῳ) Λυκνίῳ W. l. 9. Στλογγίδα) στλογγίδα l. At vulgatam servant cert. & M. l. 12. Τί) Male omisum in l. l. 13. Ἐλινύσεις) ἐλινύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

Ἐχρῶντο) ἔχρῃντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. *Χρόμενος*) *πεχρῶσαι* editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniunctio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. *Φωσόνια*) *φωσ.* C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. *Ἐνικμα*) Recte sic restituit Solan. pro vulgato *αἰνιγμα.* *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. *Ἵππεζεύθησαν*) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso *ὑπερέχθισαν*, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. *Ἀζυγα*) Ita dedit idem pro vulgato *ἄζυγον* Recte quidem ab *ἄζυξ*. Sed quia & ὁ καὶ ἡ *ἄζυγος* dicitur, ut *Amor. cap.* 44 *ἄζυγον κοίτης*, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. *Ἀστραβηλάτας*) *ἀστραβηλάτους* male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. *Σιτηρον*) *σιτορον* ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. *Γηπαττάλους*) *γῆπαττάλους* Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. *l.* 4. *Βραχάνων*) *βραχάνων* Coll. Nil mut. Fl. H. M. &c. *ead.* *λαχανουσάμ.*) *λίχρ.* Fl. *l.* 6. *Ἑδάρην*) Edd. *prior*es *ἐδάρην*, male. *l.* 9. *Ἀπολούμενος*) Edd. *Ἀπολούμενος* W. & Fl. *l.* 10. *col.* 1. *Ἀληλεσμ.*) *ἡλοημένα* ante legebatur. Correxerit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen *λευκὸς* polis est.) *ibid.* *l.* 11. *Ἰατροί*) Ex V. altero & C. Abb. *Ἰατρείον* enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. *Περιτραχήλιον*) *δριτραχήλιον* V. aliunde huc translatus. Solan. *l.* 21. *col.* 2. *Φαρμάκου*) φ—κ. posito χ supra κ V. i. e. *φαρμακῶν*. Solan. Sed *φαρμάκων* saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. *Σευάζειν*) *κευάζειν* ante edebatur, quod correxerit Solan. *ibid.* *l.* 25. *Σκάφη*) *ἐστὶ σκάφη* ante legebatur: sed *ἐστὶ* deleuit idem. *ibid.* *l.* 29. *Μέσον*) *μέγα* Exc. G. *Μέσον* cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. *Κάχρυς*) καὶ *χρῶν* editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. *Ἀποθρέξ.*) *ἀποθρήξ.* Coni. apud B. *l.* 3. *Σέλγη*) Nihil mutant edd. nec M. *Γέλγη* Meurf. *l.* 6. *Λογάνιον*) *Vorst.* *λαγάνειον*. *l.* 13. *col.* 2. *Λογάνιον*) *λογάνιον* legebatur per *ὁμι*-*κρὸν* in utroque hoc Scholio impr. & M. Solan. *l.* 18. *col.* 1. *Γρυποπώλην*) *For*san *γρυτοπώλην*. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. *Ἰτυκαῖος*) *ἐν πρώτῳ γέ.* Sic. M. i. e. *γεωγραφίας*. Solan. *ibid.* *Ἡ Ἰτύκη*) Sic praeunte Solano dedi. *Ἰτύκη* enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. *Ψύτταν*) *For*san *ψιττὸν*, h. e. *ταχέως* *Vorst.* *Ψύττα* Fl. & W. *l.* 4. *col.* 1. *Ψύτταν*) *ψύττα* erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. Solan. *l.* 5. *col.* 2. *Κατακτὼν*) *κατακτῶν* ante editum, & mox *δὲ* omissum: quod praeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. *Ἵ—ἔχον*) *τὸ* & *ἔχον* ante editum, ex C. Abbatis & M. correxerit Solan. *l.* 14. *col.* 1. *Κοτταβὼν*) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *λότταβος*. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτηριδῖω*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουτηριδῖω*; essi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbaris non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνην*) *μάνιν* ante edebatur. Sed *μάνην* legendum ex praeced. pater: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male *τούς*. Et mox διὰ omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγώντων*) *εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τεθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) Lege *ἀποστάσεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. *Οὕτω* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τῷ*. *l. 36. col. 1. Ἐρωτα*) Lege *ἔρωτα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις*) Ἀ—τάρια μανίης V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. ἄ. *μάνης* M. *ead. col. 2. Παρακεκομμενῶς*) Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρησῆαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα*) *ἐψόμεθα* Exc. Ἐψήμεθα L. *l. 5. Μέσση πόλον*) *μέσση τὴν πόλον* W. non comparet articul. in edd. *l. 7. Ὡστιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μικέτι*) *μικέτε τι* W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην*) *βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Κάρδεπον*) *κανδῶπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῆσω*) Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλειφῆσας* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσον*) *μέσον καὶ κοῖλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων*) *παιγνήμων* C. Abb. *Παιγνήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθεικε*) Sic Solan. reposuit ex M. *τέθηκε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίνας*) Nil mutant l. *Fl. H. P. &c. l. 9. Κατασηνθέντες*) *κατεσηνθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλοσι enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικῶντες*) *νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) *τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τούς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ—ου inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω*) Sic dedit Solan. pro vulgato *συμποσίω*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) *ὥς* editum

erat; sed & ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὁδοντῶν) Sic restitutum ex W. Ὁδοντῆ edd. priores. l. 5. Ἐμυστίλατο) ἐμυστέιλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ περιίλα, δίχηλα ὕσια) πολλὰ καὶ ποικίλα καὶ δίχηλα ὕσια W. l. 10. Ὑδς) ὕδς l. ὕδς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώνων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φσίν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐρανόν) οὐρανόν in impress. sine sensu. Ἐρανόν V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) ταγίνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque autem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem efferrī verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mutavit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττούται) μελιττεύται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Mῆκας) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui & ἄπερ inferuit, & φασίν pro φσίν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκελῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φσίν) ἀ φη — Ex. G. Sed quare hic non etiam φασί facit Solanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγίνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστιλλοι) πᾶστιλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφόδορος) Haec septem verba usque ad φσίν supplevit Solanus ex collat. Codicis; deerant enim in editis. *eod.* col. 2. Βοιωτικὰς) βοιωτικάς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινες) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. *Tines* M. Solan. *ibid.* l. 26. Φσίν) φημι V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καί) δὲ male edita Schol. Correxit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καί, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox iterum καί legebatur ante βομβυλίδς, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim καί δὲ recte coniungitur alibi, ramen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Λεγε ὑπὲρ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροί.) ἐλαφροί. in editt. male. Et paulo ante quoque male ἀνεμεφόρητα. *ibid.* l. 25. Καί) Iam καί in edd. absens inferuit Solan. *eod.* col. 2. Ἐξήντη.) Lege ἐξήντη.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυλικιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id haulisse video, quod postea exhibetur. *Reitz.* *ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεία bis habebant edita. Correxuit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλικιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βακχαρίδι) Sic *W.* & marg. *A. 1.* Κακχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύλησε *W.* l. 6. Κατῆλθε) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in *Fl.* & M. l. 8. Ἐρίκνουτο) ἔρρικνουτο ex marg. *A. 1 W.* & *Fl.* Ἐρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠκοπάξις) Sic edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάξις *W.* & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. Τὰ τύπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλικιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηροπλύτην) ποτηρολύτην antea lectum pessime. Correxuit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiaften male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλησέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani; nam ἀπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχοος) χρυσόχοον ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λείρον) λήρον *W.* l. 2. Θυγατρί) Sic *W. B. 2. P.* Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic *W. Fl. P.* & c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποικίλον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικίλιν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκυραφείοις) σκυραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκυκλίδας) ἐγκυκλίδας *W.* l. 7. Αὐλούμενος) ἀλόμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπώδ.) καρπῶδ. *W.* l. 10. Παιδοστρ.) παιδοστρ. *W.* l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φησι V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πόσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποσθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλεον) Sic mutarat Solan. pro τραχήλων, quod in editis erat. *ibid.* l. 22. Τπέβδαλλον) ὑπέ-

βδύλλον M. *ead. col. 2. Μεγάλαις*) μὲν tantum conspiciebatur in edit. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2. Ἐκδύντων*) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύντων. Item ποχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1. Φῶς*) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid. l. 26. Παίζοντος*) παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid. Κατὰ*) καὶ τὸ Cod. Abb. *l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα*) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2. Κηδεύοι*) κυβεύει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3. Ἡ*) ἦν marg. *A. 1. male. l. 7. Πιττῶν*) Sic dedi ex *l. Fl. & M. Πιττῶν* edd. cett. *l. 12. Ἀπηγχόνησα*) ἀπηγχόνησα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l. 14. Ἐπιτύσσων*) ἐπιτύσσων W. *l. 17. Διεπίσσα*) δίσσα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2. Σχινοτρ.*) σχινοτρ. W. *l. 3. Παῶδη*) παιῶδη W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P. ead. Μιν ἰῶν*) Sic edd. & M. Μὴ ἰῶν melius marg. *A. 1. W. l. 6. Σκοπάδειον*) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδιον. *l. 7. Δαμασίας*) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13. Πίνωμεν*) Ex emendatione Solani. Πίνομεν edd. priores. *l. 14. Παρηβηκότ.*) Sic recte M. & *H. B. 2. P. Fl. Παρυβηκ.* *l. male. l. 15. Ὑμῖν*) ἡμῖν male *l. solā. l. 16. col. 1. Σχινωτρώκταν*) σχινωτρώκταν & μίρτωνα edd. male. *l. 22. col. 2. Δρυπέταις*) δρυπέταις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέταις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1. Θριπιδεστάτοις*) Sic *l. H. Fl. P. &c. Θριπιδέτοις* W. *l. 3. Εὐπυνδάκωτα*) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυδάκωτα edd. Ἀπυυδάκωτα P. *l. 6. Καρηβαρεῖν*) καρηβαρεῖν edd. priores. *l. 8. Συνυθλήσομεν*) συνυθλήσομενοι W. solus. omisso οἷα. *l. 9. Ἐπινοφλύειν*) Sic edd. praeter *l.* quae ἐπινοφλεύειν. *l. 12. Ἐρεσχηλεῖν*) ἐρεσχηλεῖν *Fl. & W. ead. Λαλησδηγάτη*) λαλησδηγάτη W. & *Fl. l. 16. col. 2. Χορδῶν*) Sic V. Χορδῶν C. Abb. Χορδῶν M. & B. *ibid. Παιδοβοσκὸν*) παιδαβ. ante editum, male. *ibid. l. 20. Συνηθῖ*) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 1. Κρωβυλάδη*) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλεῖδη enim ante editum erat. *Pag. 193. l. 1. Χειροσφῶν*) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7. Εἰργάσω*) Sic edd. vet. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα*) τὸ πλεῖ, καὶ νῦν, καὶ θεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1. Εὐφορᾷ*) φορᾷ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20. Διολισθαίν.*) διολισθάν. male legebatur in edd. *ead. col. 2. Ὅτι*) Non aderat in edit. addidit Solan. *l. 22. col. 1. Φασί*) Sic dedi ex C. Abb. Φασί V. *Pag. 194. l. 10. Ἠλέουν*) Sic recte M. cum *l. P.*

H. ἡλῶν male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B.* 2. *S.* & *P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl.* & *H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκείον) Ita recte *P.* cum *Fl. B.* 2. & *M.* Εἰκείον male *I.* cum *H.* & *Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκείον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad εἰλούμενον. Adest in cett. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Περφρονεωμενους) Legendum πεφρόν. adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* *ead.* Ὀλισθογνομενῶν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισθογνομενῶν. *l.* 19. *col.* 2. Κινουμένου) Editā κινουμένου. Correxit Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπὴν) Deest in *Fl.* *l.* 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* *l.* 4. Οὐν) γούν *W.* *l.* 10. δὲ) δα) *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. ῥᾶον) Sic *W.* cum iota subcripto: sine eo edd. *l.* 10. Πτώμα) πῶμα *W.* & *Fl.* *l.* 11. Φρονόσις) Nihil hic mutare *I. Fl.* & *H.* notat Solan. (At *S.* habet φρονόσις.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρί βυθὸν exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσσαι) σκύλλεσαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδα) Ἐξ *W.* & Schol. Σιλληπ. edd. *ead.* Ἐργάσεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προσδοκ.) Sic *W.* Προσδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. *col.* 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φρονεῖν habebant edita. *ibid.* *l.* 18 Τῷ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* *l.* 19. *col.* 1. Διατανύσσαι) Sic etiam *C. Abb. Solan.* *ibid.* *l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιληπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρσι) χείρσιν marg. *A. i W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βαρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀναιμῶνι) Et sic habere *I. Fl. H. P.* notat Solan. *l.* 12. Οἴσεσαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B.* 1. 2. *P.* & *S.* ἴσεσαι male *I.* & *H.* cum *P.* & *Exc.* *l.* 14. Προπαρεσκευασμ.) Ita *M.* & *B.* 2. recte. Προπαρασκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντῶμενος *W.* *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & *M.* *ead.* Δδ) Abest a *Fl.* & *M.* Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἄριστα) καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

I N E U N U C H U M.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πῶθεν. *Pag.* 205. *l.* 16. *col.* 2. Παρακολουθῆσαι) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθίσαι. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρεῖς) Ἐπικουρίσις *W.* *l.* 3. Ἐτι καὶ) ἔτι δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἰερήιον) Sic *P.* ἱε-

la. ἱερῶν cett. & M. l. 7. Μύριας) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδὲν ἢ ἔκλειναι) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male l. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφεσγᾶμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πιλασγῶν τελευτῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περὶν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἢ si ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. l. cad. Καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. ὄν) ὄναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ον. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίας) Coll. videntur legisse μισθοφορίας. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶον) ζῶον W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικάδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδῶον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχῶς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. 8. τι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett. ἄξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρύτι) Desunt haec duo male in Fl. Adsunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχῆς) τῷ περὶ τῆς μοιχῆ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκῆματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπύειν) Sic W. & Fl. Ὀπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

IN DE A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. cad. Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθίης) Ex emend. Iensil. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διονεκτόν) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλίαν) βασιλείαν W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχωσιν) ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευόμενοις) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευομένοις S.) cad. Κατηγορίουσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

L. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. Δικέει male FL.
 l. 5. Ἀρύνει) ἀδικίην W. solus. l. 7. Σοφὴ) σοφίην FL. Nihil mut.
 edd. nec M. l. 11. Οικήσεως) Sic edd. praeter FL. quae οική-
 σεως. Οικήσιος M. l. 13. Ὦν) Sic restitui ex W. Ὦν edd. prio-
 res hic & supra. l. 15. Ἀλλοτε) ἄλλῃ τὲ FL. Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. ead. Ἀλλῃ μορφῇ) ἄλλῃ
 μορφῇ FL. sola. l. 17. col. 1. Ἀδικίην) Corrupta haud dubie
 vox. Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 7.
 Ἐπιτελεύουσιν) ἐπιτελεύουσιν I. male. Ceterae recte, cum Cod.
 M. ead. Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. l. 9. Ὦν) οὖν edd. prio-
 res. l. 13. Μηνέων) Sic FL. P. & M. Μηνῶν male cett. edd.
 Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων FL. W. & marg. A. l. 14.
 l. 4. Οικεῖα) οἰκία M. ead. Ζῶα) Lacuna inter οἰκία & ζῶα est
 in FL. l. 7. Τέων) τέω M. & Coll. ead. Ἰρὰ) ἰερὰ edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. l. 9. Ἄλλοι δὲ) Nihil mutare
 edd. nec M. notat Solan. l. 13. Ναίμην) Et sic edd. cum M.
 l. 14. Ἡερίου) Sic I. H. P. & c. Ἰσρείου FL. & M. l. 15. Ἰρώτατον)
 Ita M. Sed emendatum. Ἰσρώτατον edd. priores. Pag. 219. l. 4.
 Τουτέου) τούτου edd. priores. Et μοχ τούτους pro τουτέους.
 l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. l. 8. Ἀπικετο)
 ἀφίκετο ante legebatur. l. 12. Προήνεγκεν) Recte edd. & M.
 Προήνεγκεν I. Προηλ. B. 2. l. 13. Ἰρολογίην) ἰερολογίην edd.
 priores. Et mox ἰερὰ, quod similiter muravi. Pag. 220. l. 3.
 Ὀρφέως) Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
 l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. ead. Ἰκελος) Sic W. Ει-
 κελος edd. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Constans edd. lectio & M. In
 I. comma est post τῶν. l. 12. Ἐπαίουσιν) Ita bene FL. H. P. &
 M. Ἐπαύουσιν I. Pag. 221. l. 4. Πατρώη) πατρώη FL. Nil mut.
 cett. nec M. l. 5. Ἑλλησιν) Ἑλλεσις misere I. sola. l. 6. Ξυνὸν)
 κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. l. 9. Ὑπέδειξεν) ἐπέδειξεν
 W. Nil vulgatam mutant I. FL. H. P. l. 11. Ἀνατολέων) ἀν-
 τολ. W. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) Hoc Solan. ex W. substituit
 pro vulgato διαδρομ. l. 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. Pag. 222. l. 2.
 Ἰππον) ὡς ἴππον W. l. 9. Οἱ) Sic edd. & M. l. 10. Ἐωυτοῦ)
 ἑωυτου I. hic & alibi. Ἐαυτοῦ male S. Ἐωυτοῦ FL. l. 11. Χρῆ-
 μενος) χρῆόμενος Heinf. ead. Ἐπισικτὰ) ἐπιϊκτὰ Pell. pro ἐπι-
 κτὰ Ionice. ead. Πόλον) πολλὸν W. l. 12. Ἀληθίνης) ἀληθείης
 FL. l. 13. Ἀβύσσων) ἀβυσσον FL. Sed vulgatae adstipulatur M.
 l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. Αὐτέων L. Αὐτῷ edd. priores. l. 16. Φρε-
 νοβλαβεία) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίη. l. 17.
 Ἐπισικη) ἐπισικτα Exc. G. Lege ἐπισικτὰ. Solan. Pag. 223. l. 6.
 Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 8. Δρόμου) Sic W. P. Δρόμουε

edd. *Δρῆμιον* L. *ead.* *Κινήσεως*) Sic *Fl.* *Κινήσεως* reliqq. *ead.* *Δυνάμεως*) Sic rursus *Fl.* *Δυνάμιος* W. *Δυνάμεος* certt. l. 9. *Διατάξατο*) *συντάξατο* W. l. 11. *Τάδε* W. Nil mut. l. *H.* *Fl.* P. &c. Pag. 224. l. 8. *Αυτέοις*) *αυτοῖς* edd. priores. Item *αὐτῶ* pro *αυτέω* bis. l. 14. *Θεοφιλέες*) *Θεοφιλέες* male l. l. 15. *Ἐγένοντο*) *γένοντο* W. l. 16. *Ἐπεβλεψεν*) *ἐπεβλεψαν* W. Pag. 225. l. 1. *Ἰκελα*) *εἴκελα* edd. priores. l. 2. *Χρόην*) Sic Solan. recte rescriptit, etsi *χρόην* M. quoque cum edd. priscis. l. 8. *Ἀπ'*) Sic edd. & M. *Ἀφ'* *Fl.* minus recte. l. 10. *Ὁρέσσαι*) W. P. sic habent pro vulgato *ὀράσσαι*. l. 18. *Νωθήτε*) Ita dedit Solan. pro vulgato *ἀνωθήτε*. Pag. 226. l. 1. *Αὐτέω*) *αὐτῶ* vulgo. l. 5. *Αὐτέων*) Bene sic edd. plurimae. *Αὐτῶν* male *Fl.* & M. l. 10. *Μαρτήσιν*) *μαρτηήσιν* M. l. 12. *Ἐργάζοντο*) Nil mut. edd. nec M. *Ergy.* *Ienl.* l. 16. col. 1. *Καὶ τοῦ Ἀρεως*) *Lacuna* erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecisset ex ipso Luciano sic supplendum, non invitum ei morem gessi. *Reitz.* *ead.* col. 2. *Ἐξ ἀφροδισίου*) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse L. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. *Ἰσώτατον*) Sic restitui ex W. *Ἰσώτατον* edd. l. 10. *Ἡ*) *οἱ* W. l. 12. *Νεκύνων*) *νεκρῶν* W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. *Ἐνόμιζεν*) *ἐνόμιζον* edd. male. l. 11. *Εὐρασσαι*) Et sic *Fl.* cum *I. P.* &c. l. 14. *Ὠρην*) *ὄρην* edd. priores. l. 17. *Ῥποδίσει*) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. *Κλονομένων*) *κινεομένων* L. Nil mut. *H. Fl.* *I. P.* l. 10. *Ἀπορροῖν*) *ἀπορροῖς* *Fl.* l. 14. *Πρηγμάτων*) *πραγμάτων* edd. anteriores, ne *Fl.* & *Ald.* quidem excepta. l. 15. *Χρεομένους*) Sic W. *Χρωμένους* edd. l. 16. *Ἀπιζόμενα*) *ἀφιζόμενα* edd. priores. Pag. 230. l. 1. *Ἀγνοίουσι*) Hoc particip. in edd. male post *τὰ δὲ* collocatum ex M. & *Fl.* in sedem suam retractum. l. 3. *Ἠγεῖται*) Vulgatam hanc servant etiam *Fl.* *H.* *B.* 2. *P.* & *M.* l. 5. *Εὐμαρέως*) *εὐμερέως* ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. l. 4. *Ὀρῶντες*) *ὀρμῶντες* Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. *Γὰρ*) Sic edd. *Γε* legit Solan. l. 9. *Ἀνίπτοις*) Sic recte L. *H.* *B.* 2. *Fr. P.* *Ἀνίπτοις* male l. & *Fl.* *Ald.* *Ἀνίπτοις* S. & A. Et sic emendat etiam margo A. *W.* l. 10. *Ἡξεν*) Edd. priores *ἦξεν*. Pag. 234. l. 3. *Ταῦτὸ*) *ταῦτε* edd. priores. l. 6.

Σινοπία) Σινοπία male *I.* *Pag.* 236. *l.* 1. Καταλήψ.) καταλήψ. male *P.* *l.* 2. ἔμελλε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edidimus. *Pag.* 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλντοι) Μέλντοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10. *l.* 10. Ἀναβαλόν) Sic edd. Ἀναβαλόν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) Deest haec particula in *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd. Ποιοῖτο *P.* Ποιοῖτο *Ex. Fl.* utrumque male. *Pag.* 239. *l.* 7. Προσελθών) προσελθεῖν male *S.* quod *Amfl.* tamen correxit. Et vett. edd. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P. L.* & *I.* Αὐτῷ male *Ex. Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *B.* 2. *Pag.* 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic dedit Solan. ex *Angl. L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ τῷ) ἐπὶ τῷ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένους) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.* &c. *l.* 17. *col.* 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid. l.* 18. Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιὼν esset in editis. *ead. col.* 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Solanus. *Pag.* 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὀραίων) Ὀραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Θηλυδρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνόκρατον) Ὀνόκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκεσίλαον) Ἀρκτησίλαον male *P.* sola. *Pag.* 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I. S.* Αὐτοῦ *P.* *Pag.* 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Solanus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Constans edd. lectio. *Pag.* 244. *l.* 14. Ἀταιδεῦτους) Ita edd. omnes. *Pag.* 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Ienf.* & *B.* 2. Ὁ Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edidit. Ῥηγίλλαν edd. priores. *Pag.* 246. *l.* 9. Κῆτα) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. *Κάτα I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14. Ἰδών) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδών *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ' ὅτῳ) ἐνθ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* *Pag.* 247. *l.* 15. *col.* 1. Οὕτως) In *V.* erat οὗ, & iterum *Schol.* 8; quod ego pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus. l.* 16. *col.* 2. ἵνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt. *Solan. l.* 19. *col.* 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν *Cod. V.* Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum *p* scribitur. *Solan.* (ἀν ποία — φρατρία; ut μοκ πολιτεία; *Reitz.*) *ibid. l.* 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz. l.* 22. *col.* 2. Καθαρὸς) Sic dehi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edita; nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Reitz. l.* 23. *col.* 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀρτί*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniicit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα βδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monentri parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l. H. Fl. P. l. 15. Ἀβρυητος*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. Τὰς*) τοὺς male edit. *Cler. ibid. l. 17. Μαδῶν*) μαδδῶν C. *Pga. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ*) Ex Fl. sic dedimus. καὶ διὰ στόμ. edd. cett. *l. 12. Τὸν*) Et sic habere cum *l. etiam Fl. B. 2. H. &c.* notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐποικουρεῖν Fl.

I N. A M O R E S.

Pag. 256. l. 2. ΛΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & *l. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1. l. 3. Παιδιάς*) Sic recte Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδείας *l. l. 4. Ἐωθινού*) Sic bene edd. O. & M. Ἡωθινού male *l. l. 10. Διηγνημάτων*) λόγων edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. *l. 11. Κατεύφραγεν*) Sic P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφραγκεν *l. Κατεύφραγκεν* O. *l. 12. col. 1. Ἀσθενὺς*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxuit Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπεισόδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπεκ-έδου absurde editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l. 18. col. 1. Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνὸμιζον *l. Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male *l. l. 3. Εὐρέην*) εὐρέως marg. A. 1 W. *l. 4. Εἰ περιττά με*) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. ἢ γεροτελογεῖν, ἢ ἢ περὶ ὕμνων λογεῖν marg. A. 1. *l. 5. Ἐφεῖται*) ἀφεῖται Vorst. & Pell. & marg. A. 1. *l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mut. M. B. 2. I. P. &c. *Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἀπ' marg. A. 1. *l. 2. Τοὺς προτέρους*) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. l. 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. 1 W. Τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. Τούτων) Sic O. B. 2. P.
 aliaque. Τούτο Fl. Τούτων l. l. 5. Άλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλας cum Cod. M. Άλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μὴν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. καὶ αὐτὸ καὶ abest in O. & W. Adest in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inferuit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδον-
 ῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιδῶ iunctum l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίοντο) ὑγραίοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 Τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adest in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. l. l. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παραθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως)
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. Τι) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἄλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. A. 1 W. ead.
 ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνος) συνιὼν O. W. Fl. l. Vulgata com-
 paret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλαμένοιιν) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam restatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχη)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. Τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Πέραινειν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διηρό-
 των male S. l. 13. Λιβυρνοὶ) Λιβυνοὶ male W. post Λιβυρνοί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὅρικῶ) ὄρεικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. ead. Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. l. 10. Προσεστειλ.) προσεστειλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. l. 14. Αὐτῷ Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ cett. edd. & M. male. l. 15. Παιδιάς) παιδείας W. male. Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εὐκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαιμ.) εὐγαιμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W. l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προσερρύσαν) προπροσερρ. male B. ead. Διαφόρου) Solan. ita restit. pro vulgato διαφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1. Ἡλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz. l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀπλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλος—ἐπτόητο) ὅλος—ἐπτοῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὅποια) Ita dedi ex M. & edd. vett. Οὐν ποῖα enim erat in P. ead. Φιλεῖ) Sic M. Fl. l. P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano redditum. Ἐμοὶ edd. priores. l. 6. Ἐγείρητε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγείρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst. & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptura Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl. & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam tenent l. P. &c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμην) Sic marg. A. 1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην edd. priores. l. 11. Τὸ Ἀφρ. id. π. i.) τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2. & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις) συνήθης l. fola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντικαταλλαζόμενος) ἀντικαταλλαζάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ) Pro his omnibus αἶ Οκ. ead. Εἰς) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus omisiss καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόκ.) πυκνοκ. l. fola. Pag. 269. l. 2. Μετείληχεν) μετείληψε marg. A. 1 W. l. 4. Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes male. l. 5. Ἀνεμίμικτο) ἀνεμίμικτο male l. l. 6. Κυπαρίττων) κυπαρίττης W. male. l. 9. Κιττὸς) Sic M. O. & edd. praeter l. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε ab edd. & M. ead. Κατήρτητο) κατηρτοῦντο O. Nil mutant edd. l. P. B. 2. &c. nec M. ead. Βότρυσι) Defunt seqq in Cod. Mf. Oκ. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἦν) ἦσαν l. Pell. ead. Ταῖς) Sic recte P. &c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι I. l. 15. col. 1. Σφρι-
 γῶν) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. l. 17. col. 2.
 Διπλοῦν) Omissum erat in edd. aequae ac particula τε. Supple-
 vit utrumque Solan. Pag. 270. l. 1. "A) Constanter legi notat
 Solan. In marg. A. 1. ἀς adscriptum est. l. 8. Λεληθῶτος) Ma-
 le *Amst.* λεληθῶτος. l. 12. Ἐμβόησας) ἀναβόησας W. Nil mut.
Fl. l. P. δεσ. l. 16. Ἀμφίβυρος) ἀμφίβηρος male *Fl. & l. ead.* Ἀν-
 τής) Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed
 non distincte notavit Solan. quomodo. Pag. 271. l. 4. Ὀλην)
 Sic P. P. B. 2. Fr. S. Deest in I. *Ald. Fl.* l. 6. Εἶναι πεπιστ.
 ἔμπεπιστ. sine εἶναι W. l. 10. Ὅση) Hic rursus pergere Mf.
 Ox. notat Solan. usque ad ῥύθμοι. l. 11. Ἀμοιλαφείς) ἀμοι-
 λαμφείς male I. l. 12. Ἀγκάλισμα) Sic recte O. B. 2. M. *Ald.*
P. S. Ἀγκάλισμα I. *Fl.* l. 13. Ἐλλιπείς) ἑλλειπείς W. l. 15.
 Πίπτητα) Sic restitui ex B. 2. B. 1. & S. Ποιότητα enim I. &
 cett. cum Ox. & M. Pag. 272. l. 2. Τοιοῦτος ἀρα) Ab his ver-
 bis, usque ad med. c. 19, omnia rursus defunt in Ox. l. 7. Πά-
 θος) Hoc reposui ex L. P. W. Πάνθος edd. omn. habebant. l. 12.
 Πάθος) Sic iam edd. *ead.* Οὐδέ) οὐδὲν marg. A. 1. l. 15. Καλῆ-
 δα) Accentum sic inveni in edd. Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν)
 Sic edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. l. 6. Ἐνδιατριβ. τῷ γ.) ἐν τῷ γ. δ.
 W. l. 7. Δυσισδαίμονος) δυσισδαίμ. male I. *Fl. Ald.* Sed emen-
 datum in marg. huius. l. 17. col. 1. Ἡ τὸν) ὁ τὸν est in C.
 Pag. 274. l. 1. Ἀπαριθμήσας) Nil mutant M. *Fl. l. Ald. B. 2. S.*
P. Ἐπαριθμήσας marg. A. 1. l. 2. Ἐπισκοποῦ) Et sic est in iis-
 dem. Forfan ἐπισκῶπει. l. 6. Οἶδ') Sic L. P. Οἶδ' cum accen-
 tu I. *Fl. S. H.* l. 7. Κατηφεῖ) Mallem κατήφει a κατηφείω.
 l. 14. Ἐπενοήθησαν) Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν edd. prio-
 res. l. 15. Μαστροπός) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* nota-
 bat Solan. Pag. 275. l. 5. Ἡ ἄλλος) Et sic esse in *Fl.* notat So-
 lan. Sed cum I. etiam sic P. S. *Ald. H. &c.* *ead.* Διηγῶμαι)
 διηγῶμαι marg. A. 1 W. Pag. 276. l. 1. Θεσπισαῖς) Sic edd.
 Θεσπισίας W. & Schol. *ead.* Ὑπὸ) ἀπὸ W. Sed vulgata est po-
 tior. l. 2. Ἐμαργές) Recte sic M. B. 2. I. *Fl. P.* Ἐμαργής male
 S. & A. l. 5. Ὀλην) ὄλου marg. A. 1. l. 7. Εἶναι τὸ θῆλυ) μη-
 δὲν τῷ θήλει marg. A. 1. l. 10. Ἐχέσθαι) ἔχουσθαι W. l. 14. Τῇ
 δὲ) τῷ δὲ male S. Pag. 277. l. 2. Ὀχλος) Deest in W. l. 3.
 "Αττ') ἂν W. Vulgatam servant I. *Fl. P. B. 2. S.* *ead.* Ἡν) ἥ
 marg. A. 1. W. Sed eodem redit; ἥν enim aequae in tertia perf.
 dici, quam ἥ, nimis notum. l. 12. Ὑπερχούσι) Sic W. Ex. *Fl.*
 I. Ὑπὲρχουσι P. P. S. l. 16. Εὐθύς) εὐθὺς male I. *Fl.* Pag. 278.
 l. 10. Πρωτόρριζον) Sic P. aliaeque recte. Πρωτόρριζον male I.

Pag. 279. *l.* 4. *Τοῖς μὲν*) *Hic pergit O.* *ead.* Ἀρρεσιν) ἀρσιν *O.*
Vulgatam tener M. l. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχσιον) ἀγγειον W.
P. L. ead. Οὐν) *Deest in W. Adest in M. & edd. l. 7. Ἀνάγκης*
ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. 2. l. P. l. 10. Διὰ τοῦθ')
Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. l. 14. Μένουσιν) *Re-*
cte sic P. M. P. V. 2. B. 2. S. Μέλουσιν male l. Fl. Pag. 280.
l. 2. Ἐπειθάρχει) ἐπιθάρχει W. ead. Ζευγνύμενοι) μιγνύμενοι
L. P. l. 6. Ἐτεμεν) ἔτεμεν W. l. 7. Παρηνύμ.) παρσύμ. W.
Augmentum agnoscunt l. Fl. P. S. l. 10. Αὐτοὺς) ἰσως αὐτοὶ
L. l. 12. Σπειραντες) σπείροντες W. l. 13. Τούτοις) *Sic dedi*
ex marg. A. 1. ex L. & Ald. Εἰποις edd. cett. male. l. 14. Ἡ)
Sic bene Fr. Fl. P. ἢ l. male. ead. Σιδήρῳ) σιδήρου marg. A. 1.
Pag. 281. l. 4. Ὁ γεγέννηται) ὅ τε γένηται l. Ὁ γεγέννηται
cett. & M. Sed medium duplicavi, monente Solano. l. 5. Ἐν
νέστητι) Bene sic P. & aliae. Ἐνέστητι male Fl. l. 6. Μαράν-
τει) μαραινειν W. l. 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. l. 10. Εὐ-
πρεπὼς) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπούς O. Εὐπρεπούς edd. l. 11.
Εἰ δ') *Omitit has particulas l. & Fl. Habent eas ceterae. Item*
M. & O. l. 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M.
abscissa vox Θεσμων edd. priores. ead. Ἡμᾶς) Sic edd. & M.
Pag. 282. l. 6. Αἰρία) αἰρίοι O. Nil mut. M. B. 2. l. P. ead. Ὀρ-
πεις) Sic M. Fl. l. P. &c. Ὀρπυς O. Ὀρπυς male B. 2. l. 14. Καθ'
ἑνα) καθ' ἑνα male l. l. 15. Ἔσται) ἔσται O. Vulgata est in l. P.
V. 2. B. 2. & M. Sed supra est s. ead. Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rur-
sus O. usque ad p. seq. Pag. 283. l. 1. Καὶ) Absit a W. l. 3.
Φανακίζονται) Sic W. recte. Φαιναικίζονται male l. Fl. V. 2.
B. 2. P. S. ead. Κατὰ φρήνησιν) καταφρήνησιν una voce l. Fl.
Ald. Vulgatae additulantur cett. item P. & M. l. 6. Αὐτοὺς)
αὐτοὺς edd. priores. l. 13. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 14. Τὸν)
τὸ l. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύ-
σουσιν edd. Luciani priores male. l. 4. Ἀγομένοισιν) Sic Ho-
mer. B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένοισιν male l. l. 5. Θούρ) Edd.
& M. Θεῶν Homer. ead. Εἰσορόουσι) εἰσορώουσι Fl. l. l. 14. Ἡ-
κροτερίαζε) Sic W. Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκροτερίαζε
l. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξέρχονται) ἐξορχοῦντα marg. A. 1
W. l. 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίμπλατο W. l. 5. Τὸν) τὴν
l. Τὸν cett. & M. l. 9. Τοῦ) Absit artic. ab M. ead. Εὐπρέ-
πειαν) εὐγέπειαν O. l. 12. Ὑμετέραν) ἡμετέραν marg. A. 1.
Pag. 286. l. 3. Εἶθε) εἶτε γο O. Nihil mut. l. P. B. 2. M. l. 5.
Διινεκής) διεινεκής l. Fl. P. &c. Correctum in marg. A. 1.
l. 6. Ἠγομαι) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. Fl. l. B. 2.
P. l. 9. Γυνή) O. male ξυνή. l. 10. Τοῦ) Deest artic. in O. l. 12.
Lucian. Vol. V.

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. *Pag.* 287. *l.* 4. ἡμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν ἑ. παρήμι male *I.* & *Fl.* Ceterae recte, ut edidi, cum *W.* Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A.* 1. *l.* 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. *l.* 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & *M.* *l.* 7. Τακίνοις) Sic recte *M.* *B.* 2. *S.* Τακίνοις cett. cum *Ald.* in cuius marg. emendatio tamen additur. *ead.* Παρφύροντες) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. Est & in *l.* *P.* aliisque. *l.* 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρῖ *M.* Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *l.* *B.* 2. *P.* *Fl.* *l.* 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. *l.* 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται *W.* *l.* 15. Κατὰ ταυτά) Sic *P.* *P.* *Fr.* *B.* 2. *V.* 2. *S.* Κατ' αὐτά *I.* *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 3. Μεσίτιν) Sic *M.* & edd. praeter *I.* & *V.* 2. quae μεσίτην. *ead.* Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἔστιαν *G.* *W.* *l.* 5. Μόνοι) μόνι *I.* male. *l.* 8. Γυναικεῖοι) Sic *Fl.* *H.* *I.* *B.* 2. *P.* & *c.* Γυναικεῖαι Vorst. *l.* 14. λαμβάνοντας) λαμβάνουσι *W.* *l.* 15. Ἐκείνο) ἐκείνῳ *W.* *Pag.* 289. *l.* 11. Δύναται) Sic *Fl.* *P.* *H.* *S.* Δύναται *W.* *I.* *ead.* Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—ήμεθα, antepenult. brevi *I.* *Fl.* *V.* 2. Vulgatam habent cett. & *M.* Aldina 1. ω cum haberet, o pro eo in marg. pictum. *l.* 16. Ὁμιλεῖσάτωσαν) Sic *M.* *Ald.* *Fr.* *P.* *H.* *S.* *B.* 2. Ὁμιλεῖσασαν *I.* *Fl.* & *V.* 2. *Pag.* 290. *l.* 5. Ἀναίδην) Restitui ex *I.* & *Fl.* *V.* 2. & *W.* Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. *l.* 6. Καὶ) καίτοι marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐόκει) ἐδόκει marg. *A.* 1. *l.* 11. Καθαροῖς) καθαρῶν *I.* & *Fl.* Vulgatam ceteraq. edd. lect. tuentur *M.* *P.* *l.* 13. Τὸ ὀφθαλμῶ) τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. *ead.* Ἐφην) Ex emend. Solan. & *M.* Ἐφην edd. prae-res. *l.* 15. col. 1. Τριβῆν) Εἰς. *G.* τρυβήν. *ibid.* *l.* 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτι ante legeretur. *ibid.* *l.* 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. *ead.* Φιλαινίδα) Φιλαιίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἱταριστρ. pro quo ἱταριστερίαν male editum fuerat. *Pag.* 291. *l.* 5. Ἀπαιτεῖν) Sic *P.* *H.* & *c.* & *P.* Ἀπαιτεῖ *I.* *M.* & *V.* 2. cum *Fl.* *ead.* Περικλεῖ δὲ πειθῶ) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *H.* *W.* Περικλεῖον δὲ πειθῶ *I.* & *V.* 2. Περικλέους δὲ πειθῶ *L.* *S.* *A.* Περικλεῖον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 7. Ἐνι) ἐνι marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 9. Ἐώκει) Sic *Fl.* *H.* *P.* *S.* Ἐδόκει *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Αὐτῶν) Sic *P.* *I.* *S.* Αὐτῶν *Ex.* *Fl.* *P.* *H.* *ead.* Ὀπῶσαι πρ.) ὀπῶσαι αἱ πρ. *W.* *l.* 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. *A.* 1. *Pag.* 292. *l.* 2. Μελιχρόν) μελοποιόν *G.* & Schol. Nihil. mut. edd. nec *M.* *l.* 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου *W.* *l.* 6. Ἄνδρες) ἀνδρας *I.* & *Ald.* male. Cett. recte, ut edidi. *l.* 10. Ἐπενοήθησαν) ἀπενοήθησαν marg. *A.* 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἔν) δ' ἂν marg.
 A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀφάμενος) ἀφάμενον marg. A. 1. l. 3.
 Ὀρεδάμενων) ὀρεδάμενων W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. & c.
 l. 8. Ἀπειλήμμ.) Sic S. Ἀπειλήμμ. cett. l. 10. Εἰξαντες) εἰκ-
 νάσας P. l. 12. Παῖζουσι) παίζουσαι W. Pag. 294. l. 4. Δε-
 σὴν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθὲν ceterae edd. omn.
 l. 14. Παραυτίκα) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. &
 M. Pag. 295. l. 5. Ἦυκαίρου) Sic edd. Εὐκαίρου P. l. 6. Ἐντε-
 λεστέρων) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13.
 Ἐρίφθ) Sic edd. Ἐρίφθ L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Ad-
 est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιῶν) Ex I. & V. 2. Πά-
 λαι edd. cett. In W. πάλαι ριζῶν legitur, sed litera est extrita,
 & videtur fuisse βοιζῶν. Παλαιὰ marg. A. 1 IV. l. 5. Ὠκίσαντο)
 ὠκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλισ edd.
 hac priores. l. 12. Δόσω) Sic I. Pell. Λύσω edd. Sed pro
 μινῶς est μακρῶς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgatam
 hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον)
 Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl.
 ead. Φαρή) φαρή P. l. 3. καὶ) Deerat in P. H. & Fl. Inferui
 ex I. l. 11. Ἐνύσυχ.) ὀνάσυχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S.
 & c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένῳ) ὑπεσταλμένῳ τοῦ W. l. 11.
 Μίσση) Sic Fl. H. P. S. Μίσσην I. ἀνμίσσην I. voluit? l. 12.
 Ἰδίων) ἡδῶν I. sola. ead. τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. τοῖς
 κοινῆς P. τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. & c. Pag. 299. l. 18. col. 2.
 Ἀλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχουσιν τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μισαῖς θειῆαι
 χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφη-
 μίας. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1.
 Παιδοκ.) πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem
 ducibus V. & M. deleuit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ
 edd. priores. l. 13. Δύω) Restituit ex Hesiod. Δύο edd. Lucian.
 & M. ead. Ἐπαινήσει) Ex eod. nam ἐπαινήσεις edd. Luciani
 priores. Pag. 301. l. 3. Φισί) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα
 πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπὲρ) Ita dedi ex
 marg. A. 1. I. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic
 M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1.
 l. 8. Αὐχῶν) αὐχῶν L. ead. Ἡμῖν) ἡ μὲν male I. & V. 2. l. 9.
 Πειθαρχεῖν) πειθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκότω) Sic recte Fl. B. 2.
 Fr. P. H. S. Οἰκότω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta
 utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ
 Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὁραιομένης) Sic edd. & P. Ὁ-
 ραιομένης Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχῶ) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2.
 Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρώτης)

Sic L. & marg. *A. 1 IV.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλυδω-
 νίστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 W. & W.* Sed me-
 diam corripui. Δυσκλυδων... edd. cett. omnes. *I. 5.* Κατα-
 φ—εύουσαι) καταφ—εύσαι *W. I. 9.* Ἀηδῆ) αἰιδῆ *Fl. I. 17.*
 Ἐρυθραίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. &c.*
Pag. 303. l. 4. Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl. I. 8.* Ἐφελικυμέ-
 ναι) ἐφελκυσμ. *W. I. 13.* Γεγυμνώσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1.*
I. 15. Μαζῶν) Sic edd. omnes. *Μαστῶν* vult *Solan. ead. Tí δει)*
 Incipit rursus *O. I. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu.
 Ἡρτημένους vero *M. & O. Pag. 304. l. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M.*
O. B. 2. H. P. Fr. S. Περικαρπεῖς *Fl. I. ead. Καὶ)* Abest a *Fl.*
I. 7. Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περίσφυρὰ *M.* erafo gravi
 accentu super περι. Περὶ τὰ σφυρὰ *O. ead. Κάπτειδ' ἄν) καπτειδ'*
ἄν I. Κα' τειδ' ἄν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O.*
B. 2. Fr. P. &c. I. 11. Ἐπιφοιτῆζ) φοιτῆζ *O.* Vulgatam reti-
 net *M. I. 13.* Ἐξοδοῖ) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοθι *I.* Ἐξοδος
O. ead. Θεατῆς) Θεῶν τις marg. *A. 1. male. I. 17. col. 1.* Τοὺς
 θεατὰς) τὰς θεατὰς *Exc. G. Pag. 305. l. 3.* Περιπλέκειν) Ni-
 hil mut. *I. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque le-
 gitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *I. 4.* Εὐθύ) εὐθύς *O.*
 Vulgatæ favet *M. & edd. vet.* *I. 5.* Νη Δία) Restitui ex *G.*
 & *M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *I. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in
O. atque *M.* notat *Solanus.* Διηγόμεθα invenio notatum in
 marg. *A. 1. I. 15.* Προμθεῖ) τῷ *Pr. O.* Vulgatam exhibent *I.*
B. 2. &c. & M. I. 17. col. 1. Διασύρουσιν) Lege διασύρει. *Sol-*
lan. ead. col. 2. Κομάσας) Donec melius quid suggerant *Codd.*
 lege κομάσας. *Solan. I. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legi-
 tur ἀωριλίου. In *V.* ἀωριλίου. In *M.* ἀωρολήους. Ex quibus
 omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολείους, de qua vo-
 ce consule *Stuidam. Solan. Pag. 306. l. 3.* Γίνετ') γένετ' male
S. Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius *Dial. ead. Οὐδὲ*
ἔν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot. I. 4.* Ὀμισεῖν)
 ὀδεμισ. *I. male. & marg. A. 1.* Ceteras varietates & emenda-
 tiones vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divi-
 sa restituiimus. *I. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd.* plurimæ. Λάθριοι *I.*
Fl. marg. A. 1. Μάλ' ἄθλιος *Grot. ead. Γὰρ)* ἀρ' marg. *A. 1.*
I. 8. Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 IV. I. 9.* Φαρμακείαι) φαρμα-
 κίαι *I. I. 13.* Ὀρθιος) ὀρθιος male *I. & Fl.* Ceteræ ὀρθιος cum
Cod. P. I. 15. Καὶ χιτανίσκον) Vid. nott. *Solani.* Ego καὶ alio-
 rum addo ex *Gr. I. 16.* Ἐπομλαιο) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—ois edd.
Pag. 307. I. 1. Κάτω) Deest in *Fl. ead. Ἀπαντάντων)* Restituit
 ex *W. L. marg. A. 1. Gr. Ἀπάντων* edd. priores. *I. 5.* Κατα-

ψήχειν) καταψήχειν W. Καταψύχειν Fl. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) λύρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλλον) ἀποπάλων minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπινήουσα) ἐπινήουσα W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπιχρόνον) ἐπιχρόνον W. L. Nihil mut. I. Fl. H. P. S. l. 12. Τίσι) τίσι W. Sed vulgata praestat. Pag. 309. l. 2. Λαλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. l. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ'άπ.) Non comparat coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐπνέμελει) ἐπνέμελει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἔπνμ. l. 2. Πέπλων) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπνήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπνήκτοις I. Fl. ead. Ὑφαίς) ὕφας Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὥς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψαι Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ἡμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα) ὅς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐράωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Ἐνεκα) εἵνεκα W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀπέθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cert. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐρραμένης) ἐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλή) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλὴν I. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κόθ.) Desunt haec tria in Fl. l. 7. Προμυώνται) Sic M. & edd. recte. Προμυώνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφους) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inseruit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδευαστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδευαστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπων) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπων enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινίκια W. male. Τὰ πινίκια Fl. B. 2. l. 11. Παιδίαν) Sic I. Fl. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κριδῷ διατρίβειν φ. βλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ] Desunt in S. l. 5. Παιδευαστοῦ) παιδευαστεῖν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cert. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) Διψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθυ) εὐθὺς marg. A. 1 W. l. 5. Παρῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρῆκον, quod & in marg. A. 1 W. adscriptum. l. 7. Αἱ) ἡ I. male. Αἱ cett. & M. Marg. A. 1. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) αἰσθη-
 τῶν L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
 θραῖως Ex. Fl. λαθρίως marg. A. 1. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-
 φέσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύμασι male I. Fl. ead. Ποιμαινέτω-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαινέσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις περ)
 εἰπερ τις marg. A. 1. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτις) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φήσσι) φησι W. Pag. 320. l. 4. Ἀφήμενοι) ἀφήμενος W.
 l. 5. Ὑφάπτειν) ὑφάπτει O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. Ἰάσασθαι κελεύμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo poruit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: *θεραπεύειν προσταττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἐν ἄξιός εἰς ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηνῖαν τῇ μητρίδι ἰάσασθαι κελεύμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puio, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι: intactam tamen reliquimus versionem Gelfneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ἐργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. frve § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ἐργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ἐργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκους ἐργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ἐργιζέσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώτην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, τὴν δὲ σωτήρα ἐπαγγέλος &c. SOLAN.

Pag. 4 l. 6. Προεωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^o δὴ Marcilius legit μὰ Δι'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δι'. Numquam fere μὰ Δι', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δι' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta illi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira & calumniae contra filium struētae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδὴ συντιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur. IENS. Προεωρώμην δὲ καὶ — συντιθέται) Locus hic sanus non videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeri conscriptum invenio; nempe συντιθέται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyerus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἥδῃ legebatur in edd. de quo statim agetur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτευν μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτευν, μὰ Δι', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτευν μὰ Δι') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Μὴ δὴ) Alii aliter: ego ἥδῃ legendum censeo. Vide tamen Ὁρχ. c. 83. SOLAN. ἥδῃ) Μὰ Δι' recte Gesn. profecto vererat; sed quia ἥδῃ ex Cod. est, id recepi, & iam nunc reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem asperat. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθηναῖος μὲν ὁ

τῆς βίβλου πατρὸς, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui sit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἕκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἕκαστα.

ead. l. 8. Τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subaudivitur ἕνεκα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μαλλῆσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Pnt. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Tal. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καινὸν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogia exempla non desint, ut supra Prometh. § 41. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, *si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus*. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, *Quod si, ut es, cessabis*, relinquit intelligendum, ut es *cessator*. Sallust. Iug. 66, 2, *Igitur Vagenfes, quo Metellus praesidium imposuerat*, i. e. in quod oppidum Vagenesium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὔσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

fione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, merebatur, digna erat, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθόμεαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς ἡλικίᾳ ἔχουσιν χρηστὴν γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάλληθι λέγουσι. πλὴν ἔγωγος ὅς ἐν οἷς τε ὁ, δικαιο-λογησόμενοι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum defulsoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ὁ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός ἐστι quidem occurrat; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhufius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὅδωρ ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 1 §, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad cleptidram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursus autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. Λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδεναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit lensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Probarem Pelleti coniecturam, siue ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio proculdit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτε separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὥς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὥς ἐπιπλάσσει τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεργότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Paft. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἴσως Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχλήματι τράγων, ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nostrium. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δόγμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perlaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφειν. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. L. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem nolet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύειν τοὺς νόμους nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & liberare, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere, praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ θεωρητικῆς δόξης παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαξαντο, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. § 17 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens, transiens Macedoniam*. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδειγμένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Westelinganae, cum edd. minus apte haberent προδεδειγ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensit interpretes, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προδεδ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffirebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἐτι προδεδειγμένην potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφες) Perperam in omnibus ante S. legabatur ἀνείληφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκη. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, δ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. τὴν ἀρχ. hic significari initio, certum est; quare vides, non ubique valere omnino, praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituiimus itaque ex ed. *lunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. αὖ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wefelinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὖ coniungi, aequae ac apud Latinos reverti rursus, vel iterum reverti, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὖθις αὖ geminarum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed contra, rursus significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν πάλιν αὖθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut II. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ: quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo II. E, 257. REITZ. Pro αὖ Mf. Reg. 2955 legit αὖθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθῇντι, αὖθις ἐξῆς ἐς τὴν ἑμοίαν δουλείαν ἐπανάγῃν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ πάντας κύρια ὑπάρχαι οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competeat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus ff. de iure patronatus*, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐπαγχορ) Iuber Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per *χῆρ* & *πρώην* effertur τὸ ἑναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἑναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐδὺς ἀμειβεσθαι τῆς διαπραγμείας ἐκείνης, οὐδ' ἔνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐδὺς ἀμειβεσθαι, τῆς διαπραγμείας ἐκείνης οὐδ' ἔνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφ' ᾧ ἐπ' οἷς ἀδίκως ἐξέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφ' ᾧ ἐπ' οἷς ἀδίκως ἐξέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. 'Εφ' ᾧ ἐπ' οἷς ἀδίκως ἐξέβλητο' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δίκαιος δίκαιος. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφ' ᾧ ἐπ' οἷς ἀδίκως ἐξέβλητο, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaevis δίκαιος delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus δίκαιος locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras litterarum *ε* & *μ* itemque *φ* & *ν* misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μὲν ἐφ' ᾧ ἐπ' οἷς ἀδίκως ἐξέβλητο: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, adducturos esse, si exstent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχάνει) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissam lectionem marginis Aldinae μείζον, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere sem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζον, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζον Mercerus ad Aristæm. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶ βελτίω — ἄγρᾱ legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. *Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου XI, καλλίω XIV, μείζω.* Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, *hoc beneficentiam tuam in maius quid evekturum puto, vel maius quid redditurum.* REITZ.

ead. l. 16. Εἰκορτα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: *πόσα γὰρ ὤψεσθε παθεῖν με; πόσα καμῶν παρήντα; ὑπερπετούντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκορτα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ.* Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum affideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante.* Hem, quid audio? *πατρὸς ἀκμῇ* est patris vehementia? Nil poterat absurdus. *Πατρὸς ἀκμῇ* Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est *εἰκορτα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ*, *cedens morbi vehementiae.* *Ἀκμῇ τοῦ πάθους* est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur *ἐνδιδόν κακόν*, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum *ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ* est, cum maxime faevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videtur legendum *τούτο*. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιξέταξιμος) Et sic habere cum *l.* etiam *B. 2. H. & Fl.* notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in *ἀντιταξάμενος* mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque mentis libertatem, verbum de verbo reddidi, hanc maluissim tali circumscriptione verborum exprimere, propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro; Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliore esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimis, atque artem eludit. JENS.

ead. l. 9. Νόμου) Lege de ingratius filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitruv. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δέ) Placet coniectura Solani, δ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inferuit: sed tum potius mutato accentu ὅδε demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad δ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciphro. I, Ep. 3 f. ἀσπάζεσθαι ἀδεῖν βίον, amplecti metu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic fatis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζήμιουν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως faepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταίεχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίφροσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellips. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. *NON*, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo* pro *non modo non* dici non posse, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττάτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu sua diviserat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἰτία non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2. αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & sciam videtur legisse Erasmus, vertens, *quod accusat*, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. ludic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαίτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαίτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαίτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

Lucian. Vol. V.

A a

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὐτὼ pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fa-teor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύς) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατρὸς προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφῃς &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γράφῃ scribendum; quod observavit quoque interpres, *Iam si cui patri praecipiat pater, Haec pinget, fili, non illa &c.* Paulo post, ἀρα ἂν ἀνέσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφῃ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In FL. ed. tamen recte γράφῃ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερον ἐστὶ) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICI probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum. servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & fordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accubebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40.

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scribere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscriperat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελῆς quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. l. ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδυσθαί in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in l. punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελῆς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελῆς ἡ τέχνη. construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδάξαμένον) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inferuimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδ' ἐν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας) Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti*, O pater, *nihil habens a te ad discendum filius*. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Luciana oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando securus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infitior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitare sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere πατέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ ita ut πατέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens*. Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt*. Habes hic, lector, tres coniecturas: ru elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. ὅτ') Videretur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, cum, quando, positum, & rectius quam ὅν' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γὰρ) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem*. Verte, *reposci*. GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. τὸ δουλεύειν) Et si primo intuitu multum adblan-
diur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam ta-
men edd. lectionem praetulerim; non modo quia μοχ καὶ τὸ
iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri ne-
cesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem
Codices. REITZ.

ibid. τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσεδωκότες) Necessa-
rio legendum προσεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea
editum erat, eum velle προσιδωκότες; quod tamen cum ope-
rarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius
nota mutavi in προσεδ. Ac fateor, non displicere eius conie-
cturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. τὰ δὲ — ῥηδῖως ἀλισκόμενα) De corporibus intel-
lige, non de morbis. Ἀλισκόμενα quod attinet, vide infra c.
28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Ms. volente,
legas, ἀναφύεται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους
καρπός, proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus: non
ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τὴν φύσιν διαφορὰν
pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia
diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύε-
ται praeter Ms. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. εὐθαλῆς) Si quis dubiter, num iniuria fiat editionibus
principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, confe-
rat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Ms. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri
διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1.
SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μέσῳ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis
etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid
difficultaris obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione
sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Grae-
cam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe
est lectio Codicis P. modo recte construas. Τὸν μέσῳ enim
signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque
& discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cu-
ius significationis exempla Lexicographis notata non repe-
tam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam
satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἔστι, καὶ ὄν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὄν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐξ' ἐκάστου σιλόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mi. optime. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὄν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὄν adspirare, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ἐν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυτᾶν, καὶ μεμηνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρονσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπροσθα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μὴδ' ἦν ἑμαυτὸν ὅταζα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκει) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυθάνει, porose interrogas: ibid. 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἰδὼ, πῶς πολιτεύσει; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴμαι, ὀψομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξει. Item θρηνήσει pro θρήνησει, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectr. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομνήσκει reicerem pro ὑπομνήσκη, ab medio ὑπομνήσκει deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνήσκω hic verior, quam ὑπομνήσκει; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco aliter: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noster, διατρίβη καὶ βοήθς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. L. I. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν) Male pro ἡμῶν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῶν Ald. & Bas. anni 1543 habet ὑμῶν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se videret Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores. IENS. Ὑμῶν) Erfi Salm. ed. ἡμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῶν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Lapf. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ἐπιζοίμῃ, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συντέροντες & παρόντες vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Jac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adiisse non pigebit, REITZ.

ead. l. 13. Ὁμορφοί τοῦ θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρ-
χοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῷ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυ-
πτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδείς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδείς, qui Οὐδείς Atticos, Οὐθεῖς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθεκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος βίαιον δὲ, ἢ σκαίδον, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδείς ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συν-
ταίν.— SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Angli-
cano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, ci-
vitas erat sine seditionibus, hoc est, civitas erat tranquilla & pa-
cata, sedatis omnibus turbis, diffidiis, & tumultibus. Laudat
illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui
non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed
maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi
adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρησίαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD.
Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omni-
bus est, ἀπαρρησίαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προστώτων) Suspicio, Lucianum scripsisse
προφροστότων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem
ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam,
multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecu-
niam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum in-
stitutionibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ
ἐφροστότες & praefectus δ' ἐφροστός. IENS. Non quidem sperne-
rem, quod Iens. affert, προφροστότων; sed quia constans est
vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens.
scribat προφροστότων & ἐφροστότων penultima correpta, non
video: prope modum tamen & Solanum abstraxisset, qui in
I. ω iam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consulis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεσταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsán menti eius obversabatur primigenium ἐσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστῶτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiafies monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiafiae ista interpretatio passiva; si haec de se audiri noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigria. cap. 22, ubi ἀκούειν pro vocari positum Bourdelonius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. nominari. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salm. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utique non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut Iunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & allae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsán evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἐτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro inepto, deliro, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δ' ἐγ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικός obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γνώμας. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de *obsoleto*, *inperito*: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταυθα ἦδ' ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sis, puto, vos mihi de rebus tam agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, imperitavis. IENS.

ead. l. 13. Ἀφύλακτος) Forlan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἦδ' ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνόν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, *nudus a cruentis civibus caedem sustinerem*. Benedictus contumacior, ac potius *nudam caedem sustinere*. Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem *nudum iam iugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem sustinere*; sed neque *nudus caedem sustinere* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γυμνὸν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύναν ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μῆ σε, φίλην περ' εὐῶσαι, ἐκ ὀφθαλμοῖσιν ὀδῶμαι

Θειομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὀρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀραστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, quod *supereſt*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id*, quod *ineſt*; sed significare, *quantum res, ſive facultates ſerant*, — *quam maxime fieri poſſit*; vide docentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλευſατε ἂν) Benediſt. infeliciter verterat, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtiſ*. Rectius Obſopoeus, *haec — ſuaſiſſeſiſ*. Eſſe enim hoc aoriſtiſ inprimis familiare, ut eorum indicativuſ ſubiunctive ſit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Ienſ. Leſt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benediſtum ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit lenſiuſ, ſubiungam ex Hom. Il. N, 301, ubi — ὅſτ' ἐφόβηſε ταλάφρονά περ πολεμίſτην, male vulgo vertitur *terret*, cum ſignificet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatoreſ*. Cui addo Il. Z, 73, Ἐνθα καὶ αὐτῆ Τρῶεſ ἀρηιφίλων ὕπ' Ἀχαιῶν Ἰλιον εἰſανέβηſαν, ἀναλκείηſι δαμέντεſ εἰ μὴ — ubi ſatis maniſeſtum eſt, εἰſανέβηſαν eſſe, *intro adſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. Demoſth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὐτοſ τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἐβλάπτει καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Noſtrum Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεſα quoque *laudaverim* vertendū, non, *laudavi*; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Geſn. fecit. Et Long. Paſt. I, pag. 20, ῥαδίωſ ἂν ἐκεί λυκοſ ἀληθινῶſ ἔλαβε, i. e. *lateat, latere poſſit*: & 2, p. 54, ἰſωſ δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τε ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τιſ, καλοῦſηſ αὐτῆſ, ἀκούειν Σειρήνοſ. Conf. ſupra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει *indignateſ*, pro ἀγανάκτει, & ποιήſομεν pro ποιήſοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πῶτα) Mala diſtinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσσει) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγελάσσει* habet. In reliquis simpliciter *γελάσσει*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁμοίως) *Lege ὁμῶς*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide *Plut. περὶ τοῦ* El. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ē. in *Iunt.* est ὅς ē. quod videtur ex ὅστε ē. formatum. Sic *Dem. p. m. 144 C.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσφ πρὸς ἀνάγκην ἐξῆγγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad *Thucyd. VI, p. 435, no. 5.* Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur ὅσφ καὶ λειδορήσασθαι, malle legere ὅσφ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μάλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes *Thucydidis.* Et quia *Codices* nonnulli cum *Scholias*te illud ὅσφ habent, non video, cur dubitavit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem μάλλον post ὅσφ vid. etiam *supr. ad c. 1* huius *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum ὅσφ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μάλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian. 2, 3, 17.* REITZ.

ead. l. 11. Ὅσφ &c.) Haec pagina ex epistolis *Phalaridis.* *BOURD. i. e. p. ed. Paris.* quae ab ὅσφ incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat *Phalaris* obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui supplicii & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res *Hydrae* videatur similis. *Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones.* Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum *Iolao*, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic, quam φέρειν, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces ἐκκόπτει καὶ ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *δριζέειν*, demetere? Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De *Iolao*, qui *Hydrae* Ler-

naeae ἀναφωρόμενας κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit Δερίζειν, *demetere*. Equidem levioze mutatione malim legere δέρειν, *caedere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι, nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρείν. GESN. Si *tolerandi*, *perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πύλους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασιν φύσεως κακίας σημείον ἐστὶν ὁ φθόνος καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχη συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰῶθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης: quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere*, *quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer I Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *afferre*, ut ap. Long. Pass. III, p. 125 ed. Iungerm. δέδομεθα Νύμφης φερούσης τι μάλλον: modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere*, *praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. I. l. 5. Παρὰ δ' ἄτῃ) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτά σοφῶν ἔρεω κατ' ἄπος πόλιν, εὐνοια, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γνῶθι σεαυτὸν

Ὅς δὲ Κρίνθον ἔτατο, χόλου κρατέειν, Περίανδρος

Πιττακὸς, οὐδ' ἐν ἄλλῃ, δὲ ἐν γένος ἐκ Μιτυλήνης

Τέρμα δ' ὄρῃν βίοτοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις
 Τους πλεονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
 Ἐγὼ γούνη φεύγειν δὲ, Θαλλῆς ὁ Μιλήσιος ἤνδα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλοῖμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοῖμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδικῶς σώζειν τ. ἑ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολλάειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἶναι ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, εἰλοῖμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρωμαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεισθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆην προσενεχθῆναι τοῖς αὐτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Σπριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρிலας) Qui Perilaus Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis Perillus audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari Perilaus etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam Perillus Latinis poëtis audit ubique. Πέριλαος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gesner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Πέριλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis Perillus De-

moſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum ſcriptorum *Perillus* ex Περίλαος contraſtum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλον, ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriuſque lectio mihi iam ſit ſuſpecta. Nam & eiufdem *Perilai* meminit Demoſthen. compluribus aliis locis, qui eſt Megareſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργός habet. Ita ut verifiſimile ſit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perſ. BOURD.

ead. l. 11. Προσθίβειν) Ἀπὸ τοῦ προσθίβει. Attic. BOURD.

Προσθίβειν — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod Fl. quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικαχέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἢ ἀκμῇ, αὐτίκα λεπτῶς διαίτῃ. & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησθαι intelligere queas, ita alibi κελεύω omiſſum ſtatuerè pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. pag. 386, qui plura congeſſit, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε) Sic Long. Paſt. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hiſt. I pr. Et alibi non ſemel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μετὰ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηνούμενον, id eſt, delentum, ſenſu manifeſto & apto. PALM.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari ſubit eruditiffimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par. ed.* quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſur-

pat' Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. καταυλούμενον esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενον in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in Navig. ἔν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἔν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple γὰρ. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσησσεσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὴν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ιδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ιδ. sed miserum in modum interpolatum additione δ' Ἀπόλλων. Pro Phalaride *secundo* etiam *primum* dicit. Quae, si iubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem cre-

do innuit, quod Livius diferte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Confule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατιθέντα συλᾶν, τὸ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpretes ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efficens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae *μισθὸν τῆς εὐσεβείας* erronee vides veriti praemium impietatis, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσπομπέμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδίῳ) Sic L. melius, quam quod in reliquis est *εὐδίῳ*. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσιν πάντῃ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἂ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ ἂ meliori ordine ἂ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, *etenim incertum est, verumne dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat *nedum*. Verba, *ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν*, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, *oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere credamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus*. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἂ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Irane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur *οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἂ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus*. Certe haec lectio & vorum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

Lucian. Vol. V.

B b

cedenti $\chi\rho\eta$) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione.* GRON.

ibid. ΑΥΤΟΥΣ) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτούς . Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. Α μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus nonster; cumque Iens. indicet $\mu\eta$ à legi, idque recte immuret, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque asseclam *Amst.* male dedisse $\mu\eta$ à. REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae $\tau\epsilon$ accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. *l.* 4. Πέτρας γεωργούμεν) $\text{Πυθῶνά τε πετρήσσαν}$ vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμπρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. $\text{Πυθῶνά τε πετρήσσαν}$. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est, SOLAN.

ead. l. 12. $\text{Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα}$) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor.* *Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγασσῶ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

ranti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse faretur, a quibus se seiungeret, si *ἄλλοι* abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime *ἄλλους Ἕλληνας* ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, *ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε* c. 7, *παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι*. Adde c. 14. Ideoque *ἄλλοις Ἕλλησι* optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. *Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδόν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν*) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδόν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδόν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. *Φιλοκρινεῖν*) Rectius fortean *φυλοκρινεῖν*, ut est in Angl. Cod. *per stirpes donaria discernere*: sequitur enim, καὶ γενοαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. *Φιλοκρινεῖν* proba lectio. Vide *Ἀποκρ.* c. 4, quamvis ibi *Fl. φυλ.* ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. *Τὸ κατὰ τὸν Δεδόν*) Probe notanda haec phrasıs. SOLAN.

ead. l. 13. *Αἰεὶ*) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari *ἀεὶ*, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. *Ποίησομεν*) P. H. B. 2. Alii *ποιήσωμεν*. SOLAN.

ead. l. 15. *Μηδὲ πώποτε*) Etsi confundi solet cum *μηδέποτε*, plus tamen est: nam hoc *nondum*, illud *nunquam* signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, *Ἐρωτηθεὶς ποῖα καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε*. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. *Ἐτι*) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάναι) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) Ἀπ' ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιωτὸν quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιωτὸν ὑμῖν νῦν τε καὶ παροιὺν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τὸν γινώσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὡ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *setis*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὅρῳς ὡς διὰ τούτων οἰοῦναι παραδέχεται μαγείας εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ἂν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Sideatae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui-

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐρωϊας αὐτοῦ) *Ἐρωϊα* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐρωϊα*. Lexicographi tamen eam obtrufere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐρωϊα*. MARCIL. *Ἐρωϊας* L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐρωϊας*. SOLAN. *Ἐρωϊας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαγγαρίας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *ἐν κακίᾳ*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐτοῦ βουστᾶσιον) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεσπότην ὑπὸ πικρῇ) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀππίανος γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Norum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπιδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΩΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνον) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόδοτον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Pae-dag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet ἀποτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinct. Ἐρ. χλιδᾶν ἑοικας τοῖς παρούσι πῆμασι. Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥς τε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Afin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspecta, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4. Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Cresiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδὲς πάποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιούτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Lampyrum incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατεύειν* VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυγῶν δ' αὖ) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio: plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium. SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2. In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne comparandus ad illum est*. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius consilium atque institutum nosse discas. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquires, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon. Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλωτάτην) Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ἐπινύησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrium: ut de Saltatione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐται &c. IENS. Ποικιλωτάτην Iensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλῆσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολῆσεως τοικυῖαν, rescribe βουλῆσεως. Sic habet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολῆσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & lenium monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92 SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solan. conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κἀλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elsner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὁ δὲ ἐπέχει αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendant, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elsnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνὶν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpretes, ut licebat ex stipula conicere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpretes Graeci anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῆσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Misd. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυνᾶ) Non quidem immerito varietatem quae-
fivit diligentissimus Solanus: nam *εὐφυνᾶ* requiritur ab recto
εὐφυνᾶς, si paradigmata grammatica spectes, ut *ἀληθεία ἀληθῆ*.
& *εὐφυνᾶ* Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae *ea* purum tam
in *a* quam *n* contrahi monet, sic *ὕγιᾶ* & *ὕγιᾶ* utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. *Θῶνος* & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. *Θῶνος* scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam *Θῶ-
νος*. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Angl. *οὗτος*. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo equiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
ter, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimaui, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Ms. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγωδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus,
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους
δεδῶ, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδὲν ἔπενδον) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρησιμογράφου) Forſan *χρησιμογράφου*, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum *λογογράφου*, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi *καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους*. Vel *χρησιμογράφου*, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρω) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχεῖς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtoph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit *καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαιδευτοί*. Et ſic *παχεῖς* de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τους πολλούς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus & res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὅναρ — ἐν τῇ τῶν πολλῶν. Sic *τους πολλούς* Scholiaſt. Thucyd. interpretatur *πένητας*, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνδὲς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπύθανον. Quin & *universos* interdum ſignificare *τους πολλούς*, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amſt. (ed. Leid. p. 300.) ubi *ὡς ἐπὶ Ἀραβας τους πολλούς* verti vult, *universos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, *κακαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν*. Sic paulo poſt dicuntur *τους ἐγκαφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυμμέται*. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὅτι δὲ δυνεῖν τοῦτοιν) Metus & spes divinationem & auguria repperunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. COGN. *Δυνεῖν* edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. *Δυνεῖν* ait Solanus edd. habere; at Parisina habet *δυοῖν*. Vorst. in *B.* 2. etiam *δυοῖν* adleverat, frustra. Quid in *Iunt.* fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & *δυνεῖν* & *δυοῖν* inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen *δυνεῖν* habere cognovi, ideo credo *δυοῖν* fuisse in *l.* Sed Solanum correxisse *δυνεῖν*, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe *δυνεῖν* rectum esse, si testimoniis indiger, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. *Bas.* ubi *δυνεῖν σταδίων*. Et *δυνεῖν νοοῖν* vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελοφούς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχιδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vaticibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. "Οπερ μείζωνος) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Mισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκηδὼνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπέρον) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mff. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικοῦν) Adscriptit Solan. vid. infra in Διτ. c. 2, Γαράμαντες μὲνοι πρόσκοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσκοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἶκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτούντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequè ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κείν' ὄχλα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνω — μαρτενόμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspensio circumactoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖα τάληθ' ἄα κοσκινόμεντις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτειςιν) Praesens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Iens. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & venit Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibit vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύγομεν &c. In verbis autem contractis num praeferens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κῆκείνοι) Sic ed. l. Reliquae ἐκείνοι. Sed malletm γοῦν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεῖς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προσιπέμπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προσιπέμπεται, rompra inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμενον) Qualem reges Perfarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet; annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. καὶ μεσόμενον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἀρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλέθροι) Pestis, perniciēs, exitium. An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ὀλέθριοι sic usitatus, & pluralis substantivi ὀλέθροι alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Ion. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgarum non sit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequae ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτως) Sic enim emendavimus, cum antea legereetur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) Lege, si lubet, Orig. c. Celf. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσσαι. Vocem στύεσσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσσαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. *Lysistrata*, eundem fere, quem alibi per οἷστρω φέρεσσαι, aut simile quid, effert. V. 'Or. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσσαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νύγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposuius edd. vet. lectionem στύεσσαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εύρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. 'Αλέξανδρος, vel ἀλεξητῆρ *auxiliator*, plenius exposita apud L. Bos ad Evāg. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, sribligo dictiōnis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque 'Αβωνουτῆιχος. *Aufoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est A, tres decades Λ & c. 'Αλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Meruebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiceret, eas primas quatuor literas esse in voce 'Αλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. 'Εκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) *ανδρὸς* describitur.

A. 1.	4) 96}	
Λ. 30.	8}	24
E. 5.		16
Ξ. 60.		16
		00.

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald.* & *W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde sequeretur, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius; *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἐωρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. Παρεκλείετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὥς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντως καὶ κείνας λέγων ὅτι εἶσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo; quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *πίστα, ποικίλη*. Κατάγραφος idem, quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphosque Thynos*. GUYET. Locus Catulli e. t. in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat Ἀλέξανδρος alioqui ἄνδρος corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim ἄνδρος mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in ἄνδρος, ideoque prius verum esse existimo. Nam si ἄνδρος hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. *Metam.* XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῇ) P. non ut in reliquis αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλαμβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεάζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῇ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῇ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revèra acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἦδ' ἐν (ὁ Ψευδομαντῆς) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεόν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos capiebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *cum apparituum*. Tum etiam propter singularem verbi δεικνύμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba ἐδειξε τὸν Δία: quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis mover, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. Il. γ, 700, Πηλεΐδης — θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τῷ καὶ δεικνύμενος, ait, δειξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relictis § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπεσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνάς) Hoc forsitan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. &, qui eam rem fuse profecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Πρωκοδομημένην) Ceteri Codd. πρωκονουμένην.

BOURD. In ed. Fl. ut edī curavimūs, προφρονι. In P. & Cod. B. mendose προφρονισμῶ. In rel. προφροδομημένῳ. SOLAN.

ed. l. 10. Πηγῇ) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: paret enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epict. p. 239 C. Apollo πηγῇ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ed. l. 12. Τύχῃ ἀγαθῇ) Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Esti & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ed. l. 16. Πάματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyaë filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, tenant en sa main Esculape ré d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille. Neque mox satis bene εἰκίσκον reddidit aedicularis, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocom: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum Κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ed. l. 13. Τεγγνημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est a γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

Lucian. Vol. V,

C c

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo & alterum in compluribus edd. omisum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56 γογγυμ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ γίγνo distincte opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Paist. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum vele, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. τοὺς ἐγκεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est conicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exentium*. V. autem Δρακ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. καὶ τὰς καρδίας προξηρημένων) Προξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώπου. καὶ ταῦτα καὶ θιβάσσει, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est a *πόνος* & *πένομαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. *Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*) Deleverat Solanus *ταῦτα* & *καὶ*, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσημῆχάτο*, & alibi non semel. Sic & *τοσαῦτα* & *τοιαῦτα* coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, *τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες*. REITZ.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. *Εἰκόνης*) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum *ΓΛΥΚΩΝ* legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia pater, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. Φῶς ἀνθρώποις) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: *καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων*, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur *Ἀντιλόχου*. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphiloch* praedicari eadem videas in *Εκκλ.* c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli & c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38, in *Dial. Mort. III*, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999, 2, & 771; *Xiphil.* in *Commod.* p. m. 290, *ἐστὶν ἐν Μαλλῶ* (sic enim emendandus ex Nostro aliiisque *Xiphil.* pro vitiolo *Μαλῶ*) *πῶλεϊ τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρεῖ δι' ὀνειράτων*. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam *προτρ. π.* 9, 1. — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochus* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui viderur. *Ἐπαγοῦς ἀνδρέου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν*, *Ἑκκλ. c. 12*; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochus* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in *Bacchum*. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. II. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinsii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδύσιμον λαβεῖν et musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas norat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian. Ep. 41, p. 421 Lips.* Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῶν τοῦ μέλους τὸ ἐνδύσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδύσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra *Abdic. c. 1 f. SOLAN. Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπὴλλαξε*) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro; tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὁβολούς) Cf. iterum infr. 'Εκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ.

ibid. 'Εκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλεξάνδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν: forte ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Uf. ant. numif. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nritur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἠμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. 'Εκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consulantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Geln. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεισημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Malii. Vid. Φιλοφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένη) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ὑπεγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obliquati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, disferre prodit, pseudopphetam ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, intpexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diss. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἡ ὕς υπολαβούσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχούσα, occurrens: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἔπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apostite*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μαστοῖς τὴν ῥίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI & c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere *Βρυτίας*, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταυ duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit *Βρυτίας*. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bochario in Chanaan cap. 33. Infulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-

φελτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034. (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης βρυττίας plane enim ita editio Flor. IENS. (βρυττίας legendum cum Dioscor. vel βρηττίας v. Strabon. Vorf.) Secuti sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis βρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plur. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 βρηττίαι. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, crystallum fuisse, ita conformatum & expolitur, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὑάλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetiaanschen Tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τητάου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγῳν) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antitheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de magorum artibus habebat; quod versio Gesneri

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSi Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγαν hoc legitur Scholion: ΟΥΤΟΣ ἴσως ὁ Κελσός, καὶ οὐτὰ Ὀριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρησεν, καὶ ἐβασίλευσε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: reddebat igitur oracula & uaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, atque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικά τεχναι Platonī in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accefferat, apta inprimis ad minimum illum decenter agendum. GRAEV. *Εχρησά) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἶδος. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. ἐνδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχεται. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμενν aequae dici atque νυχόμενν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter verum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maittaire. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Et si dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cyrmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἀρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἄκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhusos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κντιμίδα*, hoc est *ἀκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedicis *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipe*: etsi enim dicebatur *ἄρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonaste* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόματι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In *Amoribus*, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίρονται λέουσιν, ἀλλὰ ταυρὸς ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιβόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δ' ἐγὼ, οὐ συνὼν μὲν εὐνὰς μετὰ διώκουσι κάπροι*, in sequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκσίον*, quod idem est atque *ἀρκτείου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elsner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν* vertit, & *dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἣν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὸν ἐσόμενας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elsner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis *Amphilochum* fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus *Amphilochi* obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ ὀβολῶ) Vid. supra c. 19, *δύ ὀβολοὺς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, *δύο γυναῖκες λαβόμεναι τὰν χειρῶν*. Ubi post *δύο* pluralem habet, ut millies alibi, *παπυς* vero in duali collocat, quod quidem usitatus in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait *τὰ δέξιν ἀμφοτέρω*, at contra paulo supra, *δύο ὀφθαλμούςς*. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, *Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον* &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. "Εἶπας ait, *δὲ λέγουσι συμπεπρσβευκένας καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλὰς δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ γύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς ἓν Ὀλύμπῳ ἄσσον ἴδωτε, καὶ ὥς ἐπὶ, τὰ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα*. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc *ἴδωτ'*, quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo *ἴδωτι* positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, *τὰ δὲ βᾶτην*, ad Aiacem & Ulyssēm solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odys. Θ, 48, est petiitum, ubi *κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα βήτην*, iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* sine *πεντήκοντα* spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, illi *duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, illi *multa*, tu *nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inversè. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — *Χείμαρροι ποταμοί, κατ' ὄρεσσι ῥέοντες — συμβάλλετον*, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῆς) *Οἰνῆϊνς*. GUYET. Quaestum, quem A-

alexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, αἰ, Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δὴ βολῶν, μὴ μικρὸν οἰνεῖς, ὃ ἐταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον' *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quæstum hunc fuisse exiguum &c.* quem alium hæc verba sensum pariantur, non video. Emendandum itaque οἰνῆς. IENS. Οἰνῆς L. In reliquis prave οἰνθῆς. SOLAN. *ead. l. 14. Ἀνὰ) L. ἅμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo.* SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀνανήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέρ-
 ροτες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppeteret;
 non dubito, quin ἀνανήφορες scriptum sit in optimis; ut Ένυπ.
 c. 7, Έμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis.
 Adde Όρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέροτες) Nihil hic sine Codic-
 um auctoritate muto; etsi ἀνανήφορες aptissimum foret,
 quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate.
 Nam præter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p.
 124, οἷτα ἀνενέγκων ἐδάρεται, dein se colligens animum recipiebat.
 Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam
 edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio,
 absensent lædit, qui cum ebrio litigat. Ideoque vulgatam studio-
 se potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eam-
 que pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas
 liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo
 tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his
 oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adver-
 sarij pateat, dedisse operam Christianos gnauiter, ne sibi
 alijsve imponi per præstigiatores paterentur: quod ideo ob-
 servandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices ho-
 mines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας
 quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut
 hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo
 edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat Solanus, sine au-
 thoritate; utitur quippe Homer. II. Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαίνη
 ἐπέλῃ ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυ-
 βδίνη, ὀρμισῶ. At substantivè ponitur apud Homerum. Revera
 tamen adiectivum esse, patet ex alijs significationibus, ut cum
 pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. do-
 cet Stephanus. Et an non adiectivè usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνω τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἶδόντι) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτεγκτος) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino *μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet verficulum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. *Μάλβαξ* forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. *Χοίρεα* intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: *σίπυδρον* fictum puto ex *σίπυον*, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in *κυμίνευσ* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum verficulos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irfonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectantium aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & paruit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum & conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irsonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas respirationi infervientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανὸς δ' οὐκ εἰς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπεὶ δὲ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτὴν στρατιὰ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεῖς. Nam haec voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid muffitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecisset legato, caesis legionibus, Syriis defeciontem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σενηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet γ consonantem litteram ignorant Graeci, saepe per Υ exprimunt. Saepius per Β: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντωνίνου ἀρχαῖος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλογογασίου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrium enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re confuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisset oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτινισσιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincer. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατεία, corrupte, nisi quod l. στρατεῖα habet. SOLAN.

ibid. Ὀθρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Ofroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadvertum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Ofroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, debebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόθου) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θαλυχίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Perficis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Ἀστρ. c. 23, & Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχιδῶν ἀδύτοιςι πελάζειο* &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in V. *Βραγχιδῶν*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. *Notum illud oraculum Milesium; oraculum olim Branchidarum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut Plinius habet c. 29. Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν* dicitur Straboni l. XI, p. 518, & *μαντείον Διδυμῶν τοῦ ἐν Βραγχιδῶν*, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφήτιδα*. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphilochoi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilocho oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὢν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitionum. Ρουτιλιανός ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alius quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*: sic interpretes. Sed Ms. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basacus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaci* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sentium admittere possunt. Verre, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφεῖς τὴν ἐγκειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relictō exercitu, quem tenebat*, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit*; cum priora dubie reddidisset, *qui s'étoit signalé en plusieurs occasions*. At clare phrasin suam exferit noster auctor in principio Macrobiolum, (c. 7) ὢν ἕνα ἢ εὐσεβεστάτη μέγαλον αὐτοκράτορος τύχῃ εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγούσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur *proeliis*. Verre *magistratibus*. GUYET. Ἄνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεις.

Sed *τάξεις* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεις*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem (scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεις* legitur. SOLAN. *Πράξεις*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quarum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκμήσας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque fatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πράξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξετάζεσθαι* autem pro *εὐδοκμεῖσθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀληθιμμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra *Ἐπισκ.* c. 22, infra *ἐκκλ.* c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de Baeryliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 *εὐθύς*.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

Lucian. Vol. V.

D d

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucia-
nus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. L. 5. Καθ' αὐτοὺς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. 'Ο δέ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίας — ἐργάζομενος αὐτῷ) Refert auctor miram
Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad
ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δέ, inquit,
τοὺς ἀφικνευμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, Ξενίας τε καὶ
ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργάζομενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucia-
num Ξενίας, ut infra c. 56, Ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic
enim dona hospitalia dicuntur Ξένια vel Ξείνια, quae Latinis
laucia. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo
αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac
vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit
rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione
nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est,
muneribus aliquem sibi conciliare; & sic verti debuit. Vide omni-
no, studiosè lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas,
c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare*, usum
elegantè, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confir-
mandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo
infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap.
7, ἐργάσαι σε αὐτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότα-
τον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluber-
rimum vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire
convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere*,
comparare, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenos
A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi
eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum*. Lis
quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum
vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus
τὸ exercerent in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nitenti-
bus. Sed profecto cum τὸ exercerent sit receptior lectio, & tam
apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu con-
veniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum
Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam
cum τῷ ἐργάζεσθαι rectè componit, adstipulatorem afferens
Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum
notarit, ubi *exercere sumum* eodem plane modo occurrat. Ce-
terum non possum facere, quin hic opportune elegantem Ae-
liani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex
ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam atq;

que illustrem. IV nimirum ποικίλον, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἄθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄθλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnorum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, praemium, non certamen, significantis, id facile patiat. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praemium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκῃ μετ' ἄθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίοις. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὐνοῦς, quod marg. Ald. Wess. habet; verum quia & Pelleri φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait; Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*; vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Συνίσι) Forſan *synies*. GUYET. *Συνίσι δὲ οἷας*) Omnes libri, excepta *Fl.* ed. habent *syniesi δὲ οἷα*, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tetigſſe mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celſum, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, lectori, quid ſub imperatore Philoſopho rogaturi fuerint optimates, conſiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud tribuere, aut ipſum periculofa, imperante filio, temeritate ediſſerere. Caſſium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus Caſſius. . . . V. Volcat. Caſſ. I & XIII. Nec deerant, qui ſive pertaeſi dominationis, ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio, aut honorum ſub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio ſcriptam.) In *Fl.* eſt *syniesi*, quod ad noſtram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus eſt in parentheſi illa notae Solanianae, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in eius noſt. Mſſ. inveni. REITZ. Omnes, quantum ſcio, legunt *syniesi δὲ οἷα εἰκός — τὰς πύστις πυνθάνεσθαι*, & *syniesi* imperfecto tempore reſerunt ad ipſum Alexandrum, intelligebat: ſed vel ſic *οἷα & τὰς πύστις* non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum *synies δὲ οἷας — τὰς πύστις*. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecutus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiffimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστις πυνθάνεσθαι) Huiuſmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμην μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμάω, φίλημα φιλήσαι, Graecis aequae familiares eſſe ac Latinis, vid. Spanh. ad Ariſtoph. Pl. 10. Et Noſtrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος δὲ ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν p. 86, ἤριζον ἔριν ἐρωτικήν. L. III, 113, gursus, φίληματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουςα πάλην. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Ienf. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est; ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν; ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνας ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphonia causa facta, pro τίνας τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ. ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιὰς ἀκτίς) Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod οὐ extre-

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac dere Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ος καί)" "Ος καρ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοτούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer alius operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. μείζον ἀει προσονοει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμὴ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκροσεκλήμης) Etsi & ἀκείρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. T, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, πυλῶων. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησίων marg. I. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῷ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθνος τὴν ἀρχαίων συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit, quod εἰς χρησμὸν, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἐντὴν ὁψείας συντελεῖν δύναμενον, qui non solum ad *ascendendos oculos adjuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδ' ἂν συντελούντες τῷ χρησμῷ potius significet, nihil *adiuvantes oraculum*, vel nihil *contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένης αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκροσκόμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκροσκόμην. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροσκόμης. Nam ibi Codicem P. ἀκροσκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροσκ. habere, cum Cod. ἀκροσ. iam cum cett. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. inverse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκροσ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia praeferas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. proficietur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos. p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum fatidis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim τελουμένων. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ' Ἀθήνῃσι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Caes. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἕκαστος ὡς τις ἀλιτρός vel; ut habet Lampridius, necno ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων*. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. *Χριστιανός*) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitionis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Laëtant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congestit Iac. Elfn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isidigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. Πιστεύοντες τῷ Θεῷ) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. *Τύχη τῇ ἀγαθῇ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξω Χριστιανούς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diff. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. Ρουτιλλία) Fictum nomen putarim, quo superstitionem feminam denotet: certe illud *τις* vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Elfner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poënicum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrum Tyrannicid. c. 17, *ἐν ὀφθαλμοῖς δεῖξας*. Sic *οἷς & κατ' ὀφθαλμούς* vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. Ὀλεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur *τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός*. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

ibid. Ἐκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose *καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιλημάτων τε ἐγγίνετο* cum rectius Mf. *ἐκείνης ἀνδρός*, sc. *Ρουτιλίας*. GRAEV. *Ἐκείνης*) Auditoritate Mf. G. secutus sum: libri enim, quos consului, *ἐκείνου* omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere *κολπούς*, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et *κόλπου* singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero *κόλποι* dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Paft. I, pag. 27 ed. Iung. *Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόνης ἐπήχυσεν*. Iterum *ibid. pag. 34. Ἐμπιπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις*. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, sive potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) *τὴν χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε*. Homer. Iliad. I, sive IX, 566, *Πρόχην καθεζομένην, δούοντο δ' ἑδάκρυσι κόλποι*. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — *Κήρ.*) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant*. V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas*. Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάμνη) Vide Aristoph. *ἴππ.* pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagorae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δίνε φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Δίδε εἴσι, Δίδε βληθεῖσα κεραυνῶ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δίνε φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἔς Δίδε εἴσι, Δίδε βληθεῖσα κεραυνῶ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum; ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προσιπὼν δὲ ('Αλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐτη τεττήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῶ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δίνε) Esti eodem redit, legasne δίνε, an Δίδε, cum Schol. ego Δίδε tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Δίδε, ac sic dicatur *ex love* orta anima *ad lovem* redire: verum quia forent, qui ter repetito Δίδε & quadruplici exitu syllabae in δε acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. I. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & rursus, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursus coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderent, alios etiam *μεγάλου* ante *βληθείσα* inferuisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi lensium idem iam optime fecisse, in Lectr. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διὸς εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διὸς versum quoque inchoari credebatur vir clariss. At si iam a *καὶ πάλιν* inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοπρόλους, vel Θεοπύλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεοεικέλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprimè convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πιδιον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δαδ' ἐγμύτος est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτώκαιδ. ἑτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἠύχουν) Si ab εὐχομαι formatum esset hoc verbum, ἡύχοντο ex marg. Ald. recepissem, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. l. Reliquae ἀληθῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Τισανού) Mox ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πάλαι Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἢ δ' ὅς Ἐσκληπιδὲς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐκ.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquis alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quel-qu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctā illa distinctio iam comparēbat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. χρησμοδοῦντα: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. *Χρησμοδοῦντα*) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μηδὲ τοῦτ' ἐβελήσης εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Λεπίδω) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN. *ibid. Ὅτι σου*) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὅτι σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisse, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεσθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysmā* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγεσθαι, quod *solvere*, *navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysmā* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vectus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Διεσθάρθαι) Sola *Amst.* male *Διεσθάρθαι*, quod in marg. correxit LA. CROZE.

ead. l. 15. γὰρ) Ed. *I.* in aliis δέ. SOLAN. Δὲ) Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρον proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τῶν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μιᾶς δὲ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutat, ex una *I.* Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δὲ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verbum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς καμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

in *divitis patris domo reconditae iacent*. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Ἦν πρὸ γῆς) (Significat *solum vertere*, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. *de fugiendo*, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nat. Deorum L. SOLAN. Ἐλεύκειν γῆν, *pervagari terram*. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas sententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαιῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαιῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνω) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαίδ. ε. ubi συκίνη γυνώμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχούσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ἐπὶ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. *lunt.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοφ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι introducere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē σκύλλη, quam pro σκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *caedae & ſcillae*, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ρουτιλλιανόν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ρουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri; niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκμοῦντα πάροδον, in eiſdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ρουτιλλιανόν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Adiuſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani adiutum? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὴν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν, lege πρόσδοον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui.* Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum lensio eiectum vellet, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro fulcro enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάροδος recte scribendum docet ille; nam ibid. IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἰσόδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & *πάροδος* utrovis more accipere, & cogitare, an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* *Alexandri*, qui *praefligiatori* suo *praeludat*, ac *populum* *alliciat*? Sed totum *πάροδον* eiicere, quam nimis arguari, malo. Si vero probare possem, id *introducțorem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum *Lucianus*. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διήπ.* Vorst. Consentunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. *Eik.* § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Facebant iam, qui *M. Aur. Antoninum* nullis huiusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione *Fulminatrice* vulgo feruntur, quomocumque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *I. Capitol.* in *M. Aur. XIII*, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes *Antoninus* acciverit, peregrinos ritus impleverit, *Romam* omni genere *lustraverit*, *retardatusque a bellica professione sit*: ut ergo haec, quae hic a *Luciano* narrantur, non sint ab ipso *Marco* facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171, & qui eum citat, auctorem vitae *M. Aurel.* operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. *Ep. Marci* ad calcem *Apol. 4 Iustini*. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίαν) Aliter rem narrat *I. Capitol.* in *M. Aurel. Ant. XIV*. Cum enim *Aquileiam* usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum *Furio Victorino Praefecto praetorio* interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμών) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιφρόντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσφρόντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσφρόντων Mss. Reg. 3011, probante *Bel. de Ball.*

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακινδύνων τὸ ἐδῆλον. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. l. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχουμαι frequentissime, cum apud *Lucianum*, tum apud optimos quoque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχουσαι de eo, quod mihi in *men-*
Lucian. Vol. V. E e

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταρασσει exponit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπίες) Ὠπίες. GUYET. Notaverat quidem Solan. ὀπίες esse in Fl. Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in profa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Πανράκις. Hefych. Πανράκις, ὁλγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρημοὶ ἑκτὸς sunt quaestiones, sive petitiones oraculorum οὐτο. GESN.

ead. l. 16. Μόρφι) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, si-
ve, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴ καὶ ἀσημα. Μορφεὺ βαργούλω
ἰσχὶ ἀγχιγινέχεται φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice
intelligent, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc
monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vo-
cibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur,
nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset,
crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vi-
tae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in
Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas fa-
tis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata-
ram a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arce-
rem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse
apparet. Hunc, omiſſis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως,
effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae &
ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba bar-
bara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non e-
quidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint,
modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omissum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibi in praef. § XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεὺς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλφ. BOURD.

ead. l. 7. Προφανὺς) Illud *προφανὺς* referendum est ad *κατασημνημένον*. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius *ἐφ' ὃ* hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, *ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί*. Noster supr. Hermot. c. 50, *οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι*. Dion. Hal. Ant. X. pag. 638, 19, *συνίστασθαι τινας* — *ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου*. Idem VII, pag. 473, 39, *Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς*. Evang. Matth. XXVI, 50, *Ἐταῖρε ἐφ' ὃ πάρεσι*; ubi tamen nonnulli Codd. habent *ἐφ' ὃ*, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elfner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνελήθει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδι) Certe *κυτμίδα* recipiendum, ut conveniat cum *δροσίν*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρόσον*. Aut *δροσίν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui *ἦν τέκε* in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δροσίν* & *τέ κε* in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Ἀντοῦς* pertinebit? quo *ἦν* respiciet? REITZ. *Δροσίν τε καὶ Ἴδους* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρίσθαι) *Χρίσθαι*. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & *χρίσαι*, aequae ac *χρίσαν* & *χρίσεν*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Ἀντοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendens excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκυκῆς) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. *ἐραμίτου τοῦτον καὶ πλευσούντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὴ γυν.) *Τοὺς ἐκκαίδεκα ὁβολούς*. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi *γυγνόμενον* & *γυγνόμενον*, *metres*, *reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer Th. Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὴν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σύ γε πλωμένος* male relatum in sedem suam retransiit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάγας) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit *φιλοσαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἰώθει. SOLAN.

ead. l. 14. Δῆγματι χρηστῶ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympol. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῶ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti *καιρίον τραύμα* eadem ratione pro letali poni, *tralatitium* est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογήσῃτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλίαν ὥ συμβουλευόμενα) Erasmus, *negans, se clam esse, quae suscipiunt Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suassent.* Etiam Sponius modo, *il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilius*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suaserim Rutiliano.* GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Παθίας) Flor. Cod. ἐρδία γενομένη μου ἢ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Εὐνοφῶντι) Non video, quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histriomia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ένυπ. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμούς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Σνγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον ut Ev. d. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαῖον ἐγένοντο minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπῃ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὃν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλυνεν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneſo, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν νῦν μακρὰ, πλείωνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμόνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιαλὸν τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam & Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponneſos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtiā pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davif. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cufus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. I. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμης) P. L. in reliquis ὀρμης. SOLAN.

ibid. ἐν δέοις) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, naetus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκέστη τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυμένον, οὐκ ἐν δέοις θρασυόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐν δέοις θρασυόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐν δέοις τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. Ald. nempe οὐκ ἐν δέοις θρασυόμενος, supple καιρῷ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblaram, morfu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nau-tam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐν δέοις pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν πώποτε ἐν δέοις κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in I. ἐν δέοις tantum linea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. I. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοις, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iungere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est.

que locutio f. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsi. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera ΓΑΛΩΝ Ἰωνοπολίτων vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagirasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. 3) L. VERI ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. Aur. Viét. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Abonoteichiton exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam corona laurea, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακον ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Cellus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. Τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. Τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferrī solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον (scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφαναθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confers cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola Salm. nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurien- sis ed. id exhibeat ab omnibus praeiis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui caput vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scriba dederit πολιῆδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολίς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολίς sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Tropho- nii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θαυμάσας ἔχῃ) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I, & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοι τί ἄλλο ἔχει

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet: Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτὸν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρῆς ἔχων, & similia, quae vid. collecta apud Maittairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχουσί) Conf. supra c. 47. SOLAN.

INDE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcillii coniectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem aliqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λάμβδας σεαυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut Belgice dicimus, sive te ipsum fefellisti, vel, si mavis, imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem. Vel potius, nesciebas ipse, quid faceres: omnia enim haec significat, & eodem sere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγνηότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, imprudens peribis, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σεαυτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαβόντες ὑσπνάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάβωμεν ἐπιτφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖται discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀσινάφῃ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἶνον. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, rebus novis studere. Hippocr. de Art. p. 589, 44, καὶ οὐκ ἀρκεῖ μόνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλεῖν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθῃσαι καταλούμενος) 'Αφόμενος, ὃ Λυκῖνος, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταλούμενος, Σηλυδρίαν ἀνδρωπον ὄρων. Vertit Obsoepheus: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanna excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτόν· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὖωχῆσομεν αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταλούμενον, cantu & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχημονι μέθῃ καταλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταλούμενον, sine diphthongo; cum sit a καταλύομαι, —οῦμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. 'Εσθῆς μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. 'Εναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ. — quod & apud Agaperum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ 'Ρόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssae spreta. Rhodope quae stu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. 'Ρόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. 'Τπὸ κρούμασι καὶ τερτίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθ κιβάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Et si autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibus interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὁπότε οὖν σπουδάσεις περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δέας ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαι, φανέτος ἂν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἄνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Verrit interpres, *legibus consentanea*. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Λυδὴ τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μόνον. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεύς) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὅλος. SOLAN. Et si vulgatum ὅλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὅλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Πάπα), Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν αὐτοῦ κύνα) Vertunt: Παπαε, Craton, quam asperum canem

num in nos solvisti, nescio quam Latine. *Asper dens* apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἷδα δ' ἔγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων, *novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus*. GRAEV.

ibid. Κάρχαρον) Qualis Appii canina *facundia*, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυνικὸν φιλόσοφον διατίθεται, διὰ τὸ ἐλογητικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

eod. l. 10. Σοὶ ἐπαρ.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem; exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαυτὰ σοὶ ὦ πᾶτερ — πέπονθε. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrum satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς ἐμὶ σοὶ, ὦ Πρόσειδον. Vid. & c. seq. f. &c. qualia plura collegit Iensf. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensf. not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

eod. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὅγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

eod. l. 16. Οὗτος αἰσχρὰ) Persuasi antiqui, *saltationem* umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ οἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγέννη

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, *αἰς οὐδ' ἐν δέον κατακλωμένῳ*, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nulum usum fracto*. Paulo post *μὴ ὥραισιν ἀρα ἰκοίμην*, est male peccatam, ut supra notavi: interpres invenuste, *nunquam ego venustatem consequar*. Nam quamvis *venustas* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiciās, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. 'Εν βαθεῖ τούτῳ πάγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. 'Ολεθρίῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 21. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ ἀδιδί, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὥραισιν ἀρα ἰκοίμην) An sic? *μὴ ὥραισιν ἀρεσκοίμην*. Τὸ ἀρεσκοίμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. *Μὴ ὥραισιν ἰκοισθε*, ait, *Εἰδὸς τι κατὰρας ἀρχαῖκός ταῦτα γινέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο. ὥς ἐν τῷ 'Ἦρας καὶ Διδὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως' μὴ ὥραισιν ἰκοίμην, εἴτε τοιοῦτον ἀνασχοίμην καὶ αὐδὺς ἐν τοῖς μὴ ὥραισιν ἰκοίτο ὁ λῆρος ἐκείνος*: at in ipso Aristoph. legitur, *Ἄλλὰ μὴ ὥρας ἰκοισθε*, quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὥρας pro ὥραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime peccat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. 'Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἥδ' ἡ ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc misereret*. Sed non expressit illud *ὥς νῦν γε*, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, *τὸ νῦν ἔχον*, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
τος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expres-
sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρόην) Vide Paroemiogr. BOURD.
Sic Long. Paft. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
Long. Paft. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὐτοὶ παῖς ἐγώ,
καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
I. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὕπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνὶ πλοῖα
παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνὶ πλοῖος & hic recipien-
dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρύλλιν vocat Calli-
mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὅμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηριόνη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco mo-
do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
το ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
san. BOURD. V. Thef. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo
eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exest-
ides citharoedus Pythia vicis. Vicis & Caryorum certamen in Lace-
daemonia.* Unde Statius: *Plaudenti que habiles Caryae resonare
Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curati.* Denique
meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
I. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστίν αἱ Καρυαί. Καὶ
αἰγυαλμα ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίαι παρθένοι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χωρίως αὐταῖς καθίστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum communuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typoth. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plur. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδασκίει) Fere suspicor, Solanum quaevisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro *een Toon aangeven*. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθίζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Παν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπὸ χειρὶσάμενοι) Vertunt, Erasmus; ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari desissent. Annotavit pater, ἀπὸ χειρὶς εἶναι, τὸ πικτεῦν καὶ παγκρατιάειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παισάντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζουσιν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζουσιν & κωμάζουσιν interpretationem addit; hic rectius, apertius deinceps. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accenientur Lacedaemonii, verbo κωμάζουσιν uti de saltatione hilarum. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16,

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθεν νέοι κόμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοῖγ' αὖ καί ποισαντες ὑπ' ὀρχημῶ καὶ αἰοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κομάειν ὀρχεῖσθαι, & κόμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κομάξατο) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κομάσατο. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, discite ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericæ saltatione
Il. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρία) Erst ἀνδρία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt:
Invenitur autem scriptum modo ἀνδρία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία. REITZ.

ibid. Καὶ αἱ γυμνοποδίαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσας) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ γυμνοπαῖδιαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσας, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agesilai ἐπεὶ δὲ παῖδα, inquit, ὄντα
αὐτὸν γυμνοπαῖδιας ἀγομὲνους ὁ χοροποῖδης ἵστασεν εἰς ἀσημεῖον
τόπον. Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
γυμνοπαῖδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii La-
con. lib. 11, c. 12. GRAEV. γυμνοπαῖδια) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. Ff

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agesil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσηγησάμενον τὰ περὶ τῆς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμονί.* In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοποδίας*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδίας*, *γυμνοπαιδική* ἔρχησις, ut non probemus emendationem Meursianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοποδία*, *γυμνοπαιδίας* substituit. *γυμνοπαιδίας* sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. *γυμνοπαιδῶν τε οὐδῶν* (i. οὐσης) *τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακοῦ χοροῦ ἔνθεν ὄντος κ. τ. λ.* designat ira tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agesil. p. 7118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαιδίας* spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαιδική*, inquit, *παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ἔρχήσει.* Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, *γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται αἱ παιδὲς πάντες κ. τ. λ.* sunt enim plusscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαιδίας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοποδία* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φανομηνίδας* ludibrii causa appellabant Lacenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GERN.

ead. l. 13. Ὁμοίως Graev. in nota *ὁμοίως* legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀμηρος) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) *Ἀσπίς* Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβιστητήρας) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. L. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχηστέρας ἐδίευνον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίευνον*. MARCII,

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cylpeo Achillis Il. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδινεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὁρχημοῖσι scriptis sic dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur initiandus, qui θροισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργία σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoris. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῆ τυχας, ac testibus his epunias mortuorum fortunas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἀχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeis ea intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obiscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παιδῶν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπαρχοῦντο δὲ ἀριστοί, προκρίθεντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praeflarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amtruas, sic populus redamtruas. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἔξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἔξορχησάμεν allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut fit fit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysoth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostori initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera semur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἔξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἔξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciphr. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἔξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt*, (*substituerunt editum, errore typographico, credo.*) REITZ.

ead. l. 6. Διηγεῖν) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. ὅτι) W. Sic Thucyd. V, 70, ὅτι ἀλλήτων. Adde Nostrium c. 72, ὅτι αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῇ defendi potest, ὅτι tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτοι, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα

ὁμιλ. βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύργῃ &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προῖσι τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὲ ὄντων ὀργάνων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβαλοῖς. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερτίσμασι: ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Virringa, quem, qui plura considerat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 & rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχεῖντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem alius accommodare*, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi huic ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνεταττον εἰ ποιεῖται τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἐδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγύρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπορχήματα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἐδομένον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρικὴ. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes*. Σχήμα enim vel σχηματίον erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδὰ μῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαθεῖρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἐγὼ οὐ σχηματίζεν βαυλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινούντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύεται. L. BOS.

Pag. 134. L. 1. Μιμνῶμεται) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum vertit interpres: malleum arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιδυὺς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab Instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιμμένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἀρη, &c quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μῶν κινήσεως, διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam. Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτορ ἐκήπευ τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ἱκούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν Attalus Philometor herbas venenatas serebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνη Τέχνην πεποινται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκεχώρηκα. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis salutare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βρίαῶ, βριαρὲς, βριαρεὺς, Βριμω, ὀβριμος, Βριμὸς &c. Πρία, πρίαῶ, πριάμω, πριάμω, i. e. βριαρὲς, ισχυρὸς, & sic porro. Item a πρίαῶ, πρίαῶ, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1. Animad. ad Athen. BOURD. Animadvertite sodes, quam lepide possint interpretari. Obscopus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institu-

nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Id. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrard. Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congestit. SOLAN.

ibid. Πεποιημένων) I. e. ἡσκευάστα, exercentem. GUYET. Πεποιημένων) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam μοχ παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πεποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ον, tamen aſſi-ve accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, essetne πεποιημένων masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam si non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιῆσαι τι significare idem, quod Belgae dicunt, zyn werk ergens van maken, mihi non est dubium. Et frustra Gronov. πεποιημ. corrigere, assentior k. Ellnero ad Hebr. XII; 27, licet exempla, quae aſſert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu afferunt. At sine auctoris. Sed Plut. in Theſt. aſſert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο ταῦτο, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. l. 1. Ἀπὸ) Quia utrumque bonum, unam Fl. reliquis omnibus bio praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἀπὸ edidit, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσθέν & Δημοσθένης supra quoque iam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encora. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περί, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copiose Long. ποιμὲν. lib. 2. BOURD. *ibid.* Βακχικὰ) V. Meurf. Orch. Platoni βακχία dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατον) B. 2. γεν — prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δὲ ἐστὶν ὃ, γένος ὄν, γένος οὐκ ἔχον. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quæ generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γεννικὼτ. legas, possis intelligere eas, quæ viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικνιδά, καὶ Ἑμμέλειαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribere Σάκιννις. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. in Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περί ἀποροίας. Meurf. Orch. SOLAN. *ibid.* Σικνιδός) Athen. I. Ab inventore sic dicta ficinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorum liberorum Themistoclis facit, *IIa*id. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρημική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, hæc Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. *Fl. B.* 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variant. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ira Solanus in marg. *Hag.* ed. manifesto notarar. At in *Iun.* contra scripserat, M. cum Exc. *Fl. & B.* 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίας video esse in P. eamque id veris, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδίας institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

Ictatio & lusus, ut Bened. παιδῶν legens vertit, fere bis idem, & *instinctio* (scopo Luciani apprimè convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότιτος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχημοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

cad. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχημος, pro vulgato ὄρχημος, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

cad. l. 9. Ωδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχημος. SOLAN.

ibid. Ὀρχημος) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχημόν καὶ αἰοδῆν. Item Odyss. Ψ, 134: Ex vel decies alibi. REITZ.

cad. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confusus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοδῆν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδῆν. GESN.

cad. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοδῆν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis affuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδῆν Τρεψάμενοι τέποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis insipienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὸν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Παρὶ κρήνην ἰοειδ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε παρὶ κρήνην ἰοειδέα πῶς ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βοῶντο ἄρυσθενός Κροτάκος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Ob-
sopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πῶς ἀπαλοῖσι cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ul-
la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omni ge-
nus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae
sunt finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum proba-
mus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem*
violacei coloris. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπὼ οἱ λειμῶ-
νες ἀνθοεμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδῶτι βαδίζειν. Vide, quae in
hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit do-
ctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. *Θεογ.* 3.
SOLAN.

ibid. Ὀρχαῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed.
P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lu-
cianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici:
sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίσαν-
τα εἰς τοῦ ἐκείνου ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόν
ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vi-
de etiam *Πητ.* c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tra-
dit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ὅτι το ὀρ-
χεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσιταλεῖν ἠγοούμενος
τὴν τοιαύτην γυμναστικὴν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησιν.
Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed.
Steph. Memini & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon.
Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀρ-
δρὸν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra A-
mor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ
ἐμμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis
deerat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτην. So-
LAN. Videretur legendum τρίτον, intell. *sidos*. Geminus huic lo-
cus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltatio-
nem constituisse dicitur ἐκ τῆς κομικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ
τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλαια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγε-
το σικιμνίς. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex
Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea.
GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum;
quod scribae distantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credidere ἐστὶ denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρίτον, quod Gesn. non vitia nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumta Sicinride. GESN.*

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίου) At supra § 2 habuimus αὐλητὰς κυκλίου. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrium Ἀπαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν δάμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam ἐσχηματισμένος. At forsitan Lucianus dederit νῦξημένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. ἑμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχοῦμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *aliis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενος; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indurus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infrangens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾶν εαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. περίφθιν αὐτὴν ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

ead. l. 12. Καὶ μόνῃς τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans*. Quis intelliget? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci fervire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut lauderetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie reus sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

ead. l. 4. Μιμεῖσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τέρπου αὐτῇ νετέμμεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγειρῶν πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? meroe nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τιβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τιβία* erat *Φρυγία ὅλη*. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Δαυμ* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσωπ.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρήται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακόνη τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάφ.* Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δαυ* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάοις* derivare, qui *Δαυοι* sint dicti antiquitus. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῇ νετέμμεν) *Αὐτῆς νετέμμεν*; GUYET. Nae

νόμικεν W. recte, ut cap. 35. In impressis *νομήκεν*. SOLAN.

ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ γέται, καὶ Τιβιοί, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώητοι. Philostratus in imaginibus, ὅσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῶν & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδει ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Ξανθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ Ξεῖος Ἡρώδης καὶ Ξυρῶρος εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρικον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφένηκεν ἐχθρὸς; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ καχῆτος δὲ ὡς ἐκείνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, παρῆians ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur Manduci. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. Vorst.) (Τιμ. c. 14 inter fervorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλεον ἅπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίονα, Μίδα, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἅπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἅπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἅπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ἣ ὤνῃσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυμιοβ. Vorst. Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, Pat. ed. T. V, p. 29, ubi Davos & Gelas a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακρίτω τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάω. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. Ald. Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam σοφῆ in comoediis vulgaram fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώτεραι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πῶς ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca cenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralē a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πῶς ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis verbis ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθίας quoque, non πυγμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιάν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὀψιμαθῆ) Ὀψιμαθείς, *seri studiorum.* Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντιθετον παιδομαθείς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praecellatum sit prae γενικωτέρας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. i Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum fuis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus.* BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustum induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Ἀλὼν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὸν*

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13, Poranus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Ἀνδρῶν non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὀπερ.) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὁπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστριζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hesychium iubet videre Vorflius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congestisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς θερμαῦστριδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀραπιδήσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποιῶν, ὃ δὲ θερμαῦστριζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gratum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. versum 144, ubi θερμαῦστραι τὸ βρέμονσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράργης. Unde concludit, θερμαῦστρις etiam legendum, non θερμαστρις, apud Hesych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum θερμαῦστριζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Sakt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, re praesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hesych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV; VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. γ.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L; 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀγέσθηκεν) Significatio haec, pro *abhorre*re, αἰε

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ:

ead. l. 16. Τὰ τ' ἔορτα) Hom. II. A, 70, ὅς ἤδ' η τὰ τ' ἔορτα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸς ἔορτα. M. etiam τ' ἔορτα. SOLAN. Itaque ex Homero & Cod. M. vulgaram mutavi, quia ἔορτα per dialysin magis Homericum, quam ἔρτα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II, 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis videri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?* SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 & seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in Thucydide mallem legere αὐτά. Nam & sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum repetuntur: γινῶναι τε τὰ δέορτα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucyd. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτον ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὅς οὐδ' εὖδὲς ἔσσαν οἶμαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέορτα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονάς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀντὺς ἀδίας) Vid. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυος ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὕρισκόμενον πῆσσι τῶν ἀετῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV. Eur. Or. 331, 391, & passim. SOLAN.

ibid. Πῆσσι τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? GUYET. De qua fusius Sup. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Biblioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN. Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 120 ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Ofiris. Sic igitur Phurnutus, μυθολογείται ὅτι διασπα-
σθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ
γεωργοὶ — συνέχεν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes
apud Laſtant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiaſt. ad ll. B, Catal.
54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Oik.
cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 ſecuti edidimus
καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίſτ. Ita mox pag. ſeq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου,
καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίſτ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipſum
Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. καὶ Ἀλιρρόθιον) Et *Halirrhothium*, de quo ad
Pauſan. Haec omiſit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος
πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte
occuſus, quae prima lis in Areopago iudicata eſt: quamquam
corruptus eſt Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεὺς ξενίαν) Eleuſinus Triptolemi pater, apud
quem diverſata eſt Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C.
Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleuſine ſepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Faſt. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνος) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Theſei is filius, cuius fabula mihi igno-
ta eſt. V. Pauſ. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem
& Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua Tzetzes
ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide
commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt Ovidius Hero. 2,
narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hi-
ſtoriam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr.
l. c. quam viciffim ad Demophoontem refert Plut. in Theſeo
pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Muni-
tum clam educatum ab Aethra matre Theſei &c. Utraque res
aptiſſimum ſaltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quae-
ſivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus
Acamas & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad
Aur. Viſt. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid.
Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγομένον ἐπὶ Ἑλένης ἀπαί-
τηſιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap.
At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus: nam duo diverſi
ſunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κἀνοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12.
De priore autem intelligendus hic Noſter, cum ad Athenien-
ſium res geſtas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

Gg

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφύρεος πλόκαμος, καὶ Μίνως πόντος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* Legendum censeo, καὶ Μίνως πόντος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim Ovidius in *Met.* & Virgilius in *Ceiri*, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obfopœus *Spartanorum retributio*, peridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλκίβηδιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. *pag. 26 A. & III, p. 70 B.* ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere pleraque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti-prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubios* πηχίς, & *Digitos* Δακτύλους. Vid. ad *Rhet. praec. c. 6.* GESN. *ead. l. 6.* Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscantis. V. Ovid. *Met. VI.* SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγῇ) Cic. *Tusc. D. III, 26, & Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* Ad quem vid. Davis. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγῇ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragicī Sthenoeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἠλῆν περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν π. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furis Athamas & imagine falsa*. Adde IV. Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυδριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgaris id fit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tueretur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσῃω. τὸν δὲ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀσρόπυ) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρνίον W. & Fl. (L. etiam inserit ἄρνιον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inserere ἄρνιον; ita ut credas, & δέρας & ἄρνιον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἄρνιου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa ponuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἄρνιον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων: ubi Codd. alij στρατίαν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiftoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντρυόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύαν) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltēs dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννησιν) P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννησιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεσιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημένον) In M. Fl. & I. προφημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημένον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡς οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſιόπεια) V. Ὑπ. ſix. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſſιόπεια reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſſιόπ. forſan fruſtra. Eſſi enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Καſſιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio auſto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Καſſιόπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Καſſιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſſιόπεια: ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum fuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Laët. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύασις δὲ, διὰ τὸ τεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆναι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. h.

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia asserere liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscribere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνόμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανὸς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera T, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occulus egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαρτικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaepharum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαρτικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλω) V. Φίλοφ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 123, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ πολόν) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantam, & iitionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit, Sic tuus ardescat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δάλον τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σισήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inseram. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μαντίαν Ἀλκυωνος οἴκησιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is l. 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et εὐλμένας fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὴν νῆσσον Ἐχινάδες ἕρμον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδου) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδου bona, quia proprie *emersionem* ex mari significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servant, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἑκαίαν καὶ τὴν σύκην, & καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδοκε, (quia terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere *productione*, ac *fursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσθαι utitur; ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκισιν) Vide Thucydidem sine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilii in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδ' Ἀλκμαίων ἔχινάδας εὐρὺν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignorance saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. I. 5. Οἰκισιν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. I. 9. Ῥοδῶν) V. supra c. I. SÖEAN.

ead. I. 11. Ἀλκιστιν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. Ῥὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἰστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μίᾳ νηϊ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργούς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλευσαι τὸν Εὐξείνου κ. τ. λ. Contra *quingenta exsilibus* Asiam penetratam a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add: 8, 274, ubi *quingenta animae* vocantur; numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. I. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, *quingenta navium classem*. Dandum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα γῶν στόλον, *quinquaginta invenum navalem expeditionem*, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ γῶν, εἴτε καὶ περὶ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μεγέθους παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μίας νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & FL ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit γῶν.) REITZ. *ibid.* Ἄλλον — τρόπιν) Quam hic ἄλλον τρόπιν navis appellat Noster, ea est εὐλαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Proprius ad nostrum Apollon. I, 524: ἥ δ' αὖ καὶ αὐτὴ Πηλιάς ἰαχὴν Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δ' ὕρου θεῖον ἐλάηλατο, τὰ ῥ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Ἀλλήθραν κίεσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδῶλον χαοντικῶν ἀποβροτησίαν εἰσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his instare duci &c.* GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exsilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscripsit Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidissem, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. "Οσαι) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare quotquot, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσος Θεοὶ εἰς' ἐν' Ὀλύμπῳ Hom. II. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguib, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguib, visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. Leedes.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divinus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphi est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. xv. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μερίζομενον) Μερίζομενον hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ἧδῃ, quamdiu later anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρον) Post matrem interfectam ad Lysimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob infidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintil提高 Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In FI. & veteribus plerisque *ἐαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκάσιον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & FI. sic legere cum I. & H. Forſan ὅσπερ quaesivir, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὅσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae unque recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτοσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obſopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores ſacſitare conſueverunt*. Sed apertius potuiſſet reddere, *quod & rhetoribus neceſſarium*. Nam ſi priore modo redditur, ſonat ac ſi ὅσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὅσπερ Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησιμὸς) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celf. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro καλῶντος, quod in reliquis eſt, legitur φωνεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶ) Tangit verus oraculum, quod quidem ſic apud Plut. καὶ κωφῶ συνίημι, καὶ οὐ καλῶντος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chryſoſtomo in Babyła, & a Luciano in Iove conſutato. Exſtat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Baſil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ Λάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Καλῶντος) Operae pretium videtur exiſtimaviſſe Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noſter Attice potius καλοῦντος dicere ſolet: ſed quia Herodoti leſtione illius menti obverſabatur, Ionica dialeſto hic uſus videtur, licet καλῶντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenſet, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philoſtr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Velpaf. c. 13, & Noſter Δημων. c. 3, & Ἀπαίδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarar Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen *ἐκατηγόρει* edendum iusserrat: sic enim in *Iun.* adscriptit. Sed semel in errorem se adduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam *κατηγόρει* verum, *ἐκατηγόρει* falsum esse, vid. nos supra ad *a. Ver. Hist. c. 7.* ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευόμενός) Diu, fateor, hic locus me torfit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe *γοντευόμενός* pro vulgato *γοντευόμενός*. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, quae ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod *ἀνακλουθόν* dedit, operae pretium erit, eam vertisse. At ergo Demetrius: Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducit, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniosi habentem motum, dum homines fuscinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil. Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευόμενός) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. *γοντευόμενός*. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲ τὸ τοῦ ὀρχήστου πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic *μὴ δέον*. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδέηθη τοῦ Δημητρίου εὐγνομονεστάτην, οἷμαι, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio acquirissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem acquirissimam postulat. Sic Aeschines *κατὰ Κτησίφ. δέσπομα ὑμῶν μετρίαν δέσιν*, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυπεῖσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Callig. § 4. Σιδηροὺν ὑπὸ δῆμα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικός τις ἀνθρώπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ita commentatur: Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive ministrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tattius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φρίξ μὲν γενεῇ, γένος δὲ βασιλικίου. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videatur Valsius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὦν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmuriensi, cum optime Basileensis (ἡμιέλλη γὰρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνεῖναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνιέναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνεῖναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videbimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Ἐμ. c. 83. SOLAN. ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Pr. λ. cap. 2, Tμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἦ δὲ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iunt.

pro οἷδε vulgato legit οἷδε. M. οἷδε. Legendum οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan fatius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἷδε tranſiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aequè in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἷδε — σαι, aequè, inquam, in εἰωθε, quam in ἡδε mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt, quid Lucianus reliquerit. Geſneri εἰωθε, optimum videretur, ſi cum ἐπαινουμένη ſatis commodè cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id Noſter ſaltem adhibere non ſolet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προῶποις) Benedic-
tus, ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat. Obſopoeus, ut perſo-
nis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat. At nec
id agit Lucianus, ut oſtendat, id etiam in ſaltatoribus laudari,
quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe
reſpodeant perſonis propoſitis, ſed mens eius eſt, eamque
in interpretando ſic exprimere debuerant: Novit enim (π. ὑπὲρ-
κρίσις) ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubiectis
perſonis. Innuit, vim ὑπεκρίσεως maxime curari & valere in
iſtis ſaltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus
exſeratur. GRON. Τῷ εἰκέναι, id eſt, quaſi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι,
dum, vel propterea, quod ſimiles ſe gerant. Sic Herodian. III,
1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, ſi quidem mercenarios milites non
habent. Plura ſimilia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ με-
σεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστείων) Non ſatis aſſequitur una vox Latina
vim, quae ſubiecta eſt τοῖς ἀριτεῦσι. Sunt enim, qui inſigne
& eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio
dignum leges iudicant, qui non bene tantum, ſed optime, com-
paratione aliorum, geſſerunt rempubl. Latina declamatorum
ſchola fortes vocat ſimpliciter, aut fortiter ſeciſſe dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ira W. ſolus: vulgatam qui ſequuntur, ſolum
vertant neceſſe eſt. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos
ſcribimus, ſi Graece ſciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius frag-
menta reperies pag. 493 paulo aliter ſcriptum: Πορτιου θηρὸς
χρωτὶ Μάλιſτα νόον προφέρων Πάσαις πόλεſſιν ὀμίλει. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polypi, Theognia*. LA CROZE.

ead. l. 6. ἰσχωρ) Illud ἔχων, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. περὶ πολυφιλίας citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἰσχε πολύφορος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἰσχε πολυπλοχόν, δὲ ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖς ἰδὲ εἰν ἔφασκε. Quod quidem nihil refert; verbum ἰσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερότη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνδὲς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt. E* καστος non est quispiam. Legendum ἐνδὲς ἑκάστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκαστον, i. e. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonaeti cuidam scribit Apollonius Tyanensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἑτέρῳ) Lege τιμωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἰνωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκρατης) Heracleota. Δημων. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) § 35, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradidit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλινάγωγόν εἰν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. HΘ. NIX. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατὰ-

φροντῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.
MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos
habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δὲ τινοὶ καὶ περιττότερόν τι νεανισυομένον
ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυ-
θαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audivi magis
etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter
affirmansem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare.
Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipno-
soph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυ-
σιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ
οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero
hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythago-
ricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indi-
caret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανισυομένον) Magnificentiùs quid dicen-
tem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐ-
ρυθμώτατον τοῦτο φαίνεται ἂν ἔγωγος εἶναι) Interpres absurdissi-
me, Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum es-
se affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymniciis exerci-
tiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὅτι αὐτοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert.
REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφῶ) Alibi erat εὐφῶν. Sed hic iam recte &
constanter εὐφῶ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κένον) Confer infra de Mort. Pe-
regr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante
τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀστυνοχοί) lul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam
Helladae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs.
Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυνάξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυ-
νάξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomem illud scri-
bere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὡς transire
potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An
οἷος Ἀστυνάξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Ges-
neri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non
habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur,
ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν ποταμοῖς ἤθεσι;

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque adverbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo, *ne parum leno sis*. Tamen ὥς Ἀστυνάξ vix ita subsistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille* (pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* scilicet habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπάνα) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38. Meurf. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est impetum facere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V, καὶ προσβάλλει τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn, ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione. GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit tamen & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσῃ καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iure suspicari legendum esse κακῶν nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκησις κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectura, cum αὐλήσει sic corripbat: verum cum edd. cert. habeant ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §73. Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respiceretur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioso* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer. Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus testis unus, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὧτα εἰ-

πῶν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homérico *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlii Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχειρώται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Ienſ. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὦ Ζεῦ, οὐρανὸν ἔδειξεν, manu terram ostenderet, & ὦ γῆ, οὐρανὸν ἔδειξεν, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοικίσεσθαι dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Nyrp. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρύθμια μὲν, τὰ πράγματα δὲ μεταχρεῖται ἢ πρόχρεῖται) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Vertere, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονάας. Sed multo melior vulgata lectio γονάς, id est, *nativitatem, natalicia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκη) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Μιστὶ Μεδεα ἰνδύσθαι σὺν ἑαυτῇ Γλαυκαίᾳ, ἥτις ἦν θυγάτηρ Ἰωνίου βασιλέως. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεικνύμενος ἀπικριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρύθμιον εὐμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἀσυνεχῶς ἀσυνεχῶς ἀνεπίληπτον μηδ' αὖτις ἐκ τῶν

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὁξύν τὴν παιδείαν. βαθύ τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiofae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid; quaeſo, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malaе distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, 'Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν τὴν παιδείαν βαθύν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiqueque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυρὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐαλωγμοὶ καὶ ἀνδρείαι. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξύν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξύν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυῶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὁξύν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστὶν ἔσχεσθαι φησὶ δέειν αὐτόν.* Sic in Iovē Tragoedo cap. 27, συνέναι ὁξὺς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξὺς τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὁξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Paſt. L. 2.) Commode afferendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οὐδὲν βλέπειν ὅξυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius *legeret* ὅξυν. ὅξυν βλέπειν enim *esse*, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὅξυν βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c. hoc est, tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c. Nempe ὅξυν βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅξυν ἐπινοῆσαι, συνείναι, dicitur; quod idem ac ὅξυν τὴν βλέψιν, ἐπινοίαν, σύνεσιν ut ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥίνα &c. quae vidimus. Profusita Homerus quoque Il. E, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἥελιός περ, οὐ τε καὶ ὅξυντατον πέλαται φάος εἰσοράασθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. LENS. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Lucret.* ex eiusd. m. animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in alijs, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατόπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κατόπτρον docet signif. probe considerare, & ex eo exemplum sumere, auctoritatumque satis adducit, quae hic non reperam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic similem de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαίοντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium *εὐφρατασίωτος* est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, *παρεπαισι*, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταυτῇ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτῃ Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβὰς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώση) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssēm. Unde & titulus Αἴας μαστιγώφωρος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένος) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elsner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit.) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, reprehensione, vituperatione dignus. Quod ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem saepe parum differre ab improbandi, vituperandi significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνωσμένος poni. Nātrcum καταγνωσόμεαι proprie sit, cognita causa iudicor, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriolem; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro condemnare, & pro deridere, perstringere, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατέγνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, damnabam &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet improbabam, reprehendebam, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγνωσκότες τινος ἀναδραῖον esse, condemnantes, vel vituperantes alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἑ. μ. κατεγνωσμένος, tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούτων γὰρ αὐδὲς τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, siquidem postulantiibus iterum aequalibus; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, sau-

non tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnefteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde vox *στασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verre igitur, *postulantibus ierum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedictus. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine effertur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas *οἱ δὲ ἐγέλων* interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi: GRON. In L. *παραστησάμενος* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrium*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαυμά μ' ἔχσι) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casu, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. Οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτι* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτι* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπροσθεν) Vid. Homer. Il. 2, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ἑμμετα δόρυς) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΑΞΙΦ) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεδότω legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime conſectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio- num ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opuſculo ego non tam magni- ficentia ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula con- geſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe ἀν- τοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inſicera proſus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athe- naei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lu- bet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perle- gere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, A- thenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo- que omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Pla- tonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola per- ſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro con- ſiſta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut A- thenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio. aggredederne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſ- ſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poë- tica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a commu- ni ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi vo- luerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hem- ſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſt- quam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehendun- tur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpre- tetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimal- chionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum epiſto- las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſ- dam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius descriptionis utcumque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, urebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νεοχμδς*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμδ* putare illum voluisse dicere. Nempe *αὐ* ea aetas sono ad *ο* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè *κακὸζηλον*, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμδν*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè *κακὸζηλα*. Quin sunt *ἅπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis Is Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

fuo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum distribas componere, ut cacozelei & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθελινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαίνει τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Ὀρωρίεις dicunt σατές, unde σατάριοι πυροί. Leg. Scholiaf. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἢ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eisdem riserint uterque necesse sit. aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Ms. Reg. audior voce una, nempe κομιδῇ. per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχῃ, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidī frequens, qua uti solet ἀπὸ τοῦ νέου, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Ms. Regius habet κυψελούντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελλίς (sic enim ap. Hesych. & Interpr. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὕψων ῥυπος λέγεται. dicitur etiam τὸ ἄστρακκοῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὸν ἔλην, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περιανδρός. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1, l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimaui hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petitur: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumferim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδύκην) Pollux non tantum scripsit Onomasticon; de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Imp. V. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νοχμὸν) Corrige νοχμὸν. GUYET. Νοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀρτισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benediculus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Miccyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstitie satis liquet, Platonis συμποσίον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλω Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis; qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἑρωτικά, de quo Cassaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν αἰρῶνα) Τὴν αἰρῶνεται. GUYET.

ibid. Πεδοῖ) Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυ-ἑλκ) Ὁ ῥύπος, Hefych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεράνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προόμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον Χρὲ δέμεν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippias c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philopf. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poëtis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινησόμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὶς) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, κακαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctiōne usus*. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, curae est, sicubi possumus arpicari, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητία) Πορευτία. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασσώνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομομάτιον, diminutum a φασσών, τὸ λινὸν ἀρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φασσώνια. Erym. φώσσαν, σινδών. φασσώνιον λινὸν τι ἦτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἰστίον τῆς νεὸς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμήμα, καὶ ἡ σημηματοδοκίς, σημηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλουτρον κομίζειν, δις τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλουτρον) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχέις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in *l.* erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχέις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυεθήκη) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἐλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἐλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογία, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarrat voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Αὐτ' ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. οὐκ εὐπόρος) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράβην) Ἀφιδρώνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lyfimaachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἶρη. Vocat postea τὸν ὄρρον fine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ζύλον δ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούτα ὑποζυγούτα. Videretur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀπὸ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπείσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lyfiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, κυρτῆ non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκωλιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολίζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενος ἀσκολιάζων. Illud est, quod Galli dicunt aller à crotche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κακμῆως. BOURD.

ead. l. 5. Ἀργυρίζοντας) Ἀδοντας, quia ὥδην λεγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἀνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. lunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit.* Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξάσιον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκαε. Pisid. Cosmurg. Χεῖμωνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυρ-
ἀγρας τοῦ κρύους μαραινεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήρας σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Mf. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀνδρᾶ ἀγρῶσαι, διὰ τὸ εἶναι ἑνικμᾶ καὶ διερᾶ. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχῶματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἀνδρᾶ, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non reperam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) *Uredines.* Plin. L. XVIII, cap. 28: *Plerique dixeret rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi viiibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare.* Τὰ καύματα, uredines, des jarfures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρόματα) Τὰ ἀρότρα ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτρίσματα, γενήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπαττάλοι, εἰδη λαχάνων. BOURD.
 Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas, id est infigere, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκάνδικον) Hefych. Σκάνδιζ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκάνδικήπωλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βράκανον) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. BOURD.

*ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάριν. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάριν. Nota vocis δῆρον significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi sumtum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.*

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀσπρια) Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hisce adspirate invenio. Suidas autem in λεκιδήπωλις Ὀσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiafles etiam interdum Ὀσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

*Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo*. Emenda, *curriculo ad puerum ibo*. GUYET.*

*ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem; legendumque, ἀποθρέζομαι οὐν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. Λεκιδήπωλιδα, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.*

*ead. l. 2. Λεκιδήπωλιδι) Τὰ ἀληθευμένα ἢ βιβρωγμένα Ὀσπρια πωλούσθ. BOURD. Forte λεκιδήπωλιδι. Hefych. Λεκιδ, παροψίς. GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiafsta Aristoph. vertamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γυναι-*

μαιοπάλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λαμβόπωνη occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπάλη) Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisquilias, quae γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρυ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαία ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 9. Ἐπὶ τὰ Σέληνη) Locus hic, ut alii multi in cacozeolo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis origination. Σέληνη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζον οἱ ἀσβραῖοι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοιτώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελεγῆ mendose. BOURD. Τὰ Σέληνη, loci nomen-Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέληνη mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέληνη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὑππυρρῆντα ἄρτον· alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis *carteleles*. BOURD. Πυριάτὸν τὸ Hesych. πυριάτης, *calostrum*; i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpretes. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυριάτη ibi legitur, & Scholiast. Bifet. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter aures Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐφθὼ γάλα· five generaliter τὸ πυρρῆσθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem existat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρόμνα. Hanc dictionem varie Grammatici eferunt, γήτεια, γήθια, γήτεια. De quibus Hef. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκα. Hefych. φύσκη, κοι-λία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βόδς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βόδς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀπ λαγάνιον, seu λαγώνιον; Hefych. λαγώνεια, λαγού κρέα. GUYET. Lege λαγώνιον, i. e. λαγῶα κρέα. VORST. Hefychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τραχήλου χάλασμα. Suidas, Λαγαῖος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. GESN.

ead. l. 7. Φάγας) Ἀ φάγω, i. e. φρύγω, seu φάζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non inaccessible, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum*. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὅς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius fem. ἱλλίς. Hefych. δεινδίλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐτελεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxie Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & frequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπῳλις, quorum alterutrum in γρυτήπῳλις vel γρυτῶπῳλις mutandum foret, si γρυπῶπῳλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Pater aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καὶ ματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύττα) Α ψύττα. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτται κατατείναι, ταχέως δραμεῖν. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. r. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 'Ιστ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττον, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Ky. 565 A. SOLAN. Suspiciabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc καλὸς ἥλιος maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciphro. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισδόμενος ψύττας παρά τινος φύγῃ. REITZ.

ead. l. 3. λαταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γινόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogebant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocundus illisum humo clarum edere sonum coëgit*. Copiose de variis cottaborum generibus Tzerz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic iustus apud Gallos casse-pot. BOURD. Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo. Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοισφῶν) Vid. Hesychium, apud quem rescribe Ξηραλοισφῶν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνῶμων) Vid. 'Αλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνῶμων ostendebat horas, inquit Salmastius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσῃν autem legendum μέσον. Antiquis tamen πῶλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πᾶν. SOLAN. Alciphro. III, Ep. 4 pr. ὁ γνῶμων

στιάζει τὴν ἔκτλην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.
ead. l. 5. Μέσση πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὀρολο-
γίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc.
Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vo-
cari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum
gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίω) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπάδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit.
ex Κάρ, & ἱμᾶς locum. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καρί-
μαντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου.
BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθλόωσον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκῶ) De hac voce a me dictum antea.

BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακᾶ) Φαρμάκων δέεται. BOURD. Quid si
φαρμακιᾶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam
accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλ-
μῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Λημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λή-
μων, quae sunt περὶ τοὺς καθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συ-
στάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371.

BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀψησήμενοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD.
Ἀπασδέομαι, exuor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua
solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis
& nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρό-
χειροὶ dicti ἀνδροφῶνοι. BOURD. A pointe des bras. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τρα-
χήλοις ἄγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant
βάστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τρα-
χήλους, Hefych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχή-
λου κατέχειν. BOURD. En se collebant. Lutter debout en s'em-
brassant par le milieu du corps. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντίβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοι-
λίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κωρυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κωρυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Areraeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κεχρημαίδων, ἢ ἀλευρών, ἐπὶ δὲ τῶν ισχυροτέρων, φάμμου. τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴν δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πτυθμένα κατὰ τὸν ἁμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντι ὑπέκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσιν αὐτὸν ἐξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελυσσεως. τὰ δὲ ὑστάτα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videatur leg. ἐκείλαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπονυσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποστρέφεισθαι, (f. ἀναστρέφεισθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χειρσὶν ἀντιβαίνουνσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετὰφρενον. *Corycus* (sacrum, *δύλακον*, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodatur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrifque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pecto-*

re, passis manibus, interdum averti, tergum obiciunt. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίους) Virgil. 5 Aeneid. Plur.
in Thef. BOURD. Conf. supra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πέ-
δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam sim ausus.
REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράγοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἴτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίφαντες. Hanc
integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen. cap.
19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυλῷ βαπτί-
σθῆν. BOURD.

ibid. Δελφίνισαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam profert & in-
terpretatur Casaub. loco citat. ut & illud sequens οὐ κηπίον.
Duae fuerunt apud Graecos usitatissimae tonsurae species,
σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν
χρῷ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiast. Aristoph. ad aves
Hesych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησὶ) Quia fere ubique sic reperi accen-
tum servatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio
sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
hic, ut aliquanto maior emphasis tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ferunt, ponitur.
REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὀδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος seu κηπίον tonsurae species. GUYET.
Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc ap-
paret, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus ef-
se, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum
est, loca veterum proferente Spanhemio Diss. 5, p. 243. Ita-
que notatur forte tonsura ἐν χρῷ, brevis admodum, qua qui
utuntur, non habent quod pectant: Scaphion forte liberat
frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes
possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
tum, quod pecti possit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
tus, aut certus sit Scholiastes Aristoph. Bourdelotio laudatus,
cuius locus est Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόνον) Τὸν πώγωνα, menti barbam, Hes. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τοὺς θερμούς ἔτρωγε. BOURD.

. ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

. ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur a μυστίλαομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμυστυλημένοι habet, i & v. inverso ordine, quam apud Nostrium, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit panis canisius, secundum Pollucem &c. prius vero carniū minuta dissectio: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλᾶσαι & μιστυλλᾶσαι. Sed μεμυστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερῖσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequè rectum esse, ac μυστιλᾶσαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἑλαίας λευκίας. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

. ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

. ead. l. 7. Ἐκαινο δὲ καὶ ἐκλαδίας) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδίας, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ἐκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ἐν οἷ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιόντι πλουσίοις, καὶ πεποιήται τοῦνομα παρὰ τὸ ἐκλαῶσαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius profequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκιμποδα vertit. BOURD.

. ead. l. 8. Δεῖπνον ἢ ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii, Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Locus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορῶν, quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῶν collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex M. iam correxi. REITZ.

ead. L. 9. Ὑστία) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκαλίδες, pernae, *jambons*. GUYET.

ibid. Ἡτριάα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτριάα, *τεμάχην* Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum ineestiporum *ἠτριάα* vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. L. 10. Τοκάδες ὕδες) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hesy. Poll. Videtur autem *λοβὸς ἐκ ταγήνου* (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hesy. Sed fortean Luciani stilo fuit *λοπάς*, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. *Λοβὸς*, *du foie*. GUYET.

in Schol. col. 1. L. 10. Δίχηναι ὕσαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕσαι spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Ἡγ.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim *δίχηναι ζῶα. βοῦς. ἑλαφος &c.* REITZ.

ibid. L. 11. Ἐδωδιμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἔδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. *ἔδωδὴ. βρώσις. ἔδωδιμων. βρωσίμων.* Sed in Suida *ἔδωδιμον, βρώσιμον*, rescribendum existimo, REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πρασῶν & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποῖς, ὁ τρύμματα καὶ ἐμβάσματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτοκοποῦ. τοῦ τρύμματα καὶ ἐμβάσματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκεῖαι) Aliis καρυκεῖαι, quod idem est. Intel-
ligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελή. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, Hesych. Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθρυμματίς. BOURD. Placentiae genus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίαε intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altiori, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικαμπτεῖν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλστι δεδουλευμέναι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Τποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σελάχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σελάας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν, οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σελάας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σελάχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶων (σελάχιον). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Aristotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de semine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα dermes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάχαι δεσμοὶ καὶ πλέγματα γυργα-

τῶν, καὶ κοπαῖδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγγέλαις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.
ead. l. 6. Ἀπῶδος) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Verrebatnr tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parafitus*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἷν ὄλον ἰπποκῆ) Ἐν κλιβάνῳ ἰπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Λειπογονόματος) Qui ne marque plus. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδρῆς. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argenteo*. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης αἱς τυπὸν δελφῶνος ἐξεργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδίος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέταπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύω, *cano*, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπων, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδε) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειον ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτους φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγίσσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὰν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶον τι. SOLAN.

ibid. Γηγυρή) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὥπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasim. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii *τορνευτήν*, alii *figulum* faciunt. Consule etiam Bentleii Differt. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχάδῃ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 167. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθὴ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδος, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαρυγμένα. Ἀλλοῖσι. τὴν ὅψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρωτίστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὥτα συντεθλασμένον σφάδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons litterata*; & in Rud. de urna, *nam haec litterata est, ab se cantat cuius fecit*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον εἰρηται γὰρ οὕτως ἢ τὸν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριοθήκης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iunt.* εἰον superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ὑπολέβης) De quo Flor. Chrif. ad Vesp. Interpretes Macroβίου de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροβάρες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ σαμνάδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματικὴ. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλῃσεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. *Salutaricem*. GUYET.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hesych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τῇ κατήλιφα) Κλίμακα, ἰκρίωμα. Hesych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἰκρίωμα exponit Hesych. GUYET.

ibid. Ἀναρρήχυσάμενος) Ἀναρῶν. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφορήμα) Ἐπιφορήματα bellaria, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἐπαιζειν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκῶν, κροτεῖν, ῥεῶν, πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἐπαιζει, i. e. ὀρχεῖτο. Hesych. ληκῶν, τὸ πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὰν ὀσφύν) Diceret Petron. risu lumbos commovebat. Lego enim ἔρρικνουτο. ῤικνουσθαι, insultando lumbos agitare: inde ῤικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκρουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i W. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutavit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νότου) An inustis in dorso notis, μαστιγίας, flagris? GUYET.

ibid. Παικίλος) Non notassem I. πικίλος habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui φιλοὶ proferunt φιλί. REITZ.

ibid. Ὠοκάταξις) Id est, ὁ ὠτοβλαδίας, παγκρατιαστής. GUYET. Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (l. ed. p. 128 B. C.) MENAG. iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde ea cacozeλο scriptore usurpatum, ὠοκάταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit γυναικῶν ὄρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hesych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρησάμενα. GUYET.

ibid. Ἑλλόβια) Ἐρώτια, quidam τὰ ἀνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροφέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδείπνιος) Ad repotia vertitur. Verte, post coenam. GUYET.

ead. l. 4. Ἄδικος ἢ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικαιοκλῆν, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχευλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολογεῖν ὥς) Ἡμερολέγειν legendum videtur, vel ἡμερολογεῖν. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ἐδρονεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτως) Ὅπτως affus, & visibilis. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά, οἷς οὐδεὶς ἐχρησατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestis subtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λογιζόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὕ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφώρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro εκή, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέβρησα, in perniciem abiit. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρήτοποιοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide interpret. 12 tabul. BOURD. Obrorto collo, *parles epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνύμαζεν αὐτοῦς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, αὐ μοι θάμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμπρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐπάλει δ' οὐν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparant haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum ducō, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκειραφείοις) Τοῖς κυβερνητοῖς, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὰν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hefych. Σκειράφιον τὸ κυβερνήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψκίδαλος) Κίδαλον, κρόμμυον. Hefych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκῦθον) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confus-
li potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vo-
cem copiose explicat) I. Clericus ad fragm. Menand. pag.
75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλων) Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Gram-
matici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελή. BOURD. Αὐτοκά-
βδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθέν, unde αὐτοκάβδαλον σχά-
φος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD.
Ἐνδρομῖς calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρο-
μίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirment
Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis
persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis
alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93,
αἱ ἐνδρομίδες ἰδίον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ
βαυκίδες πολυτελεῖς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, anno-
tare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei co-
loris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυ-
ναικεῖον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effemina-
tos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος
χιτῶν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque
manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχα-
λος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνητέπν) Κατὰ τινὰ τρόπον. De hac voce consule
Grammaticos. BOURD.

ibid. Λάξπατήσας) Θαρσαλῶς ἐκδύς. Ut apud Homer. λάξ
ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἥδη ἔμπεδος ἐστίν) Mi-
cylus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat,
iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu,
qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vincus sit, ne-
queat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vincus quo-
que compede fossor. Itaque Bourdelonius notat esse λόγους
βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affir-
mare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum
sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id
expedivit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, ἡστέ-
πνυς vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti,
quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respon-

deat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat, libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπιδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπόδεσμα & περιδέρατον intelligit χειρόδεσμα & τραχηλόδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitario, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerato, vincto. GUYET.

ibid. Καρπόδεσμα) Lege καρπόδεσμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis Ald. ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Το ἀκροκνεφές) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletæ Νεκρ. Δ. X. bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσα τὸν χαλκοῦν) Nosli hominem, qui aereus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ἐρ. 30 ε. χρυσοῦν σε στήσαιμι, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) Παροιμιῶδες videtur. GUYET. Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν picans, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ὠκατάξαις, quasi tu dicas ovifraCTOR, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖειν, quod apud Homerum torrere est, adurere, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere affare posuerunt, cui πέσσων, πέττων, πέπτων, coquens, cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum, Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὖων ad infamem prope artem dropacistarum & glabratorum, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὠκατάξαις, aut etiam ὠτοκάταξαις huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094. Ἰκαρόν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουι χρόνον, satis diu ante isthoc oblevi dolium. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψεν τὴν ἑορτὴν) A troublé la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεοσχεθία σχεθεῖς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθραυθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχος ἐμβροχῇ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλαξ) Homeric dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφοθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. βαυκαλός idem. Βαυκαλῶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡ κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ φοφούσεις εἶεν, ἢ εἰ δόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνιστός, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἀκρα) Ἀκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίεσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνεχὴς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίεσα in Mf. Cod. reperitur διέσπα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχίαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hefych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτων) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lysistr. BOURD.

ibid. Σχινωτρόκταν) Τὴν σχίνον ἐσθίωντα, πρὸς εὐωδίαν τῷ στόματι. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hefychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candefierent: εἰώθασι τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στυγεῖν, ἢ μαλάττειν, ut Hefychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνουσαν τὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περιβόλου. Ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέrais ἀνασυράμενος δειξάτω τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλῶν interpretantur χεῖρο-

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesy chius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμός, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἄπτεσθαι, ὥσπερ ἐπείουν οἱ τὰς ὀρνίθας ἀνούμενοι. BOURD.

ibid. Περώδη) Ms. παιώδη. BOURD.

ibid. Πόσθονα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis ψωλοὶ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἑῶν) Ἀν καὶ μὴν οὖν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἑῶν. Retinui Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *pasinarius*, ut Vitell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἄρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐτῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesis & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuæ, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμεῖς διὰ τὸ ἀγαλμα, εἴτε (i. εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congeffit plura Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) Et voti compos. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνωμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ βηκός) Οἶνον παλαιόν. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πα-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τρυφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρυπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nort. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τρυφαλίδα τυροῦ
Σικέλην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν' οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι δριπιδεστάτοις) Sigillis vernicu-
latis. Dico ad Pautian. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
δριπιδόβρατος (leg. δριπιδόβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστάς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς sine
ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & Colymbades Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος,
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Ms. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. Ap. ἔμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμένη.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδάκ. praeter Ms. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἔμπυνδάκωτα recepimus. P. verò
ἔμπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὁ χερδὴν τῶν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυβλήσομεν) Συνφλουαρήσομεν. Consule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἀττ') At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἀττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύσειν) Quidam interpretantur ἐν εἴῳ φλυαρεῖν;
tenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρί-
ζειν ἐν τῇ εἰσοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλῆσθιγάνη) Παρὰ τοῦ λόλος, ἡ δόμας, & γάνος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλῆσθιγάνη, nec
vidi, qui eam vocem interpreteretur. Micyllus, pugis mutuo pro-
vocare nos voluptatem quandam offert. Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus λόλος θιγάνη legen-
dum, solo i in η mutato, quod iam Luciani aetas, pedum pos-
terior librariorum, miscere solebat. Σιδπροβρώτι utitur θιγάνη
Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de λόλος θιγάνη libri:
quo minus illius poenitet. IDEM in Addend.

Pag. 193. L. 1. *Χειροσόφον*) In hoc verbo consentire edd. notararar Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, *χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει*. Et infra Rheth. c. 17. med. *χειρισόφον* exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογῶ) *Τούτῃσσι λέγειν ἐπιθυμῶ*. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνυγόμεν) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατατίφων) *Α κατατίφω* ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, *κατατίφων* hoc non a *κατατίφω* derivandum, quod fecere, qui *abluuntur* reddiderunt, sed a *κατατίφω*, respicique ad Homericum Nestora, eiusque *ἔπει νηϊάδεσσιν ἰοιότα χειμερίσιν* ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui *hibernas cana nive conspuuit Alpes*, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) *Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην*. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) *Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν*. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεὺς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) *Φαλάκραι* vel *φάλακρα* speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδῆθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) *Le vent en poupe*. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λέγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere *κακὸς* sunt, ita hoc praesertim: *κατουρεῖσθαι* est *permingi*, sed de nomine οὖρος & οὐρίος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in *ἐκτορες*, *ἰσχυάδες*, & aliis, in quibus scilicet etyma dum ipeccat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam inirio omnino attingere talia, & praeternisi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. Ὀμήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσῳ ξυνόντα) Ita συνείναι λιμῶ, *sic laborare*, supra in Phal. altero § 8; ξυνείναι πανίξ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ συν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ὁλισθογνομεῖν οἶεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. φρεῖ) Ἀν κῡ; Hefych. κῡ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὅττεύομαι) Statuo, opinor. Hefych. ὅττεύσαι, κληροῖνέσθαι. ὅττεύσαι τὸ αὐτὸ. GUYET.

ead. l. 5. Ῥιναυστήσειν) Irasci. Martial. *Fumantem nasum vivit avaris urfi*. GUYET. Verbum ῤιναυστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* austera; quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῤιναυλήσειν, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάβαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοδότης οὗτος σοφιστὴς ἀκάβαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Caiaub. ἀκαβαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφω τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθὺς νόσημα. Conqueritur ibi, γλῶτται pro γλῶσσαι dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

timebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλώττης ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔση) Vertebaratur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔση signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἢ γυνῇ) καὶ μυριάκις πίν τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra gravior factus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαντείαν καὶ διάνοιαν Εἰς ἄλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κομφιδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβυον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et ad Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἄπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lustr igitur, & ex ἐγγαστρίμυον concinnavit ἐγγαστρίβυον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυοις Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπιδημ. εἰ affert, καὶ ἐκ τοῦ στόματος ὑπερφέσειν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φεγγεῖν. Engastrimantis (pergit illè) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκκλησιῶν. χρῆστηρ. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facietam historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. Ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδιᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζσθαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιλληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Hefychium, Σιληπορδεῖν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiaften, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vinosissime legitur, ὥς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιλληπορδία) Hefych. Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδῆσαι, στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖνται) Ἀπ προωδοποιῖνται; GUYET. Προωδοποιῖνται W. Cod. Impressi omnes. προωδ. SOLAN. Vulgo editum προωδοποιῖνται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmo infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κᾶν) Leve est, quod monendum habeo. Κᾶν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κᾶν τοῖς ὄρεσι, κᾶν τοῖς ποδίοις. Idem L. 2, p. 47, κᾶν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἢν κᾶν ἐφ' αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa *iota* addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατ-
τομένοις) Sane interpretes, quae a lutifigulis ad forum finguntur.
Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμαρθάνων) Vulgo vertebatur dediscere, non
male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul nova
disco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Aristoph.
Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδ' ἄβαρβρον ἐν τοῖς σαφιστάτοις ἀριθμῆ-
σθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri
dignus sis. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime
referre fatagit, facit se obscurissimum: Micyllus, qui ne cum
barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla par-
te melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor
praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui
sunt, recenseri dignus sis. GRON. Gronovii emendationem, re-
pugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam,
sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμῆσθαι) Sophistae passim a Platone
perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem
discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθῆναι) Interpretantur depascere: neutrum be-
ne percipio. Suspisor περιέπειν fuisse, quod studium & curam
intentiolem significat; cum facile fuerit manu intricatiore
aetatis posterioris π in σθι transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hy-
mnus Orphei. COGN. Χάρισι — Δύο) Xenocrati tristiori idem
Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38.
Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μὲν δυνάμεν τῇ ἀληθείᾳ.
Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέγειν) Lege λεγέων. Certe sic ratio postulare
videtur, ut primo res, deinde verba accurate perpendantur ab
iis, qui ad scribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρασκ.
ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulgo
male προπαρασκεινασμένος (sed προπαρεσκ. corrigendum re-
cte monuerat Ienius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecun-
davi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare negle-
xerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλαπα) Ἀν θυμάλωπα; i. e. torrent.
GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi ve-
liat, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

fychium inter glossas ac difficiliora referatur *μάλ' ὄκα*, quod interpretatur *πάντα χάως*, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit *οὐ μάλ' ὄκα*. Verum abiecti *εὐρημα* non magnum, cui repugnaret articulus *τὸν & εἰκότα*. Nam illum quoque in *τὰ* mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. *Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν* — *οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεράττικίζουσαν*. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκείνα) *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c.* Luciani sunt haec. GUYET. Vertebantur olim, *qualia sunt illa πῶς οἷν &c.* Sed pessime, ut la Croze etiam animadverterrat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι· ἡνυχήμεν) Conf. infra 'Απαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) *Χιτὼν* autem est *ἱμάτιον ἀνδρικόν*. Hefych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodar, lege *μέτοικα*. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. *ξενικοῖς* & inusitatis verbis scribentes. "Ὅσα τοῖνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσθαι. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, *λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην* vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiaste optime ab interprete enarratur p. 21, *τὸ πολλὰς γλώτταις μεμιγμένον*, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) *Dosiadae ara*. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod *βομὸς* inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Lege *Δωσιάδου*. Exstat autem hodieque haec *Ara* inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro *Δωσιάδου* legitur *᾽Ωδιάδου*. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non comparer in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιάδας scribitur apud Clem. Alex. in Πρωτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκόφρονες Ἀλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Παρ. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε συμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Diſtionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiolorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ὑποφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse struſuram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in Afin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβάς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graeci. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elſner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἢ ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀρίστοι, non cum ἡθοφοροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam vellet eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντάκται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoro p. 29r, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας). An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita ἐκ pro ὑπὲρ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praeberetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλείας Δαρείου καθεστηκώς. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰσιν ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὲρ, Long. Paſt. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡ γὰρ ἀνάγκη ὅτι ἀρετὴ ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, populum laetatum patricii principibus. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύρια δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. f. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem orae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ἡφῆται τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δακτυλοσθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant*. COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἱερήιον) Locum Homeri emendavimus, in quo E-
ralmus ἱερήιον porcellum verterat, dum legit ὕσιον. BOURD. II.
X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοεῖν Ἀργυροῦν, ἀ, τε ποσειδ
ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis fir-
mant interpretationem nostram ἱεπεῖον, quam porcellum reddi-
dere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, ἱερήιον,
an ἱεπεῖον, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim,
cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim
hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem,
non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur
dialectum in modo praemisso vocabulo βοεῖν; patet etiam al-
teram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μῦραι) Eandem cum Luciano summam tradit Phi-
lostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνεῖους,
καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπικού-
ρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante
hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio
dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e-
fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De
Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus indu-
cti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint ut-
rumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nem-
pe ἑξακοσίων χρυσῶν, quae summa quinta parte Lucianeam
superat, si Aristophanis Scholias (p. 741) valorem aurei
iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam
833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia
docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio
data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus, inquit, &
Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Si-
mile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat
Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo, ait, factum est, ut magna multitudo
se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem
Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide &
Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p.
814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capi-
tol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat;
unde dicimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribu-
isse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum
genere omnibus gentibus constituisse, eisque annuum *salarium*
tribuisse: qui μισθοὶ ἐτήσιοι erant μύραι δραχμαί, ut obser-
vat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μύραι αὐτῶν*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sesteria, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo amplio- rem eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρία δραχμας, sed μυρία καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἄν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρία Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρία καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρία δραχμαί talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Art. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diss. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellipsi. Drachmarum. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἄτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείνου. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Eis Ἀριστοτέλην ἀποσώ- πτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἄγαθον) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρῇ, tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) *Neque principio fas esse*. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud inepriusimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoum*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιόρκαυτηρων) *Vasa lustralia* vertit *Gefn*. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον θέαμα) Vid. Thef. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Miluo*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτήμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαργυλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τις — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lect. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonactis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de Phavorino praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος ὃν μοιχίας κρῖνενταί. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μεταποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περιῖν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium Briffonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περιῖν L. & ed. Fl. uti coniecerant Valesius & Briffonius. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Maffon, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθόν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἐρμείαν) Vide Suidam, qui Ἐρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Perfarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνεὸς τύραννον) In marg. Ald. 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Confule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἐρμείου τυραννεῖον, *Atarneus est Hermeiae tyranni regia: cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.*

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρῶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. 1, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ἄτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄξων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhethra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρθρα ἐν ἄρθροις) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπύειν. GUYET. Secutus sum scripturam Cod. W. & ed. Fl. ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπύειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνατίμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd. 'A—as. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέων. Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖς pro αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθῆς scriptum pag. 984 A. pro ἀληθῆνης, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀπικετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπικετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur εαυτοῦ, pro ἐαυτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. correxi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum interposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτῶν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτούς, τούτων, τούτους, τούτοις in compluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas *ibid.* & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in Nostro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoniam demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρὶ. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοῦς, vel πάντας. Sic Epist. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσοι similis est ellipsis. Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit lensf. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοισιν) In impressis est μαντεύμενος lensf. & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripssissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic expectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκῶσοις νέοισιν εὐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τούτοιςιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὀκῶσοις δὲ νέοισιν εὐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τούτοιςιν πρεσβυτέροις γινομένοιςιν ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD. Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas censeo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνέματα, ὅπως ἐδύκεον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcumque visum est confitis, sed quae notae rerum essent*. Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent*. Ἐδόκειον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maithair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) An μινέων, ut supra? GUYET. Μινέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. SOLAN. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μινέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Α μήδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἡμυχανήσαντο expositio- nem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινούνται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Gesn. qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινούνται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεῖα) Ὀχοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum reiicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τῶν) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. Ἰπὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὥς ἑκαστοί) Illa verbi ἔτυχε vel similis ellipsis post ὥς ἑκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἑκαστοί, praeunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἑκαστοί tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄπης) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνός) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. COGN.

ead. l. 5. Εἰρητο) An ἤετο, ab αἰρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' δ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκεῖ) An δοκεῖν; ut infra de Dom. c. 17, intellexto ὥς, ut ὥς εἰπείν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὁμοί δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ὡν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἡκίστος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὥς addit, dicens: αὐτοῖς, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίηστο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφ-

κετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπίκετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφεύς ἴδης ἢ λίθοισιν ἢ χρυσοῖν μεμιμημένον) Uterque interpres, vel *saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiores, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonaëte, & λίθον πλάκας λεῖας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἰκελος) Etsi apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur εἰκελος & ἰκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. καὶ τῶν ἰκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. SOLAN. Ms. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἰκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρτα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ κριοῦ πῆν διαέριον φυγήν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) I. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάβῃ, hic autem Mars accubuit illi virgini *furtim*. Praecessit enim Ἀστύοχη παρθένος αἰδομένη. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λακεδαιμόνι ναιετάωσιν ἠσκαῖν εἰρία καλά. — Π. 2, 273, 4, — Ἀθηναίης — καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ. Sed quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὕσσε φάεινθαι, — *terribiles ei oculi apparebant*, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioquin possis aequè construere, ei scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐννοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte se
Lucian. Vol. V, L1

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑωυτέων*. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiqq. in *υ* ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑωυτόν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hīlce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habent *ἑωυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεώμενος) *Ἀν χρεώμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lect. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαίδων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλεῖν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἡγεῖται*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνεῖν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgaram hanc deleverat Solanus; & lect. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἄπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositione

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialectr. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀράσθαι, quia & ὀρέων non ὀράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὲ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὲ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὀμηρον puride abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὣν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἡφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17: Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τοῦτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιοῦτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν *ibid.* Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τοῦτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῃ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἐὼν & εἰσιν, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittaire de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I & c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σύγ') Vid. Homer. II. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαντησίῃσι) M. Suspiciabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλειαι) Vide, quae de urbibus auspicato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους εἶργ.) Ientius, εἶργ — ad Epm. cap. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Ientio in Hermod. monenti εἶργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμειψάτο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124 — 5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκουσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ..

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. ip. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅφρα ἰδῇ νέκυας &c.) Homer. Od. A, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasmi. in Adag. *Acessaei luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem effecti sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρνυ) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Sup. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciph. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδ' ἐμὴν ὄραν ἔχεις ἐμῶν & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδ' ἐμὴν ὄρην ἔχειν ἀρπασθεῖσάν. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὄραν curam, & ὄραν sive ὄραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maitair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρηστέους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maitairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Differt. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφίξιμένα) Id utilitatis, ait auctor, assert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδὼτας ἀφίξιμένα, πολλὰν ἀπὸ προσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρώνται τῇ ἀστρολογίᾳ, ut praecepsit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγείται mirum, ni auctor hic ἰονίζων scripserit ἡγιάται ut § 3, περιμάται, & ἀπηγείται § 22. IENS. Ἀφίξι-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικιόμενοις & ἐσαπικιέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. Τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρῶς δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρῶς δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quae longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscriptit περινοέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. Τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Ἡγείται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται et si contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογεῖται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιούνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —είται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non ab similia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Cogn. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλεῖν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Exeidit hoc V. Cl. alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intatum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ο καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπερβυᾶ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερβυᾶ. Sic Alciphron. II, p. 270. Et Noster supra εὐφυνᾶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτίον Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Sosrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sosratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπορος εὐνή) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sotrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς ἡελίου non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invadit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπορος εὐνή in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπονος, ut Sotratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπτορος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας εὐνή, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνή δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαὶ εὐνάας habet. Latini dixerunt *humidorumitiones*; vide II. Calaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Ἐγγραπταί μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μήγες) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Men. cap. 7. ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπορος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrati l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημόνων.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — ἀρδὲ φιλοσοφίας ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾷ, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίας ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτήσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excellentiorem fieri, ut interpretes transfulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος εἶναι, malo me vincere contentu italium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere. Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδεν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iensl. not. ad Vit. Aucr. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ &c. pro, sed &, vel praeterea. Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; ille superior fuit his impedimentis. Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam contemnis hic locum habere: quae enim facile superamus, contemnimus. Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formalis, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Pers. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. 17π, cap. 2 similem phrasin;

& 'Ορχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Confule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostra-
to, meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. 'Αλεξ. c. 57, & 'Ορχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφώρως εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si verā sunt, aut alium
Timocratē denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid.
'Ορχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. 'Αλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἄλλ' ὃ
γὰρ Δν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Proemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δρ. π. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄκρω τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Ellner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρω,
φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Ellner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. αὐτοσχεδιάσας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 301 i
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτό, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Ὅν παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imita-

tum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχάρατ-
των τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν
ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδαίτος ἅπασι. Vertunt: Non tamen
adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae
gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum com-
muni cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχάραττειν τὰ εἰς
τὴν διαίτην, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non
mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Io-
sephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἡδὴ τὰ πάτρια, καὶ τὴν
οἰκίαν δαίτην παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, εἰσθάβει
patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrino-
rum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias,
& edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius:
καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ
δόγμα τὸ θεῖον παραχάραττοντες, ut nummos divinam doctrinam
mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρων
utebatur enim, ut ait Cic. l de Off. libenter ea dissimulatione,
quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε,
vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver.
Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκῆον) Homo sum, humani nihil a me alienum
puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δέ, ἢ ἑλαττον ἄχαίρει συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις
ἐξιστάμενος, ὅπως αὖ ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας
ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-
ctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. In-
terpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, mi-
nusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quot-
quot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insul-
sius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus au-
tem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (qui-
buscum nempē versabatur: versabatur autem cum omnibus,
non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se absti-
nens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delin-
quere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emen-
datio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; & , ut Belgae di-
cimus, daer geen saly meer aen te smeren was. IENS. Distinguen-
da mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δέ ἢ ἑλατ-

τον ἔχαιρε συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ἐπὶ σοὶ ἂν δέξῃ
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε
συνὸν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἥδομαι συνὸν τούτῳ. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristina-
nam abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς Σαραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνει)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui
largius, propter spem exhibui obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κομικὸν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nogr. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθᾶ τοῖς χεῖλεσιν &c.) Utitur & Alciph. I,
ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς
ἐκάθισεν ἢ Πειθᾶ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρεῖττόνων) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. 'A.
μοσῶ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum censeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscuraret. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admiratio-
nem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύων ὥφθη πάποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελευταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forſan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀνα-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβωρίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minima generosa. PALM.

pag. 239. l. 4. Ἐγκαιμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχεῖς ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. EUN. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 341, & Nostrium EUN. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων) Ἀγροεῖας γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γυμνασίων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpretanda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφον) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vellemus quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινέσθαι etiam obscenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἀνδρὰ ἔχεις) Vertitur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. LA CROZE.

ibid. Ἀνδρὰ ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quae-runt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεῖνδῃ) Innuit hisce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νύμφ. & 8 a me sunt annotata. SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Διπτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voilà bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὁνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὁνώκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ' Ὁνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiore etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Artisfilus*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκείος & ἀρκτεῖος. Quare si Par. ed. hic Ἀρκεσίλαον pro sua Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne Ἀρκετς — an Ἀρκεσ —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes insidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φουσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Eύχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discederet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θανμάζω) In omnibus θαύμαζες legitur; quoque

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαυμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conicit, etiam θαυμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδεύκη) Atqui l. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acure observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recensetur. De hūctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀρχημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γούνη ἀνετίθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακόντων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῶν ἀρκυῖς τοῦ περικόψοντος, ἢ κινήσοντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδεύκης; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δεῖπτον παρασκ.) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστιῶν. Sed in Aθ. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παράσκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elsn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse *parare quid in prandium*. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Ὑδὴν περὶ.) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait; οὐς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιεῖον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδύτους) Forſan ἀπαιδύτως. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβέυσαν τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάρθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἐφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri ὁ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nihil mirum*. Et apud ipsum Nostrum Φιλοφ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπημπος) Capirolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. ut regis esset praeceptor. Pro regis potius repone, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, δ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, *Imperator me Romanorum civitate donavit.* VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.) Iocus est in voce *Argonautae*. Nam Apollonium & eius discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione existat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque existant. SOLAN. Dubitat Crescilius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta, *Non navitas puo vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere viderur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὅς πάντα) Ut enim nihil sit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεσθαι, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obuisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπενήσαι ἀπαβαρύνσαι, ait *ibid.* 556;

Lucian. Vol. V.

M m

& paulo post, παρὴν αὐτῷ πονήρας διατιθεμένων τὸ πέθος. Inscriptio-nes has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini an. 1722 cum ſeleſtis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque edi-toris Maittrairii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcripto-rum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκη) Vide ſupra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἐοτιῶν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem mo-dum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuiſ prae-ſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vide Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἐπιſτ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρρήσεως) Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Inſignis ea de re eſt Euripidis locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rhe-ſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barneſio aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedi-ctus, ſuaſit, ut exercitationi incumberet. Obſopoeus, ut frequentī exercitio iuumberet. At quis negare audent, ſaepius id ab illo fa-ctum? Sed praeclarus lusus eſt in Graecis, quae non tam ſua-dent exercitium vel exercitationem, quam manuaras & cor-poris, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ ſωματι γυμναſτικός. Et rursus no-tabili diſtinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοſόφοις ψυχῆς μαθήματα λιπαρῶς ἐναθλήſας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήſεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δὲ ποτε εἰδὼν) Scribendum ἰδὼν quod ſequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. ſupra Ὀρχ. cap. 8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, ſi eius qui-dem foetus eſt, cap. Π. ὁψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παῖζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magi-ſtri τὸν σποδὸν male legitur, ubi is ſub verbo ἵστημι haec Lu-ciani aſſert, ac verbum id recte exponit ζυγοſτατῶ. Et hoc ſenſu ap. LXX perſaepe, ut Eſdr. VIII, 25, καὶ ἕστησα αὐτοῖς πρὸ ἀργυρίου, καὶ τὸ χρυſίου. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sorades ap. Stobaeum idem dixit. Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὥς θνητὸς ἀκουσον. Ἄν μακρὰ πτύης, φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατὴ περισσῶ. Ἀνεύματῆς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσσειται ἑμμελλον) Non inepte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa patrie*. Quasi diceret: nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me prae buissem, nunc nolo esse male fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referre non fuerit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas, quod referre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Diapsad. c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρονσιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epitheta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον) Uterque interpres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facetissime alludit ad διαμαστιγῶσιν Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in Graecia feriatā, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Vertebatur, *desine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Iocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κριθῆτι) Vid. Suid. v. ἀκρίσια, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἐπὶ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem falis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonaeste irrisus est & subfannatus. Immo (inquit) *Hyperides videris esse discipulus*. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est innitor, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπαχυ fuisse nonnunquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Ἔργ.* f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ἔλμῳ recte expresserit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitaturn, conici certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vestis, κόρηθρον scorpiæ, sic ὑπερον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auditor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut sit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα. &c. ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monachis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cynicus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse. quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἀναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὡ παῖ, κεῖν δυνευσμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυσρὶ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παιεῖν καὶ ἐνᾶλλεσθαι· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρωπακισθῆναι, ubi ταῦτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλεῖς. Sed propter additum παίοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expostum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρωπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑπὸ βασι. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκή) Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδ' ἐνέστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est imprudentius. Περιπάτοι non sunt pergulae, sed ambulationes.* Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare.* GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Demonaeste natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam notavi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσαισθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέυ τὸν βωμόν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάθαρ') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγούμενων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, clauderant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantocleri notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant clauderantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄλλων ταμίαις) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali-

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides δ ante τῶν inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγῶν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὅ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἰσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίας	* Ἐθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ὀλβίστους
Μηκέτι μελλεῖν	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιωτῆς
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀντὶ βίου
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πενυτόρονα νοῦν	Καὶ χρηστὰ φίλους

Τίμημα βιότου. — cet. ad verbum Zeni μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se prolici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ.) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum *lusu publico extulerunt*: ut Lysias Rhetor in Epitaphio, ἢ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπέθνησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico lusu. De lusu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Marcial. & Pers. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν ὄνκεν τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρίης εἵνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaneneti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianeus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi offendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aprius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hiice enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & l. παιδείας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδείας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιάς legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θεόμνηστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert. SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epict. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. Μιλησιακά ἀκόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. 1 W. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθῃ σκοπῶς) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestius hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθως, vertique adeo, inventus es: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπῶς. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, *εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *ἐμοί*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia, & iniurilia, *me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, ἢ τις αὐτῶν ἀφελὴ τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν. Et rursus ibidem, καὶ ἐν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπβλητος καὶ περιττός εἴης. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἀγομὴν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσσεσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. ἀντίπαις ἔτι ὄν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit etiamnum puer. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βαναυσος, στρατιώτης βίος, ἄρβην πῶδος, vid. ap. eund. Ienf. ibid. Etsi eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντί ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρνηα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idem tunc novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. καὶ συνεχὲς, inquit, ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος; οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπελ

Ἡλίου οὐσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργιασθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασίφῃν δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεκέλευσεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem effecerat; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probis omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

ead. l. 9. Λημνιάδων ἔρις) Leg. Λ—*τις*. Vide Ἑρ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam *τις* pro *ἔρις* legentis, nisi iam proxime bis praecessisset *τις*. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praefeream, ex cuius compendio scripturae *ἔρις* nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum ramen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ *τις*. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur *ἔρις* legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἀν μὴ *τις* ὁ δίδους ἤ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergi. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονοσολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραὶ παλαῖστραι) Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαίδρα μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθαιμένην. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*. Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν ut vestis *μεχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθαιμένην*, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa*. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristaten. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφὴν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφὴν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν dammare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἑκάστα, ut ab eodem dicitur, διεπιρομένην, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque distincte inquit. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. II. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοὶ — *eximie fortissimi ceterorum*. Et sic iterum II. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-*

κρίδον *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, vertatne *eleganter*, *eximie*, an *discriminatim*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἡσκημένης κόμης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδου) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις 4, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribatur ἡόαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πόντ' ἀρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὁμμάτων αἱ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciphr. I, Ep. 28, τακερῶν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adspectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. eis Ἀρτεμ. fabularur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplibilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Πάύσατ' ἀδνηφγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη τῇ ποτ' ἀροτρίαντι συνήντετο Θειοδάμαντι. *Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvom, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.* Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουβοίνα imoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laſtant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουβοίνης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrald. 282 f. Vid. A. pollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur Ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παλαιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ-λάμην, εἰδὼς ὅτι λῖαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo.* GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐν παλαιῷ. In M. nihil subditi. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. Fl. & I. συνιδὼν ὥς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστὰς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur δικρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Αἰθροῖ) De his navigiis Renat. Veget. c. 33, lib. 4, Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἰσχυντο) Legendum videtur ἰσχυοντο; hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruſtae erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruſtae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego mallet *στρατείας*. SOLAN.

ibid. Ἀστέος) Athenas intelligere, cum ἄστν audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium sinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. *ἐποίμαινον*. BOURD.

ibid. Μεσοκυλων) Hic deest τὸ ἄραυτες participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπαράυτες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρῃ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράυτες. Vorstius coniecerat ἀράυτες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in l. ἀπαράυτες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προσσετείλαμεν) Malim προσσετείλαμεν. GUYET. Προσσετείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & inapressis προσσετείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecetat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχίς) Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδ' ἐναὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλείν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἐνδὸν Κυανέων, αἶτ, καὶ Χελιδονίων μακρᾷ νηὶ καὶ χαλκὲμβόλῳ μὴ πλείειν. Quorsum illud οὐκ ἄμωχ θεί referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrium Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρυσαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelorium, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere*, idque exemplo ed. Basl. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρυσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversis*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia*. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Mf. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *par-*

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate myslagogos vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. Monstrator talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. Antiquarios hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρω) Veteres edd. ἐγείρωται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὁ πρότερος, (quamquam exster etiam in M. a recentiore manu repōita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογράφοντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii norant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογράφοντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμένες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpaе praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῇ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμην) Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην. Lucian. Vol. V.

μην, *meum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπεργ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παίδας — προεξελθεῖν κελεύει. Ita καλεουσθῆν ἐοδ. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrum 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερίας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promissionis vere amabile*. An τοῦτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebratas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, Ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερίας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. Ac ubi decrevissemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advevisti sumus. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερίας Πραξιτέλους Ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traectio offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensu emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Πρωτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὲς, *affiduus*? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. συνεχὲς, *affiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. *affiduis, frequentibus osculis*. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακείραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, χρὸς λαμβάνεσθαι. CLER. Legendum κίραι, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἐρωτικὸν ζῦγος) De quo Marci. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικὴς) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurf. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur κεράμια Κνιδία ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obscoena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *figilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obscoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεύς apud Hesychium explicatur per λυχνούργος, ut legendum monuere viri docti pro λυχνούργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in Κωλιάδῃ Atticae promontorio, ubi Veneris Κωλιάδος templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurf. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eik. cap. 4, & Ὑπ. εικ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἐρωτα) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἕδαφος) Non sprevissem ἢν pro εἰς ex marg. Ald. Wess. nisi mox rursus sequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, &) Conf. mox κλισίας — εἰς α, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. "A) Quasi iam scripsisset δένδρα. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Πολιά) Πολιά δρῖξ, ἑλλειπτικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero πολιά & πολιάι intellecto δρῖξ ac τριχῆς dici, vix operae erit notasse. Et per comas arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra cap. 23, πολιά προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 4. Σφρηγῶντα) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorstius. In reliquis σφρυ. SOLAN.

ead. l. 13. ἤττον εὐφραίνουσιν) ἤττον εὐφραίνουσιν. MARCIL. *ibid.* ἤν) Praeferrem lectionem Pell. ἤσαν exhibentis, cum ἤν sit crasis Dorica, pro ἤσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἄ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτά, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἄς haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus ἄ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. δάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς ἄ κλισιῶν. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποινσάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκὴν, ἃ — ἢ γῆ ἀνέδωκε (si ve δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 πλογαμασίη καὶ πρήσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφότερα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκορον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη referatur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελύσας ἀποκτεῖραι τινὰ αὐτῶ. Quod etiam ad ἀγαλμα referri queat, cum aequae dicatur κτείνει τινὰ, κτείνει κεφαλὴν, quam κτείνει τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etiam mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — remorata sunt. Ubi plura Cortius. Adde c. 66, 2, *Vagenses — quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vech. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. *Τῶν μὲν ἀστικῶν*) *Τοῖς ἀστικαῖς* opposuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lucianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino Dionem Chrysof. m. 68 C. apud quem opponitur βαυῦσφ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοί, *urbani*, ut fit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. GESN. Ἀστικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lectiones aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. SOLAN.

ead. l. 6. Τπομετιδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est executus, ut & Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Δεληθότως) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristina versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόησας) Fateor, ἀναβοήσας usitatius esse, eoque iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἔμβοῶν recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Lucio c. 15, μείζον ἔμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφθεγζόμενος Eun. cap. 7. REITZ. ead. l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῷ positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallet tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere labiis unctis, humidis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepperit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθὸς scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς δέλουσιν &c.) Cum non satis distincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς δέλουσι κατὰ νότου τὴν δέον ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μὴ δὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quae in Fl. & V. utraque deerat; agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrar. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἴσθιν ἀσύνδετα, ὅσα διαίρεται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκας εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα δάμβους ὀλίγου δαῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi motus indice. Τακερόν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinantium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος δ' αὖ ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, τάχιστα ὀφθαλμοῖς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi diffusiunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρέεται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαίδρῳ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λυχνεύτω ἢ γλώττα, *τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί*. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὸ ὀφθαλμὸν ἐκτετηκώς: pro quo Iustinus, *cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμός Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἦσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβορον ἥδην τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπεκρύπτει) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iuni*. vulgatam immutavit. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτωμαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, ὁρῶν — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἰστορίαν) Apud Posidippum existisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρεδωκεν ιστοριαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, s. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς Δορκῆς) Inter delicatam suppellectilem δορκადείους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκαίας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in prelio fuisse videntur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, s. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, s. 79, quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκადείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forasan ἐπεσκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactus Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venereum, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταράμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευσεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἑμπαλιν ὁδός, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀεὶ βίον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit, atque adeo quae proprie nulla est*. Latini similiter adverbiiis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubuerit Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poëtae ira, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dillator cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum, ac similiter passim*. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbiiis sic adiective usurparis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφοδρὰ δάμνου c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας & 36, τῆς ἄγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιός) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπειροῦθησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπειροῦθησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *mastropatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & μαστροπὸς, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. A. 1. διηγούμεαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιοῦμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid.* c. 37, τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γανοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid.* cap. 5, τί γὰρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς ἑλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δαίγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrige ἐναργής. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργής ἐστὶ τοῦτο δαίγμα, non ἐναργής, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργής hic commodè etiam asserenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionē de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σάμνον τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι θαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐναργής at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δαίγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. T, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ θεοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαίνονται τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deavee, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. Ortwinus.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέραις οὐδ' ἐν) In observat. Iac. Elsn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραι editum pro πέραις, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ') Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbitque, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἅ τινά interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero *nonnulla, quaedam*. REITZ. Ἀν post ἄττ' addidimus ex Ms. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας mallet. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιὰ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. *Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter confurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c.* GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ.

ibid. Ὡν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπαιμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in Fl. adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem, quod πᾶσας δέησεις δέεται μου ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere *omnis* generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. πᾶσαις τε γυναιξὶς εὐφημίας. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. *omnis* generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Act. Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ πατρὸς ἐν τιμαῖς ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In Fl. & I. μελουσιν, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξένους ὁδοῦς) Sic Latini istud obscenum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἡδύντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, ἡδύντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἡδύντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, indicant sequentia: non enim οὐδ' ἡδύντο, *non delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD. *ead.* l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis εἰποις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. Εἰποις γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum. GESN. Maluisssem Gesneri emendationem recipere; nam vulgatum εἰποις intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praeferat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi pallus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπὺς) Ἡμῶν τρυφή — μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπὺς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpres, recte vertens, *scelerata* (sive *impura*) illa *mollities in eum morbum*, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequenter (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἴδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret. LENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat lensius, ira emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπὺς. Ox. Cod. ἀπρεπὺς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ὅν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τὰττειν τιὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solemnns, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τὰσσειν θεσμὸν ἐπὶ τίνος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἠμᾶς) Ἠμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure lens. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD. *ead.* l. 7. Ἀνέξιν) Mansionem non male reddidit Bened. a λίγω, *quiesco, permaneo.* Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. *Past.* p. 71, καὶ τῆς τέρας ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήχῳ pro λαγχάνῳ derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significato disputantes *Commentt.* ad Callimach. *Hymn.* in Iov. v. 80, ubi λέξιν editum pro Dorico λαῖν, λῆξιν vero alii libri habent. *Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.*

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Οὐ. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 ε. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *scilari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem *Hermot. c. 77. REITZ.*

Pag. 283. l. 3. Φενακίζονται) W. recte, in impressis φαίνακίζονται. SOLAN.

ibid. Td δ' ἤδη &c.) Ὑποφορὰ adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνυποφορά. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτοὺς. GUYET. Αὐτούς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοὺς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀτραπήσονται κρίσιν ἐχόντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν. & c. 24, φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμὸν. *Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ.* L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθύ) Eodem redire, scribasne hic εὐθύς, an εὐθύ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἶδες τις &c.) Hom. *Od. Θ, 169.* SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λείσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέδν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξι) Forſan λῆξι, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήχῳ pro λαγχάνῳ formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξι rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾱξις & τάξις ap. Callim. vid. interprett. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. "Ον προῦδωκέν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem reſellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. η'. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπίτειχιζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin, c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubiicit, καὶ μὴν μοι πρῶτην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάγωνος ἥδ' ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτε τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, δὲ ἐφη χαριεſτάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἢν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastrae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐπίμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐμπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litteram ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθῆν. Ad quae verba I. Elsn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκὲς) Servavi scripturam ed. *Salm.* ut veriolem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοιτα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iuni.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχει) Eurip. Phoeniss. 532: Ὁ τέκνον, οὐχ ἄπαντα τῷ γῆρα κακὰ, Ἐτόκλεις, πρόσσεστιν ἄλλ' ἢ μπειρία ἔχει τι (alii δειξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: senis venit usus ab annis. SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκους τακίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, *nigrum* colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλεκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastica dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμέτος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραβέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mss. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτιν ἔστιαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc pro aris & focis *dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris folivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἔστιαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis luri-bus, communibus regerentur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίδος ἔστιας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσίτιν τραπ.) Plut. 274 f. φιλιῶν θεῶν βωμὸς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo foveantur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἡδύμου. XP. Εἰ Θάσιον ἀνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσσῳ ἦκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. Διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖοι) Assentior Vorfio γυναικεῖας legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in es communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philoparr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλῖα. Alique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V,

Ο ο

quia analogia exempla afferre possum haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adfiscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὁρέξαι χεῖρα σωτηρίου, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & ἰος femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰωνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζῶν, Evang. Luc. XVIII, 18, & familia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lipsi. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαῖα exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμικρότερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephanino tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικείοι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφῆ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελοῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. Hom. Il. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut Il. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas δὲ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. L. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινός, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. L. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. L. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισάμεθα) I. e. intalli sumus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstinemus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Werstenius suspicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νόος Διόνυσος. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *I.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπύρων ponens, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνῆρ. Nostra autem divisio est in *P. & H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ.* 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστῆγη ἱέρη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrard. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίω) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I.* καθαρῶν. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρῶν τὰ χα δέησει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφν) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἐφην M. optime. In impr. ἔφην, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθῶ. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ. quam sequitur *A.* Ed. *I.* autem & *V.* 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περικλείον δὲ πειθῶ legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείον τε πειθῶ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro ἐν τῷ σώ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἐνι κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem εν omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθῶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi: Licet is enim Περικλείον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi γυναικαῖοι σύνδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *I.* & *V.* 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τελέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὑβριστικῇ, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrard. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoekianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtiarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα) Optime Ms. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se iactat Lesbos, Sappho. GRAEV. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puro veram lectionem. Μελιχρὸν mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. Ἄτ μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperitur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstinere. REITZ.

ead. l. 4. Θσανὸ) Vide Menagium, & Nostrium Eix. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θσανὸ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνήγορησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλά πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δειθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σοκράτικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψιλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πύας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντει ἰκάνη πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. L. 1. Ἰερδς) Platonem hīscē designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὺς) Vide proverbium Dodonaicum, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράστηθι ὡς εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. II. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεδέν) Ἐκείνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου τартάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἐνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὲς, ὅπως ὑπ' ἀρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἑμπαλιν οὐδὲ εἰργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεδέν, non δοθέν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθείς ὑπ' ἀρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶς δεθείς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7.

Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὄλων φαίεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναί, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Idem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀσινέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεδέν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθέν. SOLAN.

ead. l. 14. Παρυντικά) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παρυντικά) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιάς. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphro. I, Ep. 13, Πότεν γάρ ποτε εἰς ἀλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔως ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquiris, amor impetum fecit? aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἑαυτὸν τὰ αὐτοῦ, debere unumquemque suis rebus contentum esse. Et VII, 8, 9, οὐν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi gr̄ate, amabiliter significet, rogaveris, ane contraria significatio sic inest huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, voor lief nemen. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile paret, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — sola ego cum Syra liberos aegre alens. Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐντελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra absolutissimis; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐνταλ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφην) Ἐρρίφην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίφην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. l. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χερεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἀγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ριζῶν) Legitur, σκέπης δεσθέντες ἄνδρες, τάκη, θρία δειραντες, ἡμφιέσαντο, καὶ σπῆλυγας ἑρῶν κρούς καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ριζῶν, ἢ φυτῶν αὐὰ κοιλάματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit interpres, reddens, *homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatas, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ριζῶν posse verti *antiquatum radicem*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut αἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ριζῶν) Recta omnino haec scriptura, quam l. & V. 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ριζῶν. SOLAN. Ἡ πάλαι ριζῶν) Suspisor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviar. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομίδῃ ἐγγύς. Sic Latini *conecta* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐτοῖς — ὁ βίος ἐξεύρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequae Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem *antiqui*, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae* & *robustae*. Quod in marg. A. Wess. est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαί habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐὰ κοιλάματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benedictus, tanquam a parvo occasu. Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo somite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus velut exiguae nativae solutionem vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωτος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricaeque adeo: vel certe ad Platonikum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta Ald. 2. quam Gesn. indicat. In Ald. 1. autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. Guyet. Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exercent. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆει) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίας) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpretes verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγόμενος, οἷς ἐπαχίρει λέγειν, ex ignoratione Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπὶ σφίρει λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, ut *subeat dignam poenam eorum, quae fecit*. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἐμμετετέον οἷς ἀπαξ προσιλόμην. Aristophanes in Pluto, Ἐχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι. Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διανοήσῃ πράττειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, δαυμαστὴν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὗτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷν με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, doctae monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultima praefixa, docens, ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον positum esse pro ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es*. Notum est, τὸ ἐπιθυμῆν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, *rogas, quae consequeris*. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto & sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpr. pro καὶ ἢ φόβου παρῆχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπὶ σφίρει) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὀκῆσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere *abscondidit*, etsi proprie sit *subtrahit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζον) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γυγνῶς, καὶ λαρυγγίζον. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrob. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσην ἐστίαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσων τοῦ παντὸς τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἐστίαν f. Vestam hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut aedes Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσην ἐστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἴκων praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὅψι μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davif. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικὸν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. A. 1 W. quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδῶς) Eργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύο & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδ' autem reliquimus, & ἐστὶν ἐγ, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μούνον ἐστ. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἑρίδων γένος ἐστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινέσεις νοήσας, ἢ δ' ἐπιμωμητὴ. διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Graevius, legendum. Sed & δύο, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in *Εργοῖς v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μόνον ἐν ἑρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὲν οἶσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθρώπων. REITZ.

ead. l. 4. Ἰνα πῶς μαινόμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, & cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔβλεες σπείραι γένος, Οὐκ ἐν γυναικῶν χρεὶν παρασχέσθαι τὸδε, Ἄλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτούς ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδῶν πλάσθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expresse locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperit tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successione? ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ porius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, αὐρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πρὸ

στύειν χρῆ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus*. Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτῆρ) Ἀν ἀληθῆς; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πᾶν τρυφή, τῆς ἀγαν φιλονεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτῆρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτης & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in lud. Voc. § 11, ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτῆρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet lac. Elfen. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad Θηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco νομασθῆναι mutari velit in ἐραθῆναι. Sed neque nominare inausuisti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos*. GESN.

ead. l. 2. Πρωίας ὥρας — δυσκληδ.) Ex L. est illud πρωίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. *Δυσκληδονίστων* autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem iraque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gelfner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑπὸ κληδ.) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρων, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθραῖνοι) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραῖνοις habet, non ἐρυθρ. REITZ.

· Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flor* audit purpuræ; sive purpuræ succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flor laticis* vocatur, quod pinguisimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίζει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὅτι τὸν δόξειν γυγυμῶσθαι) Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nuda* esse videantur. Atque hanc rationem subiiciebat illud οἷς πρῶτασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nuda dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nuda

sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepiſſet, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia ἐς πρῶτασιν δόξειν γυγυμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν. L. BOS. Conf. Ἑρ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poetica est, ut permul-
tae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἡρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημένους, quod observari unique meretur. SOLAN. Γυναικας intellige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276, τὸ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πήραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Paft. II, p. 42, πήραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικεῖμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέχυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) *Θοοίς vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξοδοί) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες αἰδρεῖ οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰεὶ γὰρ τίνα ἄγειν ἑορτὴν ἔστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Et si Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπείσάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἄγρην ἰδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iudem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrat. initio, ubi dicitur, mulieres fessinare, si vocentur ad eiusmodi

Venercos Deos, Ἡ'ς Πανδς, ἢ π'ι Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐξοδοί, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γυγαμνέκτας, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἐξοδοί. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γυγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεας, cui omitendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γυγαμνέκτας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. Ὡν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίμοι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyæn. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, & verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posset alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ προβήσῃς δέδοτο συνοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι; καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte redditur exempli gratia. REITZ.

ibid. Γενετυλλιδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμος ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae commissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δῦσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. commissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano *Ψευδομ.* c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθύς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciph. II, ep. 3 & Γλυκερίον εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθύς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὲς νῆ Δία τράπεζα, & sumtuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νῆ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νῆ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Απογύνονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Poteest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

sertim, narrare in conviviis, quae forte *ἑτερόχρηστας ὕπνους* aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & *εὐσταθοῦς βίου*, de quibus hic agitur, *πλούτῃτος εὐνὴν γέμουσαν*; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed una syllaba minus *διηγούμαι*. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretaretur, *Noctefne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. GESN. Si ex Mf. est *διηγώμεθα*, quod in var. Lect. ex marg. A. 1. proferatur, illud adoptaverim prae coniectura mea *διηγούμαι*, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. *Τοὺς ἑτερόχρηστας ὕπνους*) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. *Λουτροῦ*) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. *ἔστι*) *ἔχει* legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum opus habet, Benedictus & Obfop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num opus habet, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si *ἔχει* substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρεῖος*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τις*, i. e. indigus alicuius rei, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. etsi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thes. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. *Εἴτ' οὐ δίκαιος*) Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἴτ' οὐ δίκαιος προσπεπαταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,
καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθῷ. ὁ μισεῖν οἱμ' ἔπαυκας τοὺς θεοὺς,
τυναῖκας ἔπλασεν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
ἔθνος μιᾶρόν. γαμῶ τίς ἀνθρώπων; γαμῶ
λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῶ. καὶ γαμηλίῳ
λέχει μοι χρεὶς ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἐπλασεν, non, ut vulgo ἐπλασσαν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δίκαιος προσπεπατταλευμένος
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδέ ἐν
'Αγαθόν; ὁ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἐπλασσαν ὁ πολυτίμητοι θεοί,
'Εθνος μικρόν· γαμέει τις ἀνθρώπων, γαμέει;
Λάβριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίας, Λάχνης,
Γαμηλίφ λέγει δὲ μοι χῶδες ἐντροφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Prometheus

** Clavibus affixum ad rupes Caucasii?*

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei sacratum? Quod omnes credo Deos odisse,

Mulierem sumpsit. Proh Di immortales,

Gentem impuram! Uxorēne quisquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum gravissimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petatum non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite transtulit, scribunt. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo Grotius sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδέ ἐν

'Αγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεταί γε

peritum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed *ignem*. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe *λαμπάδος ἀγῶνα*, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθεΐσις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriata in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, *Γυναικας ἔπλασαν*, unde Grotius refinxit *γυναικας ἔπλασαν* nos opinor melius *Γυναικ' ἔπλασαν* unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, *δ' μισεῖν δ' οἱμ' ἰντεροψύσσει δ'* ait, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄλλιος· λοιπὸν γὰρ αἰ' πιθυμίας
Γαμηλίφ τε μοιχὸς ἐντροφῶν λήχει.
Εἴτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακείαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῆ πάντα τὸν
Βίον γυνή. —

Μάλ' ἄλλιος dicit se dedisse, pro λάτριοις, quod nullo sensu *legatur*. Sed veteres edd. habent λάτριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἴτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in solocismum incidisse τὸν πάντ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἴτ' οὐ δικαίος. In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniunxit viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γίνετ' ὅτι) *Legē kai γίνετ'*. GUYET. Quod Guyet, monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia vi-
deo, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vert. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variant. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν δ' οἶμ' ἄπ. τ. θεός. Γυν. ἔπλασσε; GUYET. Ὁ μισεῖν οἶμ' *Fl. Fr. B. 2. P. S.* In *Ven.* utraque inferitur δ' post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. ἔπλασσε) ἔπλασεν W. uti Gronius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσε, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. τὸ deerat in edd. Inseruit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. λοιπὸν γὰρ ἐπιβ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία καὶ καὶ μοιχὸς ἐντροφῶν γαμηλῶ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλῶ) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δ' inferuit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. εἴτ' ἐπιβουλα) εἴτ' α' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλα aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακαῖαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat;

Εἶτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπότητων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἶτα δ' ἐ. φ. κ. νόσον. REITZ.

ibid. Δὲ νόσον ἐχ — τά τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

eod. l. 11. Διώνει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

eod. l. 15. Ὑδατι λιτῷ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfuit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *sacerat chlamydem humeralibus fibulis adstringit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur *ἱερά* dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mss. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* Χλανίς utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἰμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομὴν χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. l. 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδὲν τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἑναντίου προσβλέπων, *neminem obviorum ex adverso adspiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Ἀπτεὰ legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

eod. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio l. 16. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδὲν τῶν ἀπάντων ἐξ ἑναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmanz Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic sere videtur dare voluisse Iunt. spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

eod. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τημερον. Noster Hermot. c. 32, ἐς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi eis δίδασ

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. αἶλος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξηκῶν καὶ ἐφαστρίδων κατακλίνεις; ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρωδοῦ) γυναικὸς ἐρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones dampnosas instituendo, nam φθεῖρεσθαι significatum abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἔς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro eis vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur milies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφαις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφος esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura viderur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰθ' αἱ λιπαραὶ παλαιστραὶ, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Mss. legitur ἐγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κοινομαί. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein πρὸς θάλασσαν, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciph. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάζονται) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciph. III, Epist. 24 εἰ οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἠδίου ὕπνου) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέβονεν. Ut poetae omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀφθαλμῶν βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰσχυραὶ τῶν ὀφθαλμῶν αἱ βολαί. Alciph. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κταν-αυγής. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρβύλαι καὶ πυρᾶν

ἴσιν βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησιον ἢ δὲ καλούντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Carullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόμος) Anglic. νόμος ἐπι-φάσσειν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγῆμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κωφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgarum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποιῆας) Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. Wess. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποιῆας) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέ-ψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέ-ψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restituiimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elfner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latinj *literae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep.

4 pr. Ὡς διατέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐδὲς ἀνέγων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καὶ ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Le-xiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Her-mot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior-versus non exstat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socra-te ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebi-mus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. Ὅς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide B. πρᾶς. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦμοις ἡγάπα κοιμημένη χλαμ-σκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male pos-teriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympos. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τριβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum in-duxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon putō, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δ' ἡμῶν Ἐρχίους. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρ-χίους dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχία dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophonis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius frag-menta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Cri-tiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράσιος) Angl. ἐρώντες. BOORD.

ead. l. 12. Εἰνεα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrium infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σαμάρμιος εἰνεα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἐνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrium de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακόφωνον enim hic foret propter duo sequentia in *v* terminata. Nam ἔνεκα & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκευεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. APETHΣ ENEKEN KAI ETNOIAS. In alia vero pag. 38, ΦΙΑΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI ETNOIAS, ut alia obvia omittam. Ἐνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ βετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀθάνατον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμεινον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impres-
sis est, οἱ δὲ ἀμεινον. SOLAN.

ibid. Ἀμεινον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὁ, τι φρονοῖεν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter distantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμαι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gellnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένους — Κόθορρος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορρος) Cum edd. κόθορρος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Kod. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiaſt. Ariſtoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῆρος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορρος. Λουκιανὸς Ἐρωσιν· Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐχαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γινέσθαι Θηραμένης ἀκείνους ὁ Κόθορρος &c. Quae illi cum noſtro Scholiaſt. conveniunt. Eſſi enim cothurni calceamenti ſignificatio manet, tamen cognomentum quaſi in nomen proprium abiit. Sed res eſt parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποις ἐνκατὰ τὸν κακὸν, οἱσι καὶ τὸ πᾶν κακὸν ἔστι, ὁπότε καὶ τὸ πᾶν κακὸν ἔστι, ὁπότε καὶ τὸ πᾶν κακὸν ἔστι. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Ariſtoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo ſingul. modo plurali numero occurrit: Sic ἐπιſτολὰς de una epiſtola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Noſtrum Dial. Meretr. VII, & alibi non ſemel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδραſτεῖν δὲ ἐφείσθω μύθοις φιλοſόφοις) Daviſ. (quem conſulendum in marg. iuſſit Hemſterh.) ad Cic. Tuſc. Diſput. cap. 34 obſervat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia ſint, quae in Phaedr. & Sympoſ. de amore ſcripſit ille philoſophus, qui παιδραſταίς nimis amicum ſe praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens. (quae hic repetere nolo) ei exprobrat: adeo etiam inter philoſophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis verſus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Daviſii, ubi tamen addit Auguſtin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore ſententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῶ τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπιδύσας, προῖσι σφόδρα ſοβαρῶς) Sed Mf. ἱλαρῶ προſώπῳ παιδρὸς, quod quis non amplectatur? Athenienſis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate. GRAEV.

ead. l. 2. ἱλαρῶ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προſώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. ἱλαρῶ ſcribentem Bourdelotium reliqui; nec enim ſemper eius feſtinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemſterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in noviffimis edd. legitur, ἑστιάσαντες αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μελιτὶδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Ariſtoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiaſtes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & conſule ibi notas; perperam in ed. Tor-

naestiana legitur Μελιτιάδ. SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελιτιδην δὲ τὸν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. Κόροιβον) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. Τοῦ παιδραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδραστειν. BOURD.

ead. l. 12. Καίμακα) Si non tangendi copia est, ego, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est. Ter. Eun. III, 2. Linea ἀντὶ τοῦ βαθμου, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. VORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὅρῳσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἰθαύμασας, ἔπειτ' ἐπεθεώρησας, εἴτ' εἰς ἐλπίδα ἔνεπeson οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρας. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. Εὐθὺ) Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθύς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Mf. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τὸν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ὑδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus perturbationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προομιαισάμενος κατὰ τὸν κομικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpres: dum ducto a iunioribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit. Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ ἑκάτων ἐν ταῖς χρεαῖς εὐμόρφου μειράκιου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμνηρισμούς ἔχε μειράκιον Hecaton autem in Chrys inquit, formoso adolescente dicente, σὺν ventrem percussiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habes inter-feminales pulsationes. Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδρασταῖς vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus Emendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. Κομικόν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. Μεταγαλίσχαι) Vid. Pr. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. Ὅτι ἐρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi dā

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis apud Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auēione philosophorum, παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἡγαῖτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aeacidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrochi τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. II. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονῇ) Lege *μεσίτης*. GUYET. An *μεσίτης*; MENAG. Politissimus Menagius emendat *μεσίτης*. Nihil verius. Supra c. 27, *φίλιας μεσίτην τράπεζαν παραδέμενοι*. IENS. *Μεσίτης* Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. *μεσίτης*, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κομαστὰς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 *κομαστής* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ἐγκαμίασι, l. ἐνομάσει.

Pag. 262. l. 6. ἀπαγαστὰς, l. ἐπαγαστ.